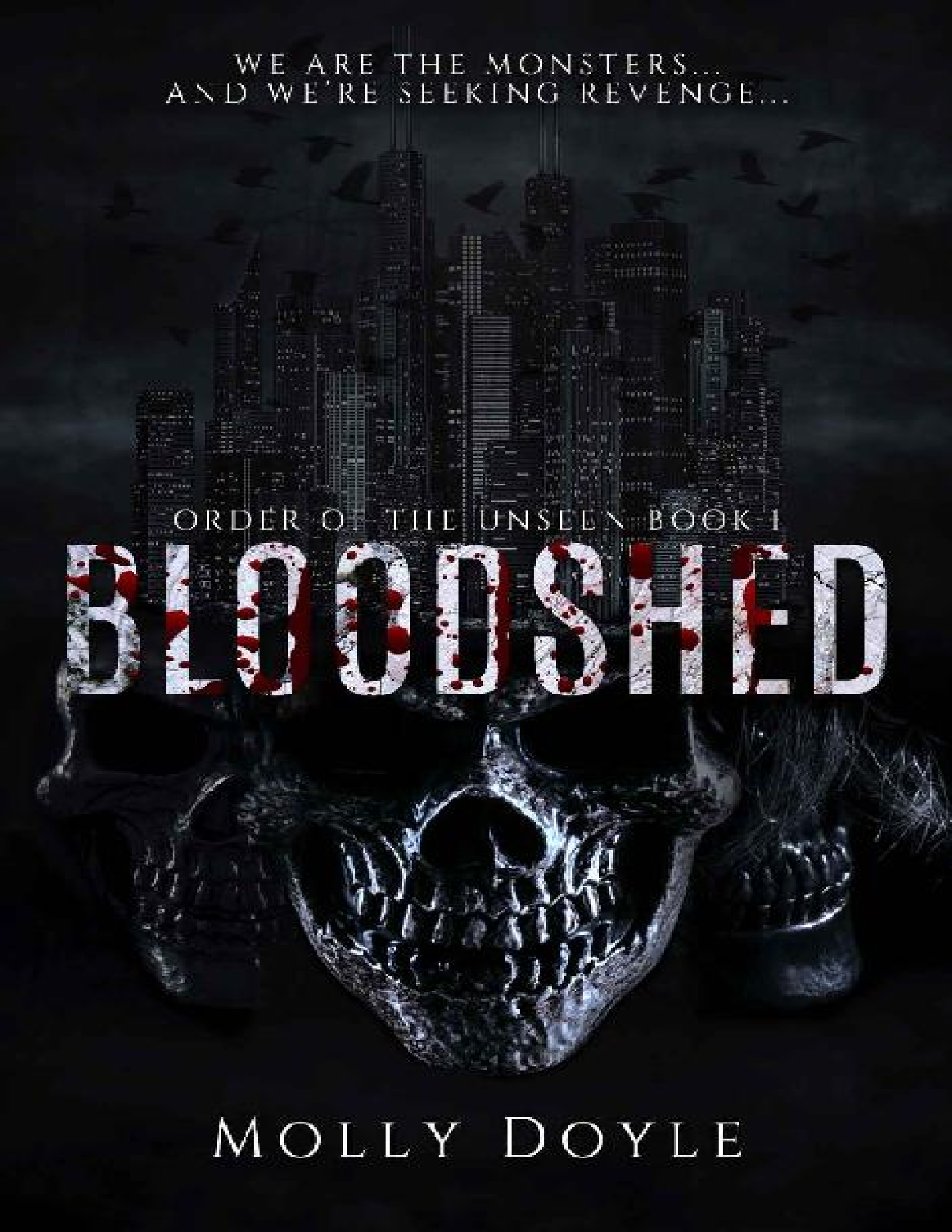

WE ARE THE MONSTERS...
AND WE'RE SEEKING REVENGE...
ORDER OF THE UNSEEN BOOK 1
BLOODSHED
MOLLY DOYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

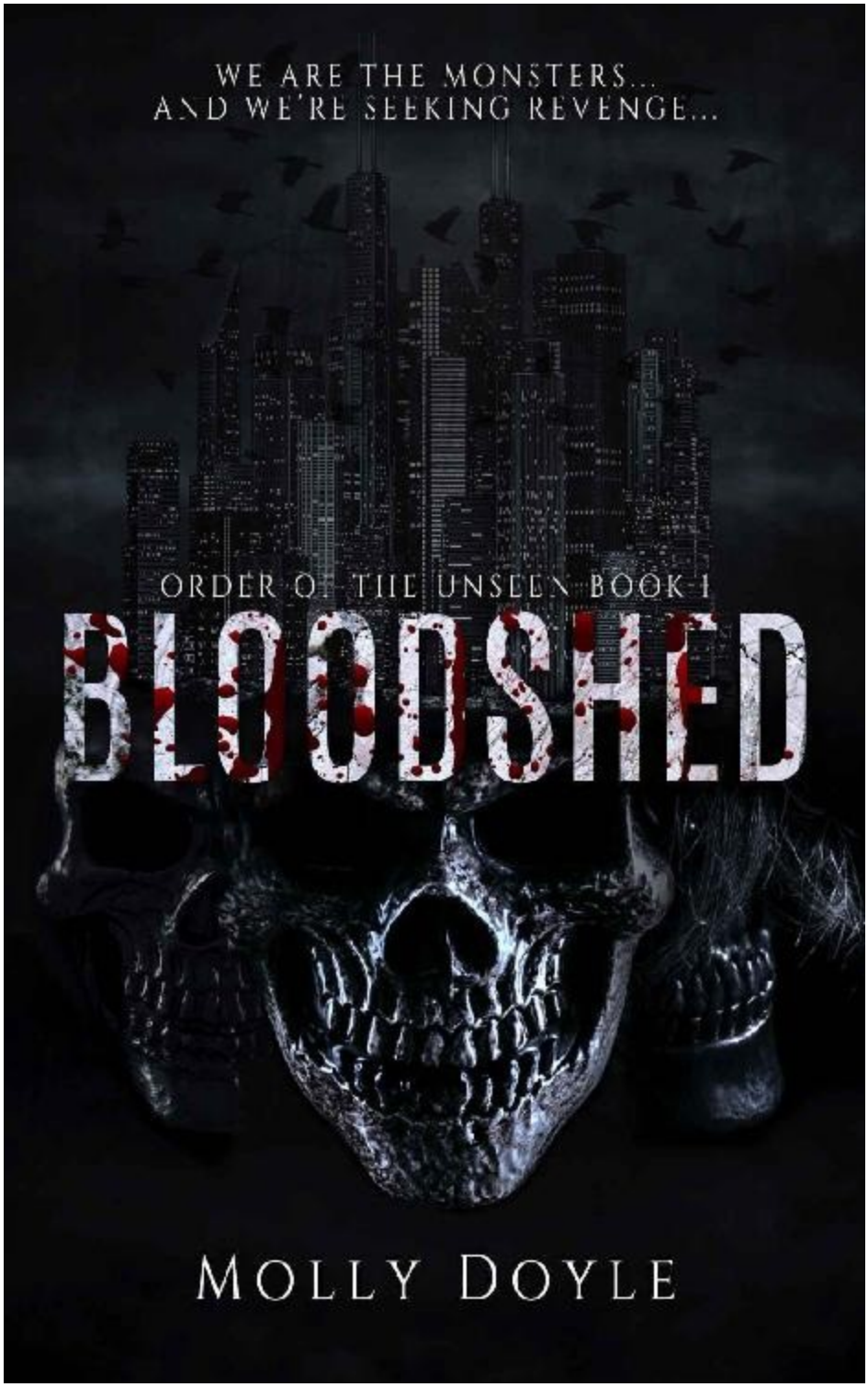
Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WE ARE THE MONSTERS...
AND WE'RE SEEKING REVENGE...
ORDER OF THE UNSEEN BOOK 1
BLOODSHED
MOLLY DOYLE

KANLI

GÖRÜNMEYENLERİN
DÜZENİ BİRİNCİ KİTAP
MOLLY DOYLE
İÇERİK UYARISI

Bloodshed, tüm izleyiciler için uygun olmayan olgun ve grafik içerik barındırmaktadır.

Tetikleyici uyarılar şunları içerir:

Cinsel saldırıya teşebbüs, kan/öfke, zorbalık, çocuk istismarı, aile içi istismar, açık dil,

Gore, akıl hastalığı, bir tarikattan bahsedilmesi, kendine zarar vermekten bahsedilmesi, koruyucu bakım sisteminden bahsedilmesi,

cinayet, cinsellik mücadelesi, cinsel içerikli sahneler, taciz, madde kullanımı, intihar, işkence, travma,

reşit olmayan madde kullanımı, şiddet

TETİKLEYİCİ UYARILARIN daha AYRINTILI bir listesi için lütfen web sitemi ziyaret edin.

Tuhaflıklar şunlardır:

anal seks, anonim seks, kan oyunu, esaret, nefes oyunu, boğulma, aşağılama, hakimiyet,

çifte penetrasyon, teşhircilik, ateş oyunu, grup seks, bıçak oyunu, maskeler, mazoşizm, MF, MM,

MMFM, oral seks, orgazm kontrolü, acı oyunu, çok eşlilik, övgü, halka açık oyun, rimming, kaba seks,

sadizm, duyusal yoksunluk, boyun eğme, röntgencilik

(Lütfen SADECE yukarıdaki listeden herhangi bir tetikleyiciniz yoksa devam edin.
Size bilgi verilmiştir).

İÇİNDEKİLER

Bölüm I
1. Damien
2. Jensen
3. Micah
4. Damien
5. Kabul Gecesi
6. Damien
7. Damien
Bölüm II
8. Damien

9. Quinn
10. Damien
11. Quinn
12. Micah
13. Quinn
14. Quinn
15. Damien
16. Quinn
17. Quinn
18. Quinn
19. Damien
20. Jensen
21. Quinn
22. Quinn
23. Damien
24. Quinn
25. Micah
26. Quinn
Sonsöz
Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: Molly Doyle

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve her türlü benzerlik

yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle ilişkilendirilmesi tamamen tesadüfidir.

Charity Chimni tarafından kapak tasarımı/biçimlendirmesi/düzeltmesi yapılmıştır. Telif Hakkı © 2022 Molly Doyle

Tüm hakları saklıdır.

Zorbalığa uğrayan, sevdiği birinin kaybından derinden etkilenen, zorbalığa maruz kalan herkese

Birini intihara kurban veren, akıl hastalığı nedeniyle kendini tamamen yalnız hisseden, herhangi bir

travma

Ve içten içe üç maskeli adamın kendilerini kurtarmaya gelmesini dileyen herkese

onları karanlıktan kurtardı.

Bu senin için.

-

Asla yalnız değilsin

Buna değersin

Seviliyorsun

Her zaman

BİRİNCİ BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM

DAMIEN

İLK KEZ BİR ADAMIN GÖZLERİNDE KALAN TÜM YAŞAMIN YOK OLDUĞUNU GÖRDÜĞÜMDE YEDİ YAŞINDAYDIM

zaman. Ve sonraki birkaç yıl boyunca, c a n s ı z l a ş t ı . Sıradan bir hafta içi gecesi.

beni uykumdan uyandırır ve bodruma indirirdi, ya da benim sevdiğim deyimle, onun

Annem kendini yatak odasına kilitlerken.

Her zaman bir şeyler olduğunu bilirdi. İlk başlarda, neden bir şeyler olduğunu anlamaya bile zahmet etmediğini merak ettim.

beni evimizin en alt, en karanlık katında yaşananların vahşetinden kurtarmaya *çalıştı*.

Sıradan çığlıklardan ve sık sık üst kata kanlar içinde çıkmamdan, gecenin garip saatlerinde

Sabahın erken saatlerinde, kötü bir şeylerin döndüğünü biliyor olmalıydı.

üzerinde.

Yine de bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Bunun yerine durumdan habersizmiş gibi davrandı. Hızla giden bir arabanın farlarına yakalanmış bir geyik gibi,

sersemlemiş ve kafası karışmış.

Bir gece, ben henüz on yaşındayken, babam beni uykumdan uyandırdı. Hala hatırlıyorum.

her detayı canlı bir şekilde, sanki daha dünmüş gibi.

"Kalk," diye emretti, yorganı çekip indirerek. "Vakit geldi."

Odadan çıktı ve ben yataktan fırladım, ayak seslerinin gürültüsünün o çıkarken kaybolduğunu duydum.

merdivenlerden aşağı fırladım. Her zamanki gibi dönüp durmaktan bitkin düşmüş bir halde yumruklarımla gözlerimi ovuşturdum.

koridora adımımı attım ve hemen olduğum yerde donup kaldım.

Annem ilk kez oradaydı, yatak odasının kapısının arkasından başını uzatmıştı. Gözleri

geniş ve ıstırap doluydu. Hiç bu kadar dehşete düşmüş birini görmemiştim. Bu kadar çaresiz. Onun

kalbi benim için kırılıyordu. Asla koruyamayacağını bildiği çocuğu için.

"Sorun yok," diye onu rahatlattım. "Her şey yolunda anne. Ben iyiyim."

Ondan sonra gelen ses asla unutamayacağım bir sesti.

Bir *rahatlama* hıçkırığı.

Merdivenlere yöneldim, bundan sonra olacaklara hazırdım. Genelde, bana sadece

izle. Ama *bu* gece... diğerlerinden çok farklıydı.

"Parmak uçların sinir uçlarıyla dolu," diye açıkladı boş mavi gözlerime bakarak.

"Beyninize sinyaller gönderirler. Acı sinyalleri."

Daha önce hiç görmediğim bir adamın elleri bağlı, savunmasız bir şekilde yattığı metal masaya doğru yürüdü.

kalın zincirler. Her umutsuz kaçma girişiminde zincirler takırdıyordu.

Yine de ona bunun faydasız olduğunu söylemek isterdim.

Hiçbir yere gitmiyordu.

"Vücudunun diğer kısımlarından daha kötü," diye açıkladı babam. "Diyelim ki kolunuz." O daldı

Bıçağın ağzı hiçbir uyarıda bulunmadan adamın pazusunun etine saplandı. Katıksız acı

Adamın ağzındaki paçavranın içinden feryat ettiği, birkaç kat elbisenin arkasına saklandığı anlaşılıyordu.

Koli bandı.

Taş gibi hareketsiz kaldım. İrkilmedim

bile. Benim için bu normaldi.

Bir öğrenme dersi.

Okuldan çok daha önemli.

"Şimdi izle," diye talimat verdi babam, adamın işaret parmağını budama makasının arasına yerleştirerek.

"Parmakların nasıl daha hassas olduğuna dikkat edin."

Bununla birlikte, adamın parmağını yavaşça kesti. Tekme atarken gözlerinde saf acı alevlendi.

bacaklarını ve kollarını savurdu. Babam onu keserken o ağladı, ağladı, mutlak dehşet gözyaşları döktü.

parmak eklemi kemiğinin etrafında.

Adam acıya bir son vermek için bileklerini çekmeye çalışarak sarsıldı. Babam inledi

onaylamayarak, budama makasının saplarını iki eliyle sıkmadan önce, sadece

doğru miktarda basınç. Adam parmağını sıkarken parmağının birkaç parçası yere çarptı.

Gözleri kapalı, vücudu şok halindeydi.

"Kahretsin, Damien," diye azarladı babam, göz ucuyla bana etkilenmemiş bir bakış fırlatarak

Göz. "Daha yakına. Gel lan buraya."

Sertçe yutkundum, endişeyle adamın kanlı eline bakarken bir adım daha yaklaştım, kıpkırmızı

kütükten fışkırıyor.

Babam hırladı ve alnındaki boncuk boncuk terleri kolunun tersiyle sildi. O

sabırsızca ensemden tuttu ve beni metal masanın yanına çekti. Kollarım donmuştu.

yanlarımdan aşağı.

"Sıra sende," diye emretti ve makası göğsüme vurarak beni gerçekliğe geri döndürdü.

İlk kez kendi ellerimi kana bulamak üzere olduğumu fark ettiğimde kafam karıştı.

Gergin.

Ama bana söyleneni yaptım.

İlk başta zorlandım. Deriyi kesmek kolaydı ama kemiği kesmek zordu.

Sadece serçe parmağım olsa bile. Elimden geleni yaptım ve toplayabildiğim tüm gücü kullandım.

On yaşındayken bu iş sanıldığı kadar kolay değildi.

"Güzel," diye övdü babam işkence gören bir adamın senfonisini. "Daha fazla baskı, Damien.

İki elinizi de kullanın."

Ben de yaptım. Ve adamın dehşetine ve benim avantajıma, işe yaradı.

Parmak eklemi kemiği parçaları şimdi etinin arasından dışarı çıkmıştı. Sonunda parmağını şıklattı.

ve kirli, beton zemine düştü. "Güzel.

Çok iyi."

Babama baktım ve onayladığını fark ettim. Eğlencesi gözlerinden okunuyordu.

"Hazırsın," dedi belli belirsiz, makası elimden alırken. "Üç yıl oldu.

Yeterince uzun süre izledin." Adrenalin

içime aktı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bu, babam ve benim odada yer değiştireceğimiz andı.

Ve bundan sonra olacaklara hazır olup olmadığımdan emin değildim.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi ve zaten kanlı olan bıçağı bana uzattı.

Yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım.

"Yapamam," diye kekeledim, ellerim titriyordu. Kalbim çarpıyordu. Midem çalkalanıyor. Gerçekten de

Ne gerekiyordu? Masanın üzerinde çaresizce yatan adama baktım ve gözlerindeki korkuyla irkildim.

Kısa süreli bir umut parıltısı vardı. Sanki onu kurtarabileceğime inanmış gibiydi.

Babama karşı gelebileceğime inandım.

Başımı salladım, emin değildim.

"Yapamam-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye bağırdı babam. Onu kızdırmıştım. Bu çok açıktı. Ve onu üzmeye niyetim yoktu.

bu gece dayak yiyor. "Ben tek oğlumu korkak olsun diye yetiştirmedim! Amcık mısın lan sen?"

"Hayır, efendim-"

"O zaman buna bir son ver Damien," diyerek beni masaya doğru sertçe itti. Acıdan irkildim

Kaburgalarım metal çerçeveye çarpıyordu ama buna karşı koydum. "Tanrı aşkına! Bitir şu işi.

Şimdi! Şimdi!"

Bıçağı başımın üzerine kaldırdım, sonra sertçe indirdim ve adamın kafasına sapladım.

Karnından. Kısa bir an için bakışlarım yüzünde gezindi. Gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibiydi.

Başını. Sersemlemişti. Vücudu istemsizce sarsıldı.

"Yine mi Damien!" diye bağırdı babam acımasızca.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfke beni aniden vurdu ve varlığımın her zerresini tüketti. Çekip çıkardım

ve adamı tekrar tekrar bıçakladım. Esas olarak karnına odaklandım ama

bir şekilde hala nefes alıyordu. Bıçağı göğsüne sapladığım anda kemiğe çarptım ve bıçağı kavrayışım

kabzası kaydı. Avucumun acısını görmezden gelerek, bıçağı boynuna gömdüm, şahdamarını ıskaladım.

Bir santim bile değil. Ellerim, kollarım ve yüzüm kan içinde kalana kadar kan her yöne sıçramaya devam etti.

sıcak, yapışkan maddeyle kaplı.

İnlemeleri gurultulara dönüştü ve sonunda sessizliğe gömüldü.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Adrenalinin etkisi geçmeye başladı ve kollarım birden puding gibi oldu. I

Bıçağın sapını daha da sıkı tuttu ve yatan adam için değil, saf nefretin vahşi hırıltılarını çıkardı.

Ama bir metre arkamda duran adam hariç. Elini omzuma

koyduğunda irkildim.

"Yeter," diye emretti ve ben hareketsiz kaldım, nefes nefese kaldım. "Bıçağı bana ver." Bıçağı çekiştirdim

Adamın karnından daha da fazla kan fışkırdı. Çıplak vücudu kana doymuştu.

Ve sonunda, bir şeyin farkına vardım.

Onu ben
öldürdüm. O
ölmüştü.
Ve şimdi... tek görebildiğim
kırmızıydı. "İş bitti," dedi babam bana.
Yine de o kadar emin değildim. Uyuşmuş, kanlı parmaklarımı kabzanın etrafında daha fazla kıvırdım.
ve her geçen saniye daha da gerginleşti. Buna bir son
verebilirim.
Bunu gerçekten bitir.
Annemi kurtarabilirim.
Tek yapmam gereken onu hazırlıksız yakalamaktı. Boğazını kesmek-
"Damien," diye tersledi, omzumu tutup beni döndürürken beni gerçekliğe geri getirdi
onunla yüzleşmek için.
Soğuk, boş gözlerine baktım.
"Bıçağı bana ver evlat," diye sakin bir şekilde talimat verdi, gözleri kısılmıştı. "İyi iş çıkardın."
İyi iş çıkardım. İyi iş çıkardım. Çok iyiydim.
"Seninle gurur duyuyorum."
Gurur duyuyorum. Gurur duyuyorum. Gurur duyuyorum.
"Gereken her şeye sahipsin."
Gerekeni yaparım. Gerekeni yaparım. Gerekeni yaparım.
Kulaklarıma donuk bir çınlama yerleşti ve görüşüm bulanıklaştı.
Ve bıçağı ona uzattım, yenilmiş bir şekilde.
"Güzel," diye mırıldandı, başımı bir köpek gibi okşayarak. "Şimdi, kanlı giysilerini çıkar ve
yukarı."
Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve sessiz kaldım.
"Hey!" diye alay etti, parmaklarını yüzüme doğru şaklatarak beni içinde bulunduğum şok halinden çıkardı.
aniden içine kayıyor. "Beni duydun mu?"
Onu sorgulamadan bana söyleneni yaptım. Sırılsıklam olmuş beyaz gömleğimden başladım.
kan ve ter. Sırada pijama altlarım vardı.
Ta ki önünde iç çamaşırlarımla durana, tenim kırmızı lekelerle kaplanana kadar.
"Şimdi git lavaboda ellerini yıka," diye sertçe emretti.

Bodrumun köşesindeki lavaboya doğru sendeleyerek ilerlerken yorgunluğuma karşı savaştım. Lavabo

su karardı. Başım çarpıyordu.

Ellerimi ne kadar yıkarsam yıkayayım, su kırmızı akmaya devam ediyordu. İşte o zaman fark ettim.

uzun dilimi avucuma aldım. Tamamen uyuşmuş bir halde ona baktım. Tek bir şey bile hissetmiyordum.

Omzumun üzerinden bakarak, "Kendini kesmişsin, lanet olsun," dedi. Önce yarayı inceledi

Kanamayı durdurmak için elime gevşekçe bir bez bağladım.

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

"Şimdi yukarı çık ve duş al." "Sonra ne

olacak?"

"O zaman ben yaptığın pisliği temizlerken sen de odana git," diye tersledi sabırsızca,

Beni merdivenlerin dibine doğru itti. "Dikişe ihtiyacın var. Birazdan gelirim."

Tükürüğüm ağzımda yoğunlaştı ve kulaklarımdaki donuk çınlama bir intikamla geri döndü. I

Başımı salladım, bana söyleneni aynen yaptım. "Evet, efendim."

Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi avucumda dikişlerle okula gittim. Tek bir

Öğretmen ya da öğrenci yarayı nasıl aldığımı sorguladı. Sanki on yaşındaki sıradan bir çocuktum.

Yaşlı çocuk. Sanki bir gece önce bir cinayete tanık

olmamışım gibi. Sanki *adamı* ben *öldürmemişim* gibi.

Hayatımda ilk kez birinin kanı ellerimdeydi. Babamın değil.

O geceden sonra içimde bir şeyler değişti.

Ve sonraki birkaç yıl boyunca hayat devam etti. Babam dışarı çıktı ve bir sonraki

kurbanlar, onları bodruma zincirlediler ve ben de onları aşağı indirmekle görevlendirildim.

Yirmi üç Eylül, on üç yaşıma bastığım zaman, beni ilk kez o gece

Karanlık çöktükten sonra onunla birlikte ormana gittim. O gece bana insanları nasıl avlayacağımı gösterdiği ilk geceydi. Hayır.

hayvanlar.

İnsanlar.

Bana gölgeleri kendi avantajıma nasıl kullanacağımı öğretti. Nasıl takip edileceğini. Bunu bir oyun haline getirdi ve ben de oynamak için daha da heveslendim.

On beşinci doğum günümün gecesine

kadar. İKİNCİ BÖLÜM

ENSEN

YAŞIM DOLANA KADAR DEVLET GÖZETIMINDE BÜYÜDÜM. KORUYUCU AILELER IÇIN ÇOK SORUNLUYDUM, BU YÜZDEN

Çocukluğum duygusal olarak sorunlu çocukları eğiten ve barındıran yatılı programlarda geçti. İhmal edilmiş

Gençlerin dediği gibi.

Çok dolaştım. Uygun bir koruyucu ailede geçirdiğim sadece bir gece vardı.

On üç yaşındaydım. Ben başka bir okula yerleştirilmeyi beklerken, onlar buna mola diyorlardı.

Program. *Program, program, program.* Bana onların ortasında eski bir karyola verildi.

Biyolojik oğlunun yatak odası.

O gece yıllardır kendimi iyi dinlenmiş hissettiğim ilk geceydi.

Ertesi sabah erkenden uyandırıldım ve neşeli Sarah ile birlikte işe götürüldüm.

okula bırakılmadan önce koruyucu anne. O bir

otobüs şoförüydü.

Ne kadar uygun.

O gün yeni bir okula başladıktan sonra, kısa süreli, otuz günlük bir okula yerleştirildim.

Program sadece birkaç kasaba ötede.

"Masanın üzerine lütfen," diye talimat verdi kadın. Spor çantamı aramızdaki masanın üzerine koydum ve o da

tüm kıyafetlerimi atıp aramaya başladı.

Sonra bir erkek personel üzerimi aramaya başladı.

Neyse ki, baldırıma bağlı sigara paketini gözden kaçırdığı için yeterince dikkatli değildi.

bir lastik bantla. O noktada bir şeyler kaçırmakta ustalaşmıştım.

Sırıtarak spor çantamı bana uzattı. "Sana odanı göstereyim."

Çantamın askısını omzuma sabitledim ve onu eski, gıcırtılı merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. O da

Beni bana ayrılan odaya götürdü ve köşedeki ikinci yatağı gördüğümde iç çektim.

"On beş dakikalık yürüyüşüme çıkabilir miyim?" Ona kuru bir şekilde sordum.

Eliyle odanın benim tarafımı işaret etti ve iç çekti. "Neden kendini

Şimdilik rahat mısın? Bavulları boşaltmak?

Yerleşmek mi?" Kaşlarımı çattım.

Bavulumu hiç açmadım. Ne a n l a m ı vardı ki? "Hiçbir yer" benim son durağımdı.

Sürekli hareket halindeydim.

Kimse beni istemiyordu.

Ve bu benim için sorun değildi.

Ancak eşyalarımı toplayıp "rahat edecek" kadar saf değildim.
Bu programlara kısa

dönemli demelerinin

bir nedeni vardı.

"Peki," diye karşılık

verdim.

Arkasında kapıyı açık bırakarak odadan çıktı ve ben de çantamı fırlattım.

çantayı yatağın üzerine koydum.

Sonra kapıyı kapattım.

Pencereyi açtım ve baldırımdan sigara paketimi aldım.
Filtreyi benimkinin arasına yerleştirerek

dudaklarımla, kartondan küçük çakmağı ç ı k a r d ı m ve ateşledim, uzun, çok ihtiyaç duyduğum bir nefes çektim

Sürükle.

Kapım aniden açıldı.

Hırladım. "Ne oluyor lan-"

Benim yaşlarımda, on üç yaşlarında görünen b i r çocuk kapıda duruyordu. Bir süre bana aval aval baktı.

içeri koşup kapıyı arkasından kapatmadan önce bir an durdu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Bir nefes daha çekmemi izledi, ben de ona baktım ve her ayrıntısını inceledim. O giyiyordu

gri eşofman ve bol, siyah kapüşonlu bir tişört, ellerini ceplerine sokmuş. Kirli sarı saçları

Uzunluğu omuzlarını biraz geçiyordu, ancak çoğu arkadan bağlı olduğu için bunu söylemek zordu.

Birkaç saç teli yüzünün önünde asılı durarak gözlerini görmemi engelliyordu.

Sonunda pencerenin önünde, yanımda oturmaya

başladı. Kestane kahverengisiydiler.

"Evet. Bana yardım edebilirsin," diye mırıldandı ve bakışlarını parmaklarımın arasındaki yanan sigaraya kaydırdı.

"Kirazımı patlat."

"Ne oluyor lan?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Ne demek 'kirazını patlat'?"

"Hiç içmedim." Çenesiyle sigarayı işaret etti. "Git

kendin al," diye karşı çıktım.

Doğrudan gözlerimin içine baktı, gerçekten bana baktı ve ben donakaldım. Daha önce hiç böyle bakan birini görmemiştim.

Üzgünüm. Çok çaresiz. Kayıp bir köpek

yavrusu gibi. "Peki," diye iç geçirdim ve ona

bir sigara uzattım.

Sigarayı yaktı ve ilk kez sigara içtiğine dair hiçbir belirti olmadan içine çekti.

Öksürmedi bile.

Sadece sırıttı.

"Benimle oynadın," diye suçladım ve kuru bir kahkaha attım. "Pislik-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Micah."

"Yine mi geldin?"

"Adım Micah. Benim adım."

Umursamadan omuz silktim. "Tamam."

Pencereden dışarı büyük bir duman bulutu üfledi ve gülümsedi. "Seninki ne?"

"Jensen," dedim ona.

Yine gülümseyerek başını salladı.

Başımı salladım. "Nasıl oluyor da kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünürken, bir çocuk kadar mutlu olabiliyorsun?

Noel sabahı bu kadar kolay mı?"

Gözlerini devirerek homurdandı. "Noel sabahı hiç mutlu olmadım."

"Touché. Ben de öyle."

Huzurlu bir sessizlik içinde pencerenin çerçevesine yaslandık. "Geldiğini hissedebiliyorum," dedi.

rastgele dedi, küçük bir nefes alarak. "Fırtına gibi geliyor. Durdurulamaz bir enerji dalgası."

Ona on tane kafası varmış gibi baktım. "Kafan iyi

mi?" "Hayatla kafam iyi," diye ilan etti.

"Tamam o zaman."

Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Bende DEHB olduğunu söylüyorlar," diye açıkladı. "Ama gerçekten kim bilir."

Micah külleri pencereden dışarı savurdu ve sırtını duvara yaslad ı. "Bu benim en büyük

kutsama ve lanetleme."

"Bu konuda pek bir şey bilmiyorum."

"Herkes için durum farklı. Ben inişli çıkışlıyım. Bazen konsantre olmakta zorlanıyorum ve

Bazen günlerce uyumuyorum." Koşarak ayağa kalkarken kafasındaki düşünceleri silkeledi,

odada volta atıyor. "İlaçlarımı yine değiştirdiler ama son bir haftadır yanak yanağa yatıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yanak mı?" Sorguladım.

"Evet. Bilirsiniz, onları yanağınızda s a k l a r s ı n ı z ve kimse bakmazken tükürürsünüz."

açıkladı.

Başımı salladım, ilaçlarını yanağından geçirip yakalanmama becerisi karşısında hayrete düşmüştüm. "Anladım."

"Günlerce uyanık kalacağım. Geldiğini

hissedebiliyorum." Anlamaya çalışarak boş gözlerle

ona baktım.

Güldü. "Ben durdurulamaz bir gücüm."

Bu yorum üzerine gözlerimi devirdim.

"Ve ben buradan kaçıyorum," dedi bana. "Bu saçmalıkla işim bitti. Bir maceraya ihtiyacım var."

"Yabancılarla hep bu kadar çok şey paylaşır mısın?"

"Genelde değil." Bitmemiş sigarasını pencereden dışarı fırlattı ve kapıya yöneldi. "İhtiyacım var

bir Red Bull. Caddenin karşısında bir market var." kısa bir süre tereddüt ederek açıkladı. "Sen

geliyor musun,
yoksa ne?" Omuz
silktim. "Elbette."
Sonraki iki hafta boyunca, uyanık olduğumuz her anı birlikte geçirdik.
Okulda. Birlikte dersimiz yoktu ama her gün öğle arasında buluşuyorduk. Sonra
otobüse binip programımıza geri dönüyor, takılıyor ve penceremizden sigara içiyorlardı. Bazen
Hatta geceleri son yatak kontrollerinden sonra gizlice kaçardık.
Geç saatlere kadar açık kalan tek yer olduğu için Joe's Pizza'ya yürüyorduk.
sabahın dördü gibi.
Hamur gittiğinde, Joe da gider.
Odamızdaki çöp kutusuna Slurpee bardakları ve pizza artıkları bırakırdık ve hiçbir personel
fark etmemiştim bile.
Hayatımda ilk kez bir programa geri dönmeyi dört gözle bekliyordum.
Çünkü Micah oradaydı.
Ve o benim ilk gerçek arkadaşımdı.
Neredeyse hiç uyumadı. Bu benim de uyumadığım anlamına geliyordu. Neredeyse bütün gece ayakta kalıp konuşurduk. Bu değildi
Kendi deyimiyle, derisinin içinde sürünmeye başlamadan çok önce.
"Kendimi zombi gibi hissetmeme neden oluyorlar," diye anlatıyor marketin önündeki kaldırımda otururken
mağaza. "İlaçlar."
"Bu berbat bir şey olmalı." Yanına oturdum ve anlayışla başımı salladım. "Ama uyumamak da
Berbat da. Belki de birilerine yardım etmediklerini söylemelisin-" "Bir
gitar alacağım," diye benim üzerimden konuştu, tamamen değişti Konu.
"Öyle misin?"
"Kendime nasıl çalınacağını
öğrettim." "Öyle mi?"
"Aynen öyle."
Başımı salladım. "Daha önce hiç oynamadım-"

"-Ben başla Küçük. Ama Ben gidiyor için yapmak o büyük," Micah coşkuyla bağırdı, koşarak yanına gitti. ayakları ve hava gitarını çılgınca tıngırdatıyor. "Göreceksin."

Ona bakarak güldüm. "Sana inanıyorum-"

"Hadi bir otobüse binelim ve burayı arkamızda bırakalım."

Düşüncelerini bu kadar hızlı sıraladığı için başım dönmeye başladı. "Bunu denedim.

Birçok kez-"

"Bunu biz hallederiz," diye sözümü kesti.

"Bu asla işler," I karşı çıktı. "I her zaman olsun Yakalandım, ve sonuçları ağır basar-"

"Bunun bir sonucu yok, Jensen." "Evet, var-"

"Benden şüphe mi ediyorsun?" diye sordu, gözleri kısılmıştı. "Ne?"

İç çekti. "Benden şüphe ediyorsun." "Hayır, şüphe etmiyorum."

"Görünüşe göre benden şüphe ediyorsun, Jensen. İstediğimiz her şeyi yapabiliriz. O yüzden, hadi

Dodge'dan siktir git."

"Bekle." Ayağa fırladım, caddeye doğru ilerlerken peşinden koştum, sonunda onu yakaladım

Bileğimi elime aldım. "Yavaşla-"

"Yetişemiyor musun?" diye güldü, şaka yapmak niyetinde değildi.

Kolundan sıkıca tuttum. "Micah-" Yüzünü bana döndü ve elimden kurtuldu. "Hadi

Joe'nun yerine gidelim. Açlıktan ölüyorum."

"Aç değilim," diye reddetti. "Bir sigara daha alayım." "Az önce arka arkaya üç tane içtin."

Bana hızla göz kırptı.

"İyi misin dostum?" Gözlerinin altındaki koyu renkli, çökük torbalara bakarak sordum.

"En son ne zaman gerçek bir uyku çektin?" Omuz silkti, umursamazca.

"Dün gece bütün gece çizim yaptın," diye üsteledim. "Bu senin için iyi olamaz, dostum."

"Ben bir sanatçıyım," diye atıldı ve sinirli bir iniltiyle ellerini saçlarında gezdirdi. "Sanatçılar
uyuma. Kahretsin, saç bağımı
kaybettim." "Micah-"
"Ben iyiyim," diye homurdandı. "Ben iyiyim. İyiden de iyiyim. Harikayım. Gerçekten hiç bu
kadar iyi
hissetmemiştim."
"Belki de ilaçlarını öylece bırakman akıllıca bir seçim değildi-"
"Neden olmasın?" diye sordu bana, otostop çekmek için başparmağını uzatarak. "Rahatlayacak mısın?"
İçimi çektim, ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Her neyse."
"Beni değiştirmek istiyorlar, Jensen. Gerçek benliğim olmamı istemiyorlar."
Kaşlarımı çattım ve şaşkınlıkla başımı salladım. "Kim?"
"Onlar. Herkes. Ben buyum," diye kekeledi çılgınca, artık gözlerini kırpmıyordu. "Ben
onu kucaklamak. Hayat çok kısa. Hem de çok kısa. Sıkıldım. Hasta ve yorgunum. Sadece yaşamak istiyorum. İşte
bunda yanlış bir şey yok."
"Ne yapıyorsunuz?" Bir arabanın hızla geçip bize doğru bir rüzgâr göndermesini izleyerek sordum.
"Pislik herif!" diye bağırdı arkalarından, kaldırımdan inip yolun ortasına çıktı.
"Micah-" Hemen dışarı fırladım.
"Boston'a gidelim. Etrafta dolaşalım," diye önerdi. "Böylece oradaki ilk iki kişi biz oluruz.
gitar dükkanı açıldığında-"
"Micah!" Ona bağırdım ama beni duymadı. Bana bakmadı bile.
"Hangi caddede olduğunu unuttum," diye geveleyip durdu, o kadar hızlı konuşuyordu ki, zorlukla
ona ayak uydurmak.
Sessizce ona bakarak varlığımı kabul etmesini bekledim. Benim endişem.
Ama yapmadı.

Aniden uzaktan bir araba yaklaştı ve yavaşlamaya başladı.

yolu kapatıyorlar.

"Micah," diye ağzımdan kaçırdım ve arabanın yolcu tarafındaki camı açıldı.

"Nereye gidiyorsunuz çocuklar?" Micah arabaya y a s l a n ı p neredeyse kafasını arabaya sokarak sordu

pencerenin içinde. Yoğun bir duman bulutu gecenin sert havasına karıştı.

Bu kokuyu

biliyordum. Ot.

"Nereye istersen," dedi yaşlı bir adam ona. "Atla bakalım."

"Tabii ki!"

"Dostum," diye seslendim, on üçünü almaya çok hevesli olan adamlardan ürkütücü bir hava alıyordum-

Gecenin bir yarısı, yolun kenarında. "Yapma."

Arabadaki adamlar bana aval aval baktılar, aniden alarma geçmişlerdi. Varlığımın istenmediği açıktı.

Micah topuklarının üzerinde döndü ve bana büyüleyici bir gülümseme fırlattı. "Geliyor musun?" diye sordu mutlulukla,

Arka koltuğa atladığında bana tepki verecek zaman bırakmadı. "K e y f i n bilir."

"Bekle," diyerek dışarı fırladım ve kapıyı çarparak kapatmasına fırsat vermeden kapıyı yakaladım. "Evet. Ben

geliyor."

Ve arabaya bindim.

ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM MICAH

EVIM DIYEBILECEĞIM GERÇEK BIR YER OLMADAN BÜYÜMEK ZORDU. HER ZAMAN KENDI SORUNLARIM VARDI,

tıpkı herkes gibi. Ergenlik ve yetişkinlik dönemimde akıl hastalığımla mücadele etmek

Asla tahmin edemezdim.

Dibe vuruşlar beni sarmala sokacak kadar kötüydü, psikiyatri koğuşlarında sayısız kez yatarak tedavi gördüm.

sanrılar gördüğüm ya da kendimi öldürmeye çalıştığım için.

Ama yüksekler...

Zirveler o kadar yoğun bir şekilde coşkuluydu ki, bu dünyada beni ayakta tutan tek şey onlardı.

Beni hayatta tutuyor.

Jensen ile tanıştıktan ve zamanımın çoğunu onunla geçirdikten iki hafta sonra beni uyarmaya çalıştı

bir şeyler olduğunu anlamıştım.

O gece kendimi kaybetmiştim... ve

öyleydim de. Sadece o zaman bunu

bilmiyordum.

Benim için yenilmezdim.

Şehre otostop çekerek geldik ve bu benim en büyük hatamdı. Jensen isteksizdi. Onun değildi.

Hata.

Sadece iyi bir arkadaş olduğu için arabaya bindi.

Gerçek bir arkadaş.

Bu yüzden ona bugün bile hayranım.

Bizi alan adamlar yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında olmalıydı. Onlar

İkisi de alkollüydü, özellikle de şoför. Jensen'ın gözlerindeki endişeli bakışı hatırladım.

tamamen görmezden

geldim. Umurumda

değildi.

O güzel coşku anında yapabileceğim tek bir sikiş bile yoktu. Duyularım

yepyeni bir seviyeye yükseldi. Müziğin gürültüsüne odaklanmıştım.

kaldırımlara çarpıyor ve zaman zaman karşıdan gelen trafiğin içine giriyor.

Arabayı kullanan adam ve arkadaşı mantarların

etkisindeydi. Ben de biraz istedim.

Görünüşe göre, paylaşmaya istekli değillerdi.

Boston'a vardığımızda, her nasılsa hâlâ hayattaydık, onlardan sıkılmıştım. Onlardan sıkılmıştım.

ilaçları paylaşmadıkları için. Yeni bir maceraya ihtiyacım vardı. Yeni

insanlara. O sırada saat neredeyse sabahın ikisi olmasına rağmen.

Hevesle hareket halindeki arabadan atladım ve Jensen'in arkamdan bağırmasına aldırış etmedim. Yaklaşık

Bir dakika sonra nihayet kaldırımda bana yetişti. Ve pek
mutlu değildi.

"Micah," diye tersledi ve beni durdurdu.

"Jensen," diye şakayla karışık cevap verdim.

"Burada ne yapıyoruz?" "Geziyoruz."

Gözlerini kocaman açarak sertçe nefes verdi. "Ciddiyim," dedi kararlılıkla. "Bu çılgınlık."

"Bakın!" Hâlâ ışıkları yanıp sönen binalara gülümseyerek haykırdım. Onlar
çok büyüktü. Çok etkileyiciydi. "Etrafınıza bakın! Boston geceleri çok güzel oluyor. Öyle değil mi?"

"Micah-"

"Öyle değil mi?" Elini tutarak ısrar ettim.

Parmaklarımı onunkilere geçirirken gözlerimiz kilitlendi. Bu şimdiye kadar paylaştığım en yoğun bakıştı.
biriyle. Onu sadece iki haftadır tanıyor olmama rağmen sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordum.

Kaderimizde arkadaş olmak
vardı. Birbirimizi bulmak için.

Dudakları aralandı ama hiçbir şey
söylemedi. Nutku tutulmuştu.

"Evet," dedi temkinli bir şekilde, uzaklaşmadan önce. "Çok güzel bir yer. Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

"Boston?"

"Hayır-"

"Defol git buradan. Ciddi misin sen?"

Başını salladı, ben kaldırımda ilerlerken bana ayak uydurdu. "Evet. Hiç gitmedim."

"Şimdiye kadar," diye düzelttim gülerek. "Gördün mü? Ve sen bu gece buraya gelmek bile istemedin.
Gerçekten hayatını yaşamaya başlamalısın."

"Geç oldu," diye karşı çıktı. "Gerçekten geç. Ve-"

"Şehre gelmek için en iyi zaman bu," dedim ona. "Etrafta fazla insan yok ve
etrafta olanlar gerçekten harika."

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?" diye sordu bana.

"Ne zaman istersem."

"Hiç yakalanmıyor
musun?"

Nefesimin altında homurdandım. "Hep yakalanıyorum. Kimin umurunda? Benim umurumda değil."

"Harika," diye iç geçirdi. "Bir sigaraya ihtiyacım var." Sigara paketini çıkardı ve bana bir tane uzattı.

Memnuniyetle kabul ettim. "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım,
Jensen." Çakmağı bana fırlatmadan önce ucunu ateşledi.

"Hayır mı?" "Sen farklısın. Gerçekten önemsiyorsun."

Küçük bir nefes çekerken filtreyi dudaklarına bastırmasını izledim. Nabzım ikinci kez hızlandı

Gözlerini benimkilere dikti.

"Tek başına rastgele bir arabaya binmene izin veremezdim. Sen benim arkadaşımsın ve o adamlar
cehennem gibi yarım yamalak-"

"Arkadaşın," diye cümlesini yarıda kestim.

"Şey, evet." Tereddüt etti. "Biz arkadaşız, değil mi?"

"Benim hiç gerçek bir arkadaşım olmadı."

"Tamam dostum. Sanırım biraz duygusallaşıyorsun." Jensen çarpık bir şekilde sırıttı ve
büyük bir duman bulutu. "Ama... ben de öyle."

Keşke oradan programımıza dönmek için bir araç bulabilseydik. O andan hemen sonra. Ama ben
pervasız olmayı seçti.

Düşüncesiz.

Neyse ki tuğla atmanın eğlenceli bir fikir olduğuna karar verdiğimde güvenlik kameraları yoktu.
rastgele bir mağazanın cam penceresinden.

Her yerde camlar kırıldı ve alarm çaldı. Jensen ve ben caddede koşmaya başladık,
ve ciğerlerimiz oksijen için yalvarana kadar durmadık.

Sırtını tuğla binanın kenarına yasladı ve nefes n e f e s e kaldı. "Ne oluyor lan?

Micah!" diye bağırdı öfkeyle. "Bunu neden yaptın?"

Bir kahkaha patlattım. "Hırsızlık yaptığımı sandı ama yapmıyordum."

"Kim?" diye nefesi kesildi.

"Ona siktir olup gitmesini söyledim, o da bana serseri dedi. Hak ettiğini buldu."

"Kim, Micah?" diye sordu, omuzlarımı sıkıca kavrayıp beni sarsarak. "Kim mi? Çünkü kimse

oradaydı!"

Onu kayıtsızca omuz silktim. "Sahibi." "Ne

zaman?"

Karanlık, dar sokakta volta atarken ellerimle yüzümü kapattım. "Birkaç ay önce mi? Bir yıl

Ya da başka bir şey? Bilmiyorum lan! Ne fark eder ki?"

"Tutuklanabiliriz-"

"Yapmayacağız."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye hırladı hayal

kırıklığı içinde. "Biliyorum işte!"

"Düzgün düşünemiyorsun. Eve gitme zamanı-"

"Biz Yapma. vara lanet olsun Eve!" I

bağırdı, patlama kontrol edilemeyen kahkahalara dönüştü. Eğil,

ellerimi dizlerimin üzerine koyarak nefesimi toplamaya çalıştım. "Çok komiksin dostum. Gerçekten komiksin!

Bunu biliyor muydun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Micah!" diye karşı çıktı, ben güldükçe daha da sinirleniyordu. "Lanet olsun! Ne yapıyorsun?

Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neden bu kadar kızgınsın?" Elimi pantolonunun cebine sokup, pantolonunu ararken sordum

Sigara. Beni hemen uzaklaştırdı. "Dostum, sakin ol! Biraz yaşa!"

"Benden bu kadar," diye ağzından kaçırdı ve yenilgiyle kollarını havaya kaldırdı.

"Neden bu kadar ciddisin?" Ona en iyi Joker taklidimi göstererek alay ettim. Ve başardım. Hem de çok iyi.

Birdenbire bana sırtını döndü ve sokağa doğru yöneldi. "Nereye gidiyorsun?" Arkasından seslendim.

Ben peşinden giderken omzunun üzerinden bana sinirli bir bakış fırlattı. "Geri dön

programı," diye mırıldandı.

"Oh, hadi ama. Oyunbozanlık yapma."

"Yorgunum, Micah. İki gündür uyumadım." Jensen ellerini yüzüne sürdü ve ben de

şimdi gözlerinin altındaki koyu torbaları ilk kez görüyordu. "Sadece uyumak istiyorum," diye ekledi.

"Uyumak abartılıyor."

Gözlerini devirdi. "Belki senin için," diye cevap verdi.

"Her neyse," diye tersledim, arkamı döndüm ve ters yöne doğru ilerledim. "Siktir git o zaman.

Hepsi öyle."

"Benimle gel-"

"Görüşürüz, Jensen!"

"Benimle gel Micah," diye seslendiğini duydum.

Yine de onu duymamış gibi davrandım. Sanki hiç var olmamış gibi.

Çünkü yapmadı.

Bunu yapan tek bir şey vardı.

... Mania.

Bir bakmışsınız kaybolmuşsunuz, bir bakmışsınız bulunmuşsunuz. Kendi kaderinizin tek yaratıcısı sizsiniz.

Aşırı bir adrenalin patlaması başlar. Kalbiniz akıl almaz bir hızla hızlanır.

zihninizdeki düşüncelerle. Kaygı maniyi daha da körükler.

Bir anda tüm hızıyla sizi vurur.

Artık fiziksel bedeninizin sınırlarına bağlı değilsiniz.

Olmak istediğin her şey ya da *herkes olabilirsin*. Lanet olası sınırlar yok. Sonuç yok.

Dikkat dağıtıcı bir şey yok. Her şey mantıklı... Ve yine de hiçbir şey mantıklı **değil**.

Her şeyin bir anlamı vardır... Ama yine de hiçbir şeyin yoktur.

Ve yine de, her şey kesinlikle çok güzel.

Hayat güzeldir.

Sen çalışan üzerinde hiperaktif-kontrollü Açıklık. Hiçbir şey o anda imkansızdır.

Bu dünya yaratmak için sizindir. Sahip olmak için.

Görmek sanattır. İşitmek müziktir. Nefes almak yaşamaktır. Sen uçmuşsun.

İnanılmaz derecede *yüksek*.

Şansını denersin. Riskler. Çünkü neden olmasın ki?

Senin hastalığın zihinsel *değil*.

...Sonunda özgürsün.

...

Ta ki... kaza yapana kadar. Ve...

...yak.

O GECEYİ HATIRLAMAYA ÇALIŞTIM AMA ÇOĞU HALA BULANIKTI. JENSEN BAŞARABİLDİ

bir şekilde Salem'e geri döndüm. Diğer yandan ben, güneş doğana kadar Boston'da dolaştım.

ortaya çıktı. Devletten aldığım giyim çeklerini ve bu işten kazandığım parayı kaybettim.

Programın etrafındaki yarım yamalak işler.

Ertesi gün Salem'e nasıl döndüğümü bile hatırlamıyordum. Ayaklarımı hissedemiyordum. Ayaklarımı hissedemiyordum.

Tamamen uyuşmuştum. Personel o sabah gittiğimi fark etti ve beni firari olarak ihbar etti. Polisler

Oraya vardığımda çoktan beni bekliyordu. Jensen okulda olmalıydı.

Çılgına dönmüştüm ve o noktada tamamen dengesizdim. Geçmişte bir keresinde, bir polis memuru beni ve kelepçelenmeden ön koltuğa oturabildim. Bu sefer... *Tutuklandım.*

Mahkeme saatleri içindeydi, bu yüzden geceleri ya da gece kulübünde olduğu gibi bir yere bırakılmama gerek yoktu.

Hafta sonları bina kapalıyken. Çocuk mahkemesinin nezarethanesinde aklımı kaybettim.

gün, Yargıç Patrone'ye onun bir pislik olduğunu ve gidip kendini becermesini söylediğimde daha da kötüleşti.

İstesem de o zihinsel çöküşü daha iyi zamanlayamazdım.

Sonunda beni en yakın hastaneye götürdüler. Uzun bir psikolojik değerlendirmeden sonra, iki

Psikiyatristler psikoz belirtileri gösterdiğimi tespit ettiler ve sonunda

Vasiyetim.

Kitaplara geçecek bir çorap tatili daha.

Dengeye ulaştıktan sonra, sert bir şekilde çöktükten ve sayısız terapi seansı ve

ilaç değişiklikleri, yaptığım şeyler için kendimi çok kötü hissettim. İnsanlara davranış şeklim için. Hissettim

Kontrolüm dışında olmasına rağmen kendimden utandım ve hayal kırıklığına uğradım. O kadar çok kendim vardı ki

Yenilgi ve güvensizlik tepeden iniyor.

Nihayet zihinsel berraklığımı yeniden kazandıktan sonra aklımda belirli bir kişi vardı.

Jensen.

Neredeydi? Ne

yapıyordu?

Arkadaşımı bir daha görebilecek miydim?

Yaklaşık üç ay sonra, yaklaşık kırk beş dakikalık bir yatılı programa yerleştirildikten sonra

sosyal hizmet uzmanım hiçbir uyarıda bulunmadan geldi ve beni oradan çıkardı.

İşte o an hayatım nihayet daha iyiye doğru değişmeye başladı.

Salem'e geri getirildim ve yıllar sonra ilk kez *gerçek* bir koruyucu aileye yerleştirildim.

Devlet gözetimindeki tüm çocukların bir gün varmayı umduğu koruyucu ailelerden biri. Joan, hiçbir zaman

kendi çocuklarına sahip olamayınca, ihtiyacı olan sorunlu gençlere yardım etmek için koruyucu anne olmaya karar verdi. Bob,

Kocası çalışkan ve nazik bir adamdı, çevresindeki insanları mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

mutlu bir hayat.

İlk defa içimdeki çocuk *istendiğini* hissetti.

Daha önce hiç deneyimleme lüksüne sahip olmadığım bir duyguydu ve bulutların üzerindeydim. Sonunda

benim diyebileceğim bir evim vardı. Beni seven ve önemseyen

ebeveynlerim. Hayallerim gerçeğe dönüştü.

Akıl hastalığımı tedavi etmek için ilaçlarla geçirdiğim onca yıldan sonra

O zamanlar DEHB'li olduğumu varsaydım, sonunda doğru olanları kullanmaya başladım. Bu mükemmel bir kombinasyondu.

bipolar bozukluğu

tedavi etmek. Ve

istikrarlıydım.

Keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim.

Hayatım boyunca, ruhsal hastalığım için reçete edilen ilaçları, bana verdiği zararlar nedeniyle kullanmaktan kaçındım.

Bir insan olarak kim olduğumu değiştireceklerine

inanıyordum... Ama *durum asla böyle olmadı.*

Doğru ilaçlarla sadece dengemi sağlamakla kalmadım, aynı zamanda nihayet gerçek kimliğime bürünebildim.

Kendini yok ettikten sonra gelen suçluluk duygusu hariç.

Ve bu inanılmaz bir histi.

Kendimi en sağlıklı şekilde yenilmez hissediyordum.

Hazır olduğumda okula geri döndüm ve tüm bunlar bir anda tehdit haline geldi. Birdenbire

Kapıdan girip dolabıma doğru ilerlediğim anda, bir grup çocuk, *zorbalar*

beni tekrar yere serme zamanıydı. Tam

anlamıyla.

Okul kitaplarım her yöne dağıldı ve ben de tam üstüme düştüm. yüz.

"Siktiğimin ucubesi," dedi az önce beni iten kişi gülerek. "Hazır "Kıçını dövdürmek için mi?"

"Ne bekliyorsun?" diye alay etti diğeri. "Ayağa kalk, amcık."

Arkamdan bir tehdit daha geldi. "Onu rahat bırak." O ses. O sesi

tanıyordum.

Omzumun üzerinden baktım ve orada beni savunmak için

duruyordu. "Jensen," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

Yerde diz çöktüğüm yerin yanına geldi ve bana elini uzatarak ayağa kalkmama yardım etti.

Ayaklarım. Kısa bir an için göz göze geldik.

Ve sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

"Yoksa ne olur?" diye sordu çocuk kendini beğenmiş bir tavırla, Jensen'ı iterek. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Arkadaşı kıkırdadı. "İkinizi de alacağız."

Jensen yumruklarını havaya kaldırarak onlara, "Hadi gidelim," diye bağırdı.

A üçüncü arkadaş . onların ortaya çıktı.

"Görünüşe göre gibi biz var Sayıca azsınız," diye alay etti ve

beni en yakın dolaba yasladı.

"Onu rahat bırakın dedim!" Jensen öfkeyle bağırırken, diğer iki çocuk onu yakaladı

ve onu geri çekti. "Bırakın onu!"

Çocuk karnıma bir yumruk attı ve beni yere düşürdü.

Birdenbire, dağınık, simsiyah saçlı bir çocuk çocuğu boğazından yakaladı ve

onu büyük bir gürültüyle dolaba çarptı. Kabadayımın suratını metal çerçeveye çarptı.

Burnundan kan akarken, yere yığıldı.

Sonunda onu serbest bıraktı ve geri adım atarak diğer iki kabadayıya baktı, onlara meydan okudu

hamlelerini yapmak

için. Ve yaptılar da.

Ama tam tersi yöndeydi.

Arkadaşları arkalarından kovalarken, küfürler ve bağırışlarla koridorda koşmaya başladılar.

Kanama. Ağlama.

Görülmeye değer bir manzaraydı.

Jensen elini sertçe omzuma koyarak beni gerçekliğe geri döndürdü. "İyi misin?" dedi.

diye sordu, karnımda yumruk yediğim yeri tutarken rahatsızlığımı fark etti.

Küçük bir nefesle başımı salladım, "Evet. İyiyim."

İkimiz de hala yanımızda duran siyah saçlı çocuğa döndük. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece

sırıttı ve elindeki kanı gömleğiyle sildi.

"Teşekkürler dostum," dedi Jensen ona. "Arkamızı kolladığın için." "Evet," diye katıldım. "Teşekkürler."

"Sadece birinin kanını akıtmak istemiştim," diye hızlıca cevap verdi ve kendini beğenmiş bir kahkaha attı.

dolaplarda ve yerde kalanlara baktı. "Ne de olsa kırmızı benim en sevdiğim renk."

Kaşlarımız karşılık olarak kalktı. "Damien," diye adını söyledi. "Ben Jensen."

"Ben Micah," dedim.

"Ve açlıktan ölüyorum," diye bitirdi sözlerini Damien, Jensen'ın kalan yemeğimi toplamasına yardım etmek için eğilerek.

Yerdeki kitaplar. "Şimdi, şu dondurma standını uçurup öğle yemeği yemeye gitmeye ne dersin?"

O günden beri üçümüz çok iyi arkadaş olduk. Birbirimizden ayrılmaz olduk. Her şey

Orada.

Sadece birkaç ay içinde koruyucu ailem tarafından evlat edinildim. Hiç inanmamıştım

gerçek bir evim olacaktı ama Joan ve Bob kısa sürede bana örnek oldular. Onlar

ailemdi ve ben minnettardım.

Kendimi o kadar kutsanmış hissettim ki neredeyse suçlu hissedecektim.

Kendimi onların iyiliğine layık görmüyordum ve sistemdeki diğer çocukların çoğu gibi tamamen suçlu hissediyordum.

böyle inanılmaz bir şeyi asla deneyimleyemezdi.

O andan itibaren hiçbir şeyi hafife almamaya yemin ettim.

Jensen bölgede kaldı ve zaman zaman koruyucu aileler arasında gidip geldi.

yerleştirilmeyi bekleyen kısa dönemli programlarda değildi. Bu da onun hâlâ aynı okullara devam edebildiği anlamına geliyordu.

bizim gibi okulda. Ona evlere sokması için bir cep telefonu aldım; bu şekilde her zaman okulda kalabilirdik.

temas halinde.

Arkadaşım olduğun ve beni önemsediğin için teşekkür etmek için küçük bir hediye.

Onun için en azından bunu yapabilirdim.

Damien ailesiyle birlikte yaşıyordu ve hayatı hakkında hiçbir şey söylemedi.
Tek kelime bile etmedi. O
Her zaman ketumdu ama okula kaç kez kırık kemiklerle gelmişti.
ve çürükler, bir şeyler olduğundan şüphelendik. Ama hiç kurcalamadık.
Jensen ve ben *biliyorduk*.
Ve Damien bildiğimizi biliyordu.
Bir şey *söylemesine* gerek yoktu.
Ta ki on beşinci yaş gününü kutladığı gece, en sonunda hayattan kopmaktan b a ş k a çaresi kalmayana kadar.
Sessizlik.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DAMIEN

I NEFRET DOĞUM GÜNLERİ, AMA IT WAS THE GÜN OF ON BEŞİNCİ GÜNÜM. BENIM IÇIN SIRADAN BIR GÜNDÜ, AMA
Annem için durum farklıydı. O sabah, sesini alçaltarak beni koridorda b i r kenara çekti.
"Bugünden sonra her şeye yeniden başlayabiliriz. Yeni bir yerde. Çok çok uzaklarda," dedi bana. "Ben her zaman
Sana yardım etmek istedim, Damien. Ama yapamadım.
Şimdiye kadar." İlk başta ona inanmadım.
Ama gözlerindeki bakışta bir şey vardı. Ciddiydi, tüm
kalbiyle.
Bunca yıldan sonra nihayet dışarı çıkacaktık.
Kahvaltıda mısır gevreği yiyecektim ama sütü kaseye dökerken yarı yolda
bozulmuş olduğunu fark etti.
Babam odaya adımını attı, simsiyah giyinmişti, gözlerinin altındaki koyu halkalar
Dün gece ne kadar geç kalktığımızı hatırlıyorum.
Gözlerini kısarak başıyla masanın üzerindeki kâseyi işaret etti. "Boşa harcayacaksın
mükemmel yemek mi?" diye alay
etti. "Süt bozulmuş," dedim ona.
"Ve?" diye sordu, sesini yükselterek.
"Sorun değil," diye atıldı annem hemen, kaseye uzanarak.

Yumruğunu sert bir gümbürtüyle masaya vurdu ve kadın onun bu beklenmedik hareketi karşısında ciyakladı.

"Bırak onu, Donna," diye emretti ve Donna hemen itaat etti. "Otur."

Sessizce masaya oturdu ve kısa bir an için göz göze geldik.

Beni tezgahtan uzaklaştırıp mutfak masasına doğru itti. "Korkaklığı bırak ve

Kahrolası mısır gevreğini ye, Damien," diye homurdandı. "Annen evine ekmek götürmek için kıçını yırtıyor.

ve sen ona borcunu böyle mi

ödüyorsun?" Başımı öne eğdim.

Dün gece yüzünden bana kızgındı.

Bayılmışım ve kontrolümü kaybetmişim.

"Lütfen Mitch," diye yalvarmaya başladı annem. "Bugün onun doğum günü-"

Birden başının arkasına vurarak onu öne doğru savurdu. Hiç

düşünmeden, öfkeyle ona doğru atıldım.

Genelde sadece bana vururdu.

Bazen bir tokat. Diğer zamanlarda, ben yerde kıvrılana kadar durmadı.

Ama daha önce anneme hiç dokunmamıştı. Şu

ana kadar.

Yumruğumu avucunun içine aldı ve kolumu arkamda kilitlenene kadar büktü.

"Kes şunu, Mitch!" diye bağırdı annem.

Bununla birlikte, beni sandalyeye itti ve yüzüne bir tokat atmak için döndü. Bağırdı

ve tek gördüğüm kırmızıydı.

Bayılmanın eşiğinde olduğumu gösteren bir işaret.

"Uzak dur ondan!" diye bağırdım, odanın öbür ucuna sıçradım ve tüm gücümle onu ittim.

onu geri uçurdu. Annem korkuyla

sinmişti. "Damien!"

Sendeleyerek bana doğru geldi ve çeneme bir yumruk atarak beni

geriye doğru savurdu.

Görüşüm hemen

bulanıklaştı. Ama tüm derslerimizde bana acıyı engellemeyi öğretmişti. Şimdi, korkmak yerine

onu benimsedim.

Daha ne olduğunu anlayamadan mutfakta yerdeydim ve o da üzerimde geziniyordu,

Beni anlamsızca dövüyordu. Dikkatinin çoğunu karnıma ve kaburgalarıma verdiğinden emin oldu.

Bir dakika kadar dayak yedikten sonra ona baktım ve güldüm.

Bu onu kızdırdı ve ağzımın ortasına bir yumruk attı.

"Hepsi. Bitti. Bozulmuş. Süt," diye homurdandı yavaş ve hesaplı

darbeler arasında. "Oğlumu rahat bırakın," diye hıçkırdı annem, onun

üzerine atlayarak

uyarı yapmadan geri döndü.

Onu fırlattı ve yanımdaki soğuk fayans zemine düştü. Dudağından

kan damlıyordu.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Kapa çeneni, kaltak," diye tersledi, ona deli gibi bakıyordu.

O bir hamle daha yapamadan, dehşete düşmüş annemin üzerine sürünerek onu

onun öfkesi. Ona bakarken gözlerindeki dehşeti fark ettim. Bunca yıldır merak ediyordum.

Beni neden hiç korumamıştı ve şimdi bunun nedeninin onu koruyan ben olduğum için olduğunu fark ettim.

Başından beri.

Bu benim için sorun değildi çünkü babam gibi canavarlardan korunması gerekiyordu. O

saçımı okşadı ve beni ayağa kaldırdı, sonra da beni kasenin önündeki sandalyeye çarptı.

Kötü kokulu süt.

Arkamdan ağladı ve beni doğuran ve büyüten masum kadını korumak için

kanlı ağzıma bir kaşık mısır gevreği tıkıştırdım. Ve ekşi, tıknaz sütü zorla içtim ve

Çiğnemeden Frosted Flakes.

"Gördün mü?" diye öfkeyle sordu. "O kadar da zor değilmiş,

değil mi?" "Hayır, efendim," diye yutkundum, o odadan

çıkarken.

Tüm okul günü boyunca, zamanımı tuvalete girip çıkarak, beynimi kusarak geçirdim.

lezzetli kahvaltımdan. Göğüs kafesimin ne kadar kötü olduğunu düşünürsek, mide krampları en kötüsüydü.

aynı yere tekrar tekrar tekme atıldığı için morarmıştı. Jensen ve Micah bana ne olduğunu hiç sormadılar.

Onlarda hayran olduğum şey buydu.

Benden hiçbir şey beklemiyorlardı.

Okuldan eve geldiğimde komodinimin üzerinde bir not vardı.

Bu sabah için özür dilerim. Bu gece 11'de evde ol. Baban kilisede olacak.

Çantanı hazırladığından emin ol. Gidiyoruz. Seni seviyorum, Damien.

- Anne

Babam gündüzleri dışarıda olduğu ve daha önce hiç eve gelmediği için göremezdi.

Gece yarısı. Yerel, alışılmadık derecede sessiz kilisede ne iş yaptığını hep merak etmişimdir.

Bana hiç

söylemedi. Ben de

hiç sormadım.

Tek bildiğim, annemin neredeyse tüm zamanını küçük bir restoranda garsonluk yaparak geçirdiğiydi.

Şehir merkezinde, geçimlerini sağlamak için çok çalışıyorlar.

Spor çantamı kıyafetlerle doldurdum ve sonra çantamı

Yat

ak. Telefonum Jensen'dan gelen bir mesajla

aydınlandı. *Bu gece Marcus'un evinde parti*

var. Geliyor musun? Orada olacağım, diye

cevap gönderdim.

Parti fena değildi. Müzik o kadar yüksek sesle çalıyordu ki Kendimi konuşurken bile duyamıyorum.

Reşit olmayanlar içki i ç i y o r d u . Etrafımızdaki havayı blunt ve sigara dumanı dolduruyordu.

tüm ev neredeyse tamamen Balıkbowled, ve herkes dans ediyordu.

"Merhaba Damien," diye mırıldandı Penny, diri göğüslerini morarmış karnıma bastırarak. "Sen hiç

bana mesaj attı."

Tabii ki atmadım.

Seksle ilgilenmiyordum.

Ben daha çok kan dökmekle ilgileniyordum.

"Sana mesaj atarım bebeğim," diye mırıldandı Micah. "Tek yapman gereken bana numaranı vermek."

"Defol Micah," diye inledi Penny, başını geriye doğru eğip yüzüme baktı. Henüz ne kadar

Bakışlarımın ardındaki ilgisizliği fark etmek beni aşıyordu. "Gidip bir oda bulmak ister misin... böylece konuşabiliriz?"

Konuş. İçimden güldüm. "Denesen bile benimle baş edemezsin."

"Hadi öğrenelim," diye baştan çıkarıcı bir şekilde cevap verdi,

kirpiklerini bana doğru kırpıştırarak. "Bu gece olmaz Penny," diye

karşılık verdim, hiç ilgilenmeden.

Hırladı ve geri çekildi, artık bana yapışmıyordu. "Keyfin bilir," diye mırıldandı, dönerek

Uzakta.

Ta ki parmaklarım bileğinin etrafında kilitlenene ve onu

Be

n. "Gidelim," diyerek onu evin arka tarafına doğru yönlendirdim.

Sağa dönmeden önce uzun bir koridorda ilerledik. En kısa sürede kapıyı arkamızdan kapatırken,

Penny gömleğimi yumruklayarak beni kendine çekti. Elimi kaldırarak parmaklarımı uzun parmaklarının arasında gezdirdim,

çilek sarısı saçları. Çok yumuşaktı ve çiçek gibi kokuyordu.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarının ucunda durdu, benim boyuma yaklaşamadı bile.

Boynumun arkasından tutarak başımı aşağıya çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Vişneli dudak parlatıcısı ağzımı kapladı ve eğilip dilimi dudaklarının arasından geçirdim.

dudaklarını. Hiç uyarmadan dudağımı ısırdı.

Kanın bakır tadının tadını çıkardım ve aletim fermuarıma doğru seğirdi.

Ama zar zor.

Pantolonumu indirdi ve beni yatağa itti. Arkama yaslandım, heyecanı izledim

gözlerinden kayboldu. Penny boxerımın üzerinden kasıklarımı ovuşturdu ve hiçbir şey olmayınca

horoz gevşek kaldı, kaşlarını çattı.

"Kıyafetlerimi falan çıkarayım mı?"

"Hayır," diye kasvetli bir şekilde cevap verdim, en ufak bir tahrik bile hissetmiyordum. Kızlar bana göre değildi.

Erkeklerde de yoktu. Ne kadar porno izlersem izleyeyim, ki bazı garip şeyler izlemiştim, hiçbir şey

artık beni sertleştiriyor gibiydi.

Tek heyecanımı insanları incitmekten almaya başladığım andan beri değil.

Acı çektirmekten.

Gerçek acı.

"Aletin çalışmıyor mu?" diye alay etti, bana on tane kafam varmış gibi bakıyordu. Beni ovuşturdu

Boxerımı sertçe.

"Ne oluyor Penny," diye homurdandım, sert dokunuşundan uzaklaştım.

"Neyin var senin?" diye alay etti, gözleri kısılmıştı.

"Çok," diye cevap verdim kendini beğenmiş bir şekilde, kontrolsüz bir şekilde gülüyordum. "Benim pek çok sorunum var Penny."

Öfkeyle yatak odasından çıktı ve beni yalnız bıraktı. Bir süre düşüncelerimin içinde kayboldum,

Ta ki koridordan gelen hafif ayak seslerini duyana kadar.

Odaya önce Jensen girdi ve Micah da hemen arkasından onu takip

etti. "İyi misin?" Jensen sordu.

İçimi çektim, ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Yataktan kalktım ve pantolonumu yukarı çektim.

Omuz silkti. "Ben iyiyim." Telefonumdaki saate bakarak keskin bir nefes verdim. On kırk beş.

"Gitmem gerek."

"Bu kadar erken mi?" Micah sordu. "Sadece iki bira içtin."

Jensen, "Onu telafi etmek için yeterince şeyimiz olacak," diye karşılık verdi. "Yarın görüşür müyüz?"

Göz göze geldik ve bir anlık sessizlikten sonra karşılıklı anlayışla başını salladı. Ben bile

cevap vermek zorundaydı. Sadece biliyordu. Micah da biliyordu.

"Bize ihtiyacın olursa haber ver, dostum," dedi Jensen. "Orada olacağımızı biliyorsun."

Partiden olabildiğince ayık ve yeni bir maceraya başlamaya hazır bir şekilde ayrıldım. On dakikalık bir

Marcus'un evinden eve kadar yürüyecektim. Hâlâ yeterince zamanım vardı.

Ama içeri adımımı atar atmaz i ç i m i ürkütücü bir his kapladı. Bir şeyler doğru görünmüyordu.

"Anne," diye seslendim, tedirgindim, merdivenin tepesine bakıyordum. Sessizlik vardı.

Belki hâlâ işteydi. Belki de fikrini değiştirmiştir. Ya da belki...

Mutfağın kapısından içeri adımımı attığımda aniden olduğum yerde donup kaldım. Midem bulandı,

ve kalbim neredeyse duracaktı. Zaman artık yok olmuştu.

Tüm dünyam etrafımda parçalandı.

Mutfakta yerde yatan annemin görüntüsüne bakarken tam bir felç hali beni ele geçirdi.

kan birikintisi. Ölmüştü. Ölmüştü. Ölmüştü. Birdenbire seğirdi.

Ona doğru koştum, kendi ayaklarıma takıldım ve yanına, yere düştüm. Gözleri

açıktı...ama zar zor.

"Anne," diye çığlık attım, kollarındaki yaralardan musluk gibi kıpkırmızı akıyordu. I

kanamayı kontrol altına almak için ellerimi üzerlerine bastırdım. Başaramadım. "Anne? Anne?"

Kontrolsüzce titreyerek tezgahın üzerindeki bulaşık bezine uzandım ve bezi ona doğru bastırdım.

bilekleri. Saniyeler içinde kana bulandı.

"Anne," diye tekrarladım, yüzünü ellerimin arasına aldım, gözlerindeki yaşamı görmeye çalıştım. Hayat vardı.

Oradaydı. Hâlâ oradaydı. "Benimle kal anne. Lütfen."

"Damien-" diye mırıldandı, sesinde neredeyse hiç ses yoktu. "Ben

yapmadım-" "Seni kurtaracağım," diye mırıldandım, elini kaldırdı ve parmak uçlarını yanağıma

dokundurdu.

Gözyaşları gözlerini terk etti. Boğuk bir hıçkırık çıkardı ve başını

salladı.

Çok fazla kan vardı. Bakır kokusu o kadar güçlüydü ki neredeyse tadını alabiliyordum. Hayır.

Yaraların üzerine ne kadar bastırırsam bastırayım, çok derinlerdi.

Onu kucağıma çektiğimde gözlerini sıkıca kapadı ve çaresizce ağladı.

"Öyleyim," diye onu temin etmek için elimden geleni yaptım. Ona söz verdim. "Seni kurtaracağım anne." Onu sallayarak

hafifçe göğsüme yasladım, ona sıkıca sarıldım. "Her şey yoluna girecek." Gözleri açık kaldı ama

solmaya başladı. "Lütfen," diye yalvardım üst kattaki güçlü adama, onu kollarıma aldım.

Ancak, sadece şeytan cevap verdi.

Bizi ön kapıdan çıkarıp karanlık yaz gecesine sokarken, onun tamamen zayıf bedenini

göğsümde. Kaldırıma ulaşır ulaşmaz dizlerimin üzerine çöktüm ve onu kendime yakın tuttum.

"Tuttum seni anne," dedim gözlerinin içine bakarak. "Seni yakaladım."

Yüzündeki tüm renk soldu. Gözleri kapandı.

"Hayır, hayır, hayır," diye zayıfça mırıldandım, onu kaldırıma yatırdım. Gömleğimi başımın üzerine çekerek

baskı uygulayarak daha derin kesik olan kolun etrafına sıkıca sabitledi. "Hey." Yanağını avuçladım

Elimle, başparmağımla soğuk teninde geziniyordum. "Bana bak. Bana bak!"

O yapmadı.

Çok fazla kan kaybetmişti.

Oraya çok geç gittim.

"Sakın ölme anne. Hayır, hayır, hayır!"

Yardım için bağırmaya çalıştım ama ne yazık ki sesim

çıkmadı. Birden bir komşu çıkageldi.

"Ambulans yolda," diye açıkladı, önümde diz çökerek yardım etmeye çalıştı.

"Sakın ona dokunma," diye tükürdüm ve açık yarıklara daha sert bastırdım.

Geri adım attı.

Akan kan artık yavaş ve sabit bir damlaydı.

"Anne," diye seslendim ona, titreyen, kan lekeli elimle boğazında nabız yokladım.

Ellerini. Kalbim sıkıştı. Midem çalkalandı. "Siktir!" diye bağırdım. "SİKTİR!"

Üzerine diz çöktüm ve kalp
masajına başladım. Ve hiç
durmadım.
Bir saniye bile.
Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Zaman durmuş gibiydi.
Kulaklarımda zonklayan donuk çınlama, ambulansın sirenlerini duymamı engelledi.
yakın mesafeden. Yanıp sönen ışıkları ve dehşet içinde etrafı izleyen insan kalabalığını görmezden geldim.
Sokakta. Çok fazla kan vardı. Herhangi birinin kanı değil.
Annemin kanı.
B a ş ı n ı geriye yatırdım ve ciğerleriyle buluşmasını umarak ağzına oksijen üfledim.
Onu bana geri getirmesini
umuyordum. Ama getirmedi.
Birden sağlık görevlileri beni sürükleyerek götürmeye başladı. Yakıcı bir çılgınlıkla onları üzerimden ittim.
ve koşarak ona geri döndüm. Narin bedenini kucağıma alarak başını kucağıma yasladım.
Bana geri dönmesini dileyerek.
"Özür dilerim," dedim ona, tekrar tekrar. "Özür dilerim anne. Çok
üzgünüm." Ve sonunda, tüm gücüyle bir yük treni gibi çarptı bana.
O gitmişti.
O gece bir parçam onunla birlikte öldü.
Asla geri alamayacağım bir parçam.
Ancak çoğu insanın aksine, benim için üzgün olmak bir seçenek değildi.
Sanki ruhumun yerinde şimdi küçük bir alev vardı ve o da yavaş yavaş bir aleve dönüşüyordu.
Şeytanın bizzat üzerine bir sürü yanan lastik attığı devasa bir yangın.
Lastiklerin yanması asla durmaz.
Şeytan da öyle.
Ve o ateş beni tüketti. Ta ki
geriye hiçbir şey kalmayana
kadar. BEŞİNCİ BÖLÜM
KABUL GECESİ
DAMIEN
SONRA BU GECE, I WAS ASLA THE AYNI.
KALAN TÜM INSANLIĞIM YOK OLDU, TA KI BEN

boş bir kabuk gibiydi. Babamla çok az konuşurduk. Eve nadiren gelirdi. Ve benim için de aynıydı.

O evin yakınında olmaya dayanamazdım. *Elm Sokağındaki İntihar Evi*.

Haftalık avlarımız aniden sona erdi. Sonraki üç yıl boyunca, gecelerimin çoğunu

Parktaki banklarda ve bazı geceler Micah'ın kanepesinde

uyudum. Ailesi bana karşı çok iyiydi.

Ama gerçekten, sadece acımaktı.

İçimdeki öfke her geçen gün daha da büyüdü. Kafamı bir türlü toparlayamıyordum.

annemin başına gelmişti. O gece ayrılmayı planlamıştık. Bu hiç

mantıklı gelmiyordu ve bu da öfkemi körüklüyordu.

Bir çıkışa, içimdeki karanlığı serbest bırakmanın bir yoluna ihtiyacım vardı ve okulda kavga çıkarmak asla

oldukça işe yaradı.

Çok geçmeden, kana karşı sonsuz bir özlem

duymaya başladım. Onu arzuluyordum. Ona

ihtiyacım vardı.

Ama ben sadece birinin kanını akıtmak istemiyordum... Bunun *tadını*

çıkarmak istiyordum.

Sadece düşüncesi bile

Birinin canını almak sikimin kabarmasını sağlayan tek şeydi.

Bir gece, on sekizinci doğum günümde gece yarısından hemen sonra, bir adamı parka kadar takip ettim. Çünkü

Son birkaç haftadır onu uzaktan izliyordum. Kadınları sözlü olarak dövmekten hoşlanıyordu.

Henüz fiziksel bir şey görmemiş olsam da, bu hiç yaşanmadığı anlamına gelmiyordu. Onu daha yeni görmüştüm.

yaklaşık on dakika önce bir barın dışında bir kadına kaba bir şekilde

bağırıyordu. Bu gece sona erdi.

Hava o kadar soğuktu ki kendi nefesimi görebiliyordum. Parmak uçlarım siyahımın altında uyuşmuştu,

deri eldivenler. Ama kışın ortasında bile vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum.

Damarlarımda çılgınca bir adrenalin pompalanıyordu.

Gölgelerin içinde ve loş ışıklardan yeterince uzakta saklanarak avımı takip ettim. Kurbanımı

sarhoş bir şekilde parkta sendeledi. Bu kolay olacaktı. Son üç yılımı bu ana hazırlanarak geçirmiştim.

Bu öldürür.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için çevremizi taradım. Park tamamen boş ve karanlıktı,

Bu da üstünlüğün bende olduğu anlamına geliyordu. Kendi ayakları üzerinde tökezleyip dizlerinin üzerine düştüğünde, benim

Dudakları sadist bir sırıtışla kıvrıldı.

İşte buradaydı, neredeyse şeytanın kendisinden hediye paketlenmişti, sadece

Be

n. Şimdi benim şansımdı.

Ona doğru sürünerek yaklaştım ve ayağa kalkarken arkasını dikkatle izledim. Ama

bir adım daha atmadan önce

dondu. Duyularım hemen yükseldi. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Yalnız değildik.

Birdenbire ağaçların arasından siyahlar giymiş bir figür çıktı, yüzünü bir örtü örtmüştü.

Bir çeşit maske. Ama bana doğru gelmiyordu. Sarhoşa doğru ilerledi ve

kafasına vurup onu bayıltmış.

Arkamdan ayak sesleri yankılandı.

Birkaç saniye içinde yüzümü kaplayan koyu bir kukuleta vardı ve kollarım sıkıca bağlanmıştı.

Arkamdan. Birkaç kişi olmalıydılar. İlk başta onlarla savaştım, onları üzerimden attım,

görüşüm engellenmiş olsa da. Birdenbire yere yatırıldım. Bileklerim fermuarla bağlanmıştı.

Onlardan çok fazla vardı. Dört mü? Beş, belki? Bunu

bilmenin bir yolu yoktu.

Her şey çok çabuk oldu.

Tek bir tanesi bile ses çıkarmadı.

Çok hızlıydılar. Çok hesaplıydılar. Bunu daha önce de yapmışlardı.

Yine de, bu kadar kolay alınmayacaktım. E l l e r i n d e debeleniyordum, yerde kıvranıyordum.

Onlar. Ta ki kafama bir şey sertçe inene ve her şey kararana kadar.

Sonunda kendime geldiğimde, etrafımdakilerin aşırı farkında olmaya başladım.

Başım zonkluyordu. Ben

Kafatasıma aldığım darbe yüzünden kafam karışmıştı ama yine de tetikteydim. Hâlâ kapüşonluydum ve bir şey göremiyordum.

lanet şey. Karanlığın içinde gözlerimi kırpıştırdım, boncuk boncuk ter yüzümden aşağı süzülüyordu. Sanki

sandalyeye

zincirlenmiş. Piçler.

Onları öldürürdüm.

"Onu buraya sağ salim getireceğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum," diye gürledi derinden gelen bir ses.

beni hazırlıksız yakaladı.

"Mücadele etti," diye cevap verdi başka bir ses.

"Elbette," diye karşılık verdi derin ses. "Bu bekleniyordu, değil mi?"

"Evet efendim," diye hep bir ağızdan

cevap verdiler. "Çıkarın şunu," diye

emretti.

Uydular.

Kapüşon nihayet başımdan çekildi ve nefes almama izin verildi. Gözlerimin açılması biraz zaman aldı.

loş ışığa alışmaya çalışıyordum. Odayı tararken, beş kişiyi gördüm. Erke

kler. Esirlerim.

Simsiyah giyinmişlerdi, dimdik duruyorlardı ve gerçek kimlikleri hâlâ ortadaydı

gizli. Her biri

Yüzlerine kromdan bir kafatası maskesi takmışlar, hepsi aynı ama kendi tarzlarında benzersiz bir şekilde farklılar.

Onlara kaşlarımı çatarak ukala bir kahkaha attım, etkilenmemiştim. "Yazık. Kendimi dışlanmış hissediyorum," dedim alaycı bir tavırla.

Ses tonum kalındı. "Görünüşe göre, notu almamışım."

Gölgelerin arasından uzun boylu, karanlık bir figür çıktı, o da maskeliydi. "Damien," dedi, şimdi üzerimde yükseliyordu. "Mutlu yıllar."

Harika. Piç beni tanıyordu. Homurdandım. "Öyle mi?" Karşı çıktım.

"Uzun zaman oldu," dedi. "Uzun zaman oldu."

Başımı yana eğerek omuz silktim. "Öyle mi?" Eski, yıpranmış, ahşap zemine tükürerek alay ettim.

Zemin. Bir tür barakadaydık. Belki bir kulübe? "Sesinizi tam olarak tanıyamadım."

Yaklaştı ve kapüşonunu indirdi. Bununla birlikte maskesini de çıkardı.

bir çift koyu mavi göz. "Seni son gördüğümde sadece bir çocuktun. Sanırım sadece dört yaşında?"

"Üzgünüm dostum. Hatırlamıyorum," diye cevap verdim sinsi bir sırıtışla. "Belli ki, unutulmaz bir

ilk izlenim."

"Ukalanın tekisin, ha?" diye sordu gülerek, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Gözlerimi devirerek zincirlere doğru eğildim ve tutuşlarını test ettim. "Bana öyle söylendi," diye mırıldandım. "Neden

Ben burada mıyım? Eğer istediğin işkenceyse, sana açıkça söyleyeyim. Ben varım. Ver şunu.

en iyi atışını yap."

"İkiniz arasındaki benzerlik tekinsiz," dedi bana. Vücudum gerildi

ve gözlerinin içine bakmak için boynumu uzattım. "Tıpkı ona

benziyorsun. Babana."

Zincirlere karşı mücadele ettim. Berbat kurtulma çabamla birlikte yüksek sesle takırdadılar. İniltiler

saf öfke ve hayal kırıklığı ağzımdan kaçtı.

"Ama sen ona hiç benzemiyorsun," diye bitirdi başını sallayarak. "O adamdan nefret ediyorsun. Bunu görebiliyorum.

gözlerinde."

"Peki sen nereden biliyorsun?" Dişlerimi göstererek ısırdım.

"Çünkü duygularımız karşılıklı, Damien," diye açıkladı, sesi alçaktı.

"Babamı nereden tanıyorsun?"

"O benim kardeşim," diye açıkladı. "En azından o... benim kardeşimdi. Zamanın bir noktasında."

"Saçmalık," diye suçladım.

Yüzü yumuşadı. "Sen benim yeğenimsin, Damien." Eldivenli elini ceketinin cebine soktu.

ve bir fotoğraf çıkardı. "Biz bir aileyiz."

Kafam karıştı.

İkisi birlikte duruyordu ve ben aralarındaki küçük çocuğu tanıdım.

Ben.

Babam kardeşi Peter'dan bahsetmişti. Sonra bir gün ondan bir daha hiç bahsetmedi.

"Zincirlerini çözün!" diye emretti ve adamları itaat ederek zincirleri gürültüyle yere bıraktılar.

geri çekilmeden önce. Fotoğrafı tekrar ceketinin içine sokarken kısa bir süreliğine bana arkasını döndü.

"Baban kötü bir adam. Ama her zaman öyle değildi." Hiçbir

şey söylemedim.

"Seni uzaktan izliyordum," diye itiraf etti, bakışlarımla buluşmak için döndü. "Sen sadece

Bir adamın ölümünü ilk kez izlediğinizde yedi yaşındaydınız. Öyle değil mi?"

Boğazımın arkasında biriken yumruyu yutarak ayağa fırladım. "Sen

beni bu kadar yakından izliyor muydun? Gururum okşandı, gerçekten," diye alaycı bir şekilde başladım. "Ama benim bir

O zaman da bebek bakıcısına ihtiyacım yoktu, şimdi de yok."

"Biz masum insanları öldürmeyiz," diye karşılık verdi. "En azından öldürmemeye çalışıyoruz. Toplum gözden kaçırma eğiliminde

ve masumların yasını tutmak. Bunun tersi pek mümkün değil. Biz de bundan faydalanıyoruz."

Çenem sıkıca kenetlendi. "Sanki ben de sizden biriymişim gibi 'biz' diyorsun," dedim, beş adamı işaret ederek

Başını sallayarak tetikte durdu. "Başkalarıyla iyi oynamıyorum diyelim."

"Sende benim kanım var, yeğenim," diye sertçe karşı çıktı ve maskesini küçük, ahşap bir masanın üzerine koydu.

"Ve şimdi on sekiz

yaşındasın." "Sadede gel, yaşlı

adam-"

"Bize katılmanı istiyorum," dedi sakince. "Aradığın çıkışı sana sağlayabiliriz."

"Outlet," diye yineledim.

"Güce susamışsın," diye konuştu bana yakın durarak. Çok yakın. Adım atmak yerine

Geri çekildim, yerimde durdum. "Kan için. İntikam için."

"Ve sen de beni durdurmaya çalışacaksın," diye onun yerine sözümü bitirdim.

"Aslında tam tersi," dedi. "Sana bir ültimatom veriyorum, Damien. Senin için bir yol

Annenin ölümünden bu yana içinde biriktirdiğin tüm o bastırılmış öfkeyi serbest bırak."

O n d a n söz edilince öfkelendim ve öne atılarak boynuna uzandım. Adamları

Bana doğru hamle yapıyorlardı ki o hızla elini kaldırarak onları durdurdu.

Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktayken öfkeden titriyordum. "Tek kelime daha etme

Anne," diye tehdit ettim, kıpkırmızı kesilmiştim. "Yoksa yemin ederim, bağırsaklarını deşerim."

Keskin, derin bir nefes verdi. "Zamansız ölümünün bir intihar olduğundan ne kadar eminsiniz?"

Midem bulandı.

"Vefatından bir hafta önce bana bu mektubu gönderdi," dedi ve bana özenle hazırlanmış bir kağıt parçası uzattı

küçük bir kare şeklinde katlanmış. "Benden yardım istedi. İkinizi de kendi evinizden uzaklaştırması gerekiyordu.

babam, bu onu geride bırakman anlamına gelse bile."

Mektubu aceleyle açtım ve gözlerimi kısarak el yazısını çözmeye çalıştım.

PETER,

Durum gittikçe kötüleşiyor. Damien için her geçen gün daha fazla korkuyorum. Onu buradan götürmeliyim.

Bu ev şeytanla lekelenmiş. Ona uzaktan göz kulak olmanı istediğimi biliyorum ama yapamam.

Eğer burada daha fazla kalırsak başımıza korkunç bir şey geleceği hissini sarsın.

Onu götürüyorum. Babası her geçen gün daha d a korkunç bir canavara dönüşüyor.

bunun devam etmesine izin vermeyeceğim. Damien'ı çok seviyorum ve daha fazla acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Lütfen

On beşinci doğum günü gecesi kulübede buluşalım. 11:30.

Her şey için teşekkür ederim.

Eğer başıma bir şey gelirse, lütfen bunun kendi elimle olmadığını bilin. Ben asla

Oğlumu bırak.

-Donna

"NE OLUYOR LAN?" DIYE ACI IÇINDE TISLADIM, ODA ARTIK DURMAKSIZIN ETRAFIMDA DÖNÜYORDU.

Her şey bir anda başıma geldi. Başımı yana çevirerek safra ve akşam yemeğimden oluşan bir karışım kustum.

Daha önce. Boğazım düğümlenmeye başladı. Göğsüm daraldı ve kalbim şiddetle çarpmaya başladı.

"Baban bir tarikat üyesi." o ortaya çıktı. "Onlar kendilerine Kutsal İlahi diyorlar.

Bu yüzden neredeyse tüm zamanını kilisede geçiriyordu. Her ne kadar kilisenin içinde Tanrı'ya ibadet etmiyor olsalar da.

o duvarlar. Onlar şeytana tapanlar."

"Onu öldüreceğim. Hepsini," diye boğuk bir sesle bağırdım, kapıya doğru daldım, ta ki fiziksel olarak

Peter'ın iki adamı tarafından tutuluyordum. Ancak, onların elinden kurtuldum, sadece birkaç kişi daha

Beni yerimde tutmak için. "Çekil üstümden!"

"Kazanamayacaksın," diye sesini yükselten Peter yolumu kesti. Gözleri aniden boşluğa bakar hale gelmişti.

"Bu işe yalnız girersen olmaz. Yıllar önce adamlarım onların ellerinde öldü."

"Belli ki benim kim olduğumu bilmiyorsun," diye öfkeyle karşılık verdim. "Ne yapacağımı. Gerçekten ne yapabileceğimi

of-"

"Oh, ama ben biliyorum," diye yüksek sesle üzerime konuştu. Başını öne eğdi ve bakışlarını

Ufalanmış mektubu sıkıca kavradım. "Annen asla senin içine çekilmeni istemedi. Ona ben verdim.

Seni bu işten uzak tutmak için elimden geleni yapacağıma söz

veriyorum."

"Anneme verdiğin söz benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye hırladım. "Onu o öldürdü. İntiharını sahneledi. I

"Yaptığını biliyorum."

"İkimiz de aynı şeyi istiyoruz."

"Bu benimle boktan babam arasında," dedim ona kararlı bir şekilde. "Bu işe karışma."

"Bu ondan çok daha büyük bir şey, Damien. Ne yazık ki, bir tek annen yakalanmadı.

nişangahı. Ve şimdi, ilk hamleyi senin yapmanı bekliyor.
Görmüyor musun?" diye yavaşça izin verdi.

dışarı. "Kötü bir adam tarafından yetiştirildin. Bir psikopat. Sence neden tüm o yıllarını

seni öldürüyor mu?" Parmağını şakağına vurdu. "Seni eğitiyordu. Seni eğitiyordu.

sizin üzerinizde güç iddia etmek için. Ve yetiştirilme tarzınızın bir sonucu olarak, beyniniz

Çoğu çocuktan farklı olarak. Ama artık çocuk değilsiniz. Bir yetişkinsiniz ve

kendi kararlarınızı verebilecek kapasitedesiniz."

"O zaman şunu da bilmelisin ki kimsenin benim üzerimde gücü yok," dedim ukala bir sırıtışla.

"Ve senin de kafamın içine girmene izin vermeyeceğimden eminim."

"İstediğim bu değil," diye karşı çıktı. "Ve seni durdurmayacağım."

"O zaman benden ne istiyorsun?" Sabırsızca tersledim.

"Uzmanlığınızı," diye kolayca cevap verdi. "Yıllarca birbirimizden

uzak durduk.

diğerinin yolu. Ama şimdi

ateşkes bozuldu. Siviller ölüyor ve şeytana kurban ediliyor. Az önce bir kişiyi daha öldürdüler.

adamlarımdan biri. Kontrolden çıktılar ve durdurulmaları gerekiyor."

Çenemi sıkarak gözlerinin içine baktım. "Senin için öldürmemi istiyorsun."

"Benimle *birlikte* öldürmeni istiyorum," dedi. "Bizimle birlikte. Biz burada bir kardeşliğiz. Bize katıl, yeğenim.

Kaosa son vermemize yardım edin. Onları alaşağı etmemize yardım edin."

"Burası da neresi?" "Burası neresi?" diye sordum, loş odada etrafıma bakındım ve çok sayıda

Başlangıçta tanıdığımdan daha fazla üye vardı. "Nesin sen?"

"Öfke sorunları olan ve yaşadığımız acımasız dünyadan kopuk, dengesizlerden oluşan gizli bir topluluk

içeri," diye cevap verdi adamlardan biri.

"Burada intikam alıyoruz," diye duyurdu Peter. "Yasayı kendi ellerimize alıyoruz."

"Kan dökmede bize katılın," dediler hep bir ağızdan. "Bilinmiyor.

Söylenmemiş.

Görünmeyen."

Peter sırıttı ve birkaç saniye içinde gözleri karardı, benimkilerle eşleşti. Derin bir öfke vardı

onun ruhunda da

parlıyordu. Avlanma

dürtüsü.

Öldürmek için.

Kalbinin gerçekten arzuladığı şey kan dökmekti.

...Ve sonunda onu gördüm.

Hepsini gördüm, maskeleri ve her

şeyleriyle. Tıpkı benim gibiydiler.

JENSEN

TÜYLERIM DIKEN DIKEN OLDU. TAKİP EDİLİYORDUM. BUNU BİLİYORDUM.

Sanki birinin bakışları kafatasımın arkasına yapışmış gibiydi. Yine de, her baktığımda

omuz, kimse orada görünmüyordu.

Belki de hepsi kafamın içindeydi.

Paranoya i ç i m e işlemeye devam ediyor, tüm duyularımı harekete geçiriyordu.

Aniden, hafif bir ses duydum

Arkamdan ayak sesleri geliyordu. Topuğumun üzerinde hızla dönerek etrafımda döndüm ve yüz yüze geldim

hiçbir şey yoktu.

Orada kimse yoktu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve havada elektrikli bir

soğukluk vardı. Ürkütücü bir sessizlik vardı.

Rüzgâr bir anda yükseldi, yüksek sesle uğuldayarak sessizliği bozdu.

Tedirgin bir nefes vererek etrafımı taradım. Bakışlarımı ağaçların arasına kilitledim.

caddenin karşısında, sıra dışı bir şey yakalamaya çalışıyordum.

Hiçbir şey gözüme çarpmadı.

Sonra sağ tarafımdaki ıssız kavşağa baktım. Görünürde tek bir araba bile yoktu. Hayır.

İnsanlar. Tabii ki yoktu. Zihinsel olarak kendimi azarladım. Resmi olarak on sekizinci yaş günümdü,

neredeyse sabahın ikisiydi. Sistemden çıkmayı kutluyordum. Bu benim gecemdi.

Enerji içeceğimi açtım ve bir yudum aldım, daha fazla adrenalin en son isteyeceğim şey olsa da

Şu anda ihtiyacım vardı. Trafik ışıkları yeşilden sarıya, sonra da kırmızıya yanıp sönmeye devam etti.

Neredeyse bir uyarı gibiydi.

Benimle alay ettiler.

Yeşil... Her şey yolunda. Sen sadece paranoyaksın. Kimse seni izlemiyor.

Sen.

Sarı... Ama o zaman neden vücudundaki her hücre sana

Yoksa? Boynun neden bu kadar

Sert mi? Neden cildin karıncalanıyor? Neden bu kadar ürktün?

Kırmızı... Koş. Koş. KOŞ.

İçgüdülerime güvenerek hemen koşmaya başladım. Enerji içeceğim elime döküldü.

Her adımda, onu bırakmadan önce, arkamda bir yerde yere düşmesine izin verdim.

En yakın sokağa yöneldim, kalbim boğazımın arkasına sıçradı. Tek sokak lambası

tamamen kesilmeden önce titremeye başladı. Adımlarımı yavaşlatırken zifiri karanlık etrafımı sardı,

Yanlış yola saptığımı fark ettim.

Çıkmaz sokaktı.

Aydan gelen soluk ışık, ağaçların arasından çıkan siluetlerle göz göze gelmemi sağlıyordu.

Gölgeler. Ay ışığı yüzlerini aydınlatıyordu.

Hayır.

Maske

ler.

Kafata

sları.

Bir şekilde kendi ayaklarıma takıldım ve geriye doğru tökezledim. Kıçım betona sertçe çarptı.

Aşağıya indiğimde onlara baktım, tamamen felç olmuştum. Korku.

Ve ben daha hareket etmeye fırsat bulamadan, karanlık bir Kapüşonum üzerime düştü.

ışığı kesiyor.

MICAH

UYKUMDAN ŞIDDETLE ÇEKILDIĞIMDE, YATAĞIMIN ÜZERINDE GEZINEN BIRKAÇ KARANLIK FIGÜRE B A K T I M .

Birden siyah deri eldivenli elleriyle aşağıya uzandılar. İçime bir şey sokuldu.

Ben daha sesimi çıkaramadan ağzıma vurdular. Başımdan aşağı bir başlık çekildi ve

karnımın üzerine. Damarlarımda bir adrenalin dalgası dolaşırken onlara karşı mücadele ettim.

Ellerim arkamda soğuk ve sert bir şeyle sabitlenmişti. Fermuarlı kravat mı? Her neyse.

bileklerimi kesiyordu ve kurtulmak imkansızdı. Görüşüm kesilmişti ve her

Çaresizce çığlık atma çabam boğazıma tıkılan şey tarafından boğuldu.

Davetsiz misafirler beni yataktan çekerken tek bir ses bile çıkarmadılar. Dizlerimin bağı çözüldü ve

çöktü üzerine benim yatak odası Zemin, duruşma onların ağır ayak sesleri beni çevreledi. Yukarı çekildim ve

Birinin omzuna atılmış.

Kulaklarıma donuk bir çınlama yerleşti ve savaş ya da kaç durumuna daha da kaydım. Bunun dışında, nasıl olursa olsun

Sıkı kavrayışları içinde kıvrandıkça beni yerimde sabit tuttular.

Artık hiçbir şey göremiyor olsam da, etrafımın tamamen farkına vardım.

Cırcır böcekleri cıvıldadı ve rüzgâr uğuldadı. Beni saniyeler içinde dışarı çıkardılar. Kapıdan

pencere, muhtemelen?

Homurdandım, sudan çıkmış balık gibi tüm gücümle vücudumu sağa sola savurdum.

Soğuk ve nemli çimlerin üzerine düştüğümde içlerinden biri

"Kahretsin," diye hırladı.

Birdenbire b e n i kollarımdan ve ayak bileklerimden tutup gecenin içinde taşıdılar. Belli belirsiz duydum

Bir aracın kapısının açılma sesi, bir tür minibüs olduğunu ima ediyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni içeri attılar ve sert bir gümbürtüyle

yere düştüm.

Bu noktada, biliyordum ki

başarısız oldu. Artık kaçış yoktu.

Ölüme mahkumdum.

Zaman durmuş gibiydi ama geçtiğini biliyordum.

Beni esir alanlar sessiz kaldı.

Bir anda durduk ve şoförün hızlı darbesiyle yüz üstü yuvarlandım.

frene bastım. Beni arabadan çıkardılar ve ben de tökezleyerek sert havaya çıktım. Nerede

Ben miydim? Ne halt istiyorlardı? Bu

son muydu?

Gerçekten on sekizinci yaş günümde ölecek miydim?

İki figür yanımda durmuş, omuzlarımdan sıkıca kavrayarak beni ormana doğru yönlendiriyordu.

Ayaklarımın altında çıtırdayan toprak ve yaprakların verdiği histen bunu anlayabiliyordum. Birkaç tanesine takıldım.

ama bir şekilde beni dik tutmayı başardılar.

Uzun bir yürüyüştü. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi.

Kalbim göğüs kafesime doğru şiddetle çarpıyordu ve tetikteydim.

Kafaya darbe. Yoksa neden beni gecenin bir yarısı ormana götürsünler ki?

Aniden, bir kez daha birinin omzuna atıldım ve birkaç basamak yukarı taşındım. Ses

Bir kapının gıcırdayarak açılması beni hazırlıksız yakaladı. Beni nereye götürmüşlerdi?

Ne haltlar dönüyordu?

Beni bir sandalyeye zincirledikleri anda gözlerim büyüdü ve hızla gözlerimi kırpıştırdım.

karanlık. Alnımdan boncuk boncuk ter damlıyor ve yüzümün kenarlarından aşağı yuvarlanıyordu.

Klostrofobi beni felç etti. Nefes almak artık bir mücadele haline gelmişti.

Altlarında debelenirken zincirler takırdadı.

Sonra bir anda kapüşonum kafamdan çekildi. Gözlerim loş ışığa alıştı.

Odanın her köşesine birkaç fener yayılmıştı. Gölgelerin içinde birkaç karanlık figür belirdi.

Sonunda hepsi öne çıktı, dimdik durdular. Hareketsiz. Tamamen siyah giysiler içinde, krom

Kafatası maskeleri yüzlerini gizliyordu. İçimi bir ürperti kapladı.

İçlerinden biri karanlığın içinden çıkıp yanıma geldi ve üzerimde yükseldi. İrkildim,

Metal zincirleri takırdatıyor ve fermuarı çekmeye çalışıyordum. Derimi kesiyordu ama bir an bile durmadım.

İkincisi. Ceketinin cebinden bir bıçak çıkarmasını izlerken adrenalinim çılgınca pompalandı.

Gözlerimi sıkarak acının gelmesini bekledim.

Ta ki fermuarı hızlıca kesip ellerimi tekrar hissetmemi sağlayana kadar. Yarışım

kalbim yavaşlamaya başladı. Kimliklerini maskeleyen kafatasına bakarak zorlukla nefes aldım. Eldivenlerini kaldırarak

kumaşı sıkıştırıp ağzımdaki tıkacı çıkarmadan önce dudaklarımda duraksadılar.

"Sen de kimsin be?" Dilimi çatlamış, kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirerek ısırdım. Vücudumu gerdim

zincirlere karşı, güçlerini test ettim. Tamamen sağlamdılar.

Odaya yayılmış en az sekiz kişi vardı ve muhtemelen daha da fazlası saklanıyordu.

gölgelerin içinde.

Kafamda canlandırdığım her senaryoda bildiğim tek bir şey vardı. Bir daha asla

Bu işten canlı çıkmak.

"Hoş geldin Micah," dedi derin bir ses yüksek sesle. "On sekizinci gecene."

ALTINCI BÖLÜM

DAMIEN

5 YIL SONRA

BEN ONU ARKADAN ZORLA SIKERKEN GÖĞÜSLERI ZIPLAYIP DURUYORDU. KALÇALARIM

Her itişte kıçına yüksek sesle vuruyordu. Ona daha sert girdim, ön tarafına uzandım

belinden tutup elimi kalçalarının arasına soktum.

Parmaklarımı klitorisinin üzerine bastırdım ve bacakları titremeye başladı, öne doğru sarsıldı.

"Evet, lütfen," diye yalvardı, bana doğru geri itti. "Durma."

Klitorisini ovuştururken, sert dokunuşumun altında ihtiyaçla şişti. İçine girdim

Tekrar tekrar, her itişte onu yatağın daha da yukarısına gönderiyordu. Onun sessiz, istekli inlemeleri kısa sürede

yüksek sesle, mutluluk çığlıkları.

"Ah, lanet olsun, evet," diye sızlandı, ön kollarının üzerine yığıldı.

Ben hızımı artırırken o yüzünü yatağa gömdü ve çarşafları kavradı. Onu izlerken

açtığım küçük kesiklerden sırtına kan damlıyordu, kendimi daha derine gömdüm ve

onu acımasızca. Sırılsıklam olmuştu. Suları kalçalarından aşağı damlamaya devam etti ve

Onu dördüncü orgazmına götürürken yatağa yatırdım.

"Siktir," diye inledi, iç duvarları sikimi sıkıca kavrarken etrafımda fışkırıyordu.

"Ne kadar dağınık bir kız," diye ısırdım, kalçalarını kavradım, parmak uçlarım teninin derinliklerine bastırırken

Gelmeyi kendim istedim.

Ama yapamadım. Hiç yapmadım.

Bir çeşit lanet olmalı.

"Lütfen benim için gel," diye feryat etti, tüm işi yapan ben olmama rağmen bitkin bir halde.

Vücudu terden kayganlaşmıştı. Benimki de öyleydi. Sırılsıklam olmuştum, sert ve hızlı nefes alıyordum.

Her sert nefes verişinde göğsü inip kalkıyor.

"Damien," diye seslendi Jensen, yatak odamın kapısını iterek açtı.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalan Cindy büyük bir gürültüyle yataktan yuvarlandı ve çarşafları kendine doğru tuttu

göğüs. "Ne oluyor be! Çık dışarı!"

"Benim hatam," diye sinirli bir şekilde ağzından kaçırdı, gözlerini kaçırarak.

"Öyle mi?" Sığ bir nefes aldım, hafifçe dönerken dizlerim yatağa daha da gömüldü.

ona. "Ne oldu?"

Gözlerini benimkilere kilitlemeden önce başını sallayarak bakışlarını kalkmış sikime indirdi.

"Gitmemiz gerek," dedi bana.

"Tanrı aşkına. Şu anda biraz meşgulüm." İçimi çektim, başımı geriye attım. "Seninle buluşabilir miyim

sonra orada?"

"*Hayır*," diye onayladı.

Ve o kelimeyi söyler söylemez anladım.

Prezervatifi çıkardım ve komodinin yanındaki çöpe attım.

Zaten yakın zamanda gelecek değildim.

"Özür dilerim," dedim Cindy'ye, rahatça şifonyerime doğru yürüdüm. Bir çift pantolonun içine adım attım, duydum

kapımın arkamdan kapanma sesini

duydum. Aletim hemen yumuşadı.

"G i d i y o r musun? Ö y l e c e?" diye yakındı. "Nereye gidiyorsun?"

"İş." "Bu

saatte mi?"

Onu görmezden geldim.

Cindy yere saçılmış olan kıyafetlerini toplamak için zaman harcadı ve o sırada ben

gitmeye hazırdı, kapının yanında beni bekliyordu, kocaman gözlerle bana bakıyordu.

"Arkadaşına bir dahaki sefere kapıyı çalmasını söylemelisin," diye mırıldandı. "Söylerim."

"Arabama kadar benimle yürüyecek

misin?" "Elbette," dedim.

"Bunu bir ara tekrar yapacak mıyız?" "Evet."

"İlgileniyor gibi görünmüyorsun," diye sessizce dırdır etti.

"Öyleyim, bebeğim." Sabırsızca iç geçirdim ve kulağının arkasındaki gevşek bir saç telini fırçaladım. "Şimdi, izin ver
seni dışarı çıkaracağım."
CUMARTESİ GECELERAT THE KULÜP İÇİNDE
BOSTON HER ZAMAN DOLUYDU, AMA BU GECE DAHA KÖTÜ GÖRÜNÜYORDU.
her zamankinden daha fazla. Caddenin kenarlarında yüksek sesli, iğrenç konuşmalar vardı. Kaldırımdan aşağıya doğru yürüdük.
ve sıranın en önüne atladı, bizim üstümüzden şikayet eden insanların hafif seslerini duydu
Fedainin bizi içeri almasıyla omuzlar.
Adamın biri agresif bir şekilde "Lanet olası pislik," diye bağırdı.
Ön girişte kendimi aniden durdurarak ona doğru baktım. Gözlerim ona kilitlendi.
Kendisini durdurmadan önce, nefesinin altında bir başka şikâyeti tükürmeye devam ederken
daha fazla konuşmadı. Yüzüme sert bir bakış attı ve ağzı hemen kapandı. O
başka bir şey söylemedi.
Soğuk, boş gözlerle ona baktım.
Bir kez daha sızlanıp inlemesi için ona meydan okuyordum.
Yine de tam tersini yaptı, küçük bir sürtük gibi sessizce kapının arkasında durdu. Kapıdan
Bana bakma şekli, sanki bir hayalet görmüş gibiydi.
"İyi misin?" diye sordu fedai doğrudan, tereddüt ettiğimi fark ederek.
Başımı ona doğru çevirmeden bakışlarım ona doğru kaydı.
"Evet," diye onayladım.
Bir kez daha koca ağza bakarak. "Biz iyiyiz."
Bununla birlikte, kulübün içine doğru ilerledik. Patlayan müzik binanın içinden geçerek
Kulak zarlarım ve ayaklarımızın altındaki zemin titreşti.
Koridor bizi siyah-beyaz deri koltukların sıralandığı salon alanına getirdi.
kare şeklinde, dışa dönüktü. Ortada büyük, mermer bir masa, içecekler ve eşyalar duruyordu.
ü z e r i n e yayılmıştı. Tavan etkileyici bir şekilde yüksekti ve baştan çıkarıcı müzik

surround ses hoparlörleri. Havada ince bir duman tabakası vardı ve tüm hoparlörlerin arasından kendine yol buluyordu.

Herkes dans pistinde aklını yitirirken bedenler hareket halindeydi.

Tavandan altın ve kırmızı renkli ışıklar inerken, neon
yeşil ve mor ışıklar

bar tezgahının altından aydınlatılmıştı. Herkes birbirine o kadar yakın durmak zorundaydı ki

neredeyse hareket edecek yer yoktu. Barın önünde durana kadar kalabalığın arasından ilerledim.

James shotlarımızı siyah mermer tezgahın üzerine kaydırdı.

Başımı sallayarak kadehimi ona doğru kaldırdım. Keskin bir nefes vererek arkamı döndüm ve

Çevresinde. Bizim için burası sıradan bir kulüptü.

Ancak diğerlerine göre, Boston şehrinin en iyi fetiş kulübü olarak etiketlenerek bir kaide üzerine yerleştirildi.

Her boyda kırbaç ve sopalarla dolu kırbaçlama istasyonları vardı. İki kafes vardı,

Biri tabut büyüklüğünde, diğeri ise köpek kafesine benziyor.
Bir de sıcak balmumu vardı.

istasyonu, iğne ve ateş oyunu için kullanılan bir alan bulunmaktadır.

Keşke bu kulüpteki herkes bu ilk seviyenin altında neler olduğunu bilseydi.

"Tahmini varış süreleri nedir?" Jensen'a müzik eşliğinde yanımdan geçen iki kadının görüntüsüne bakarak sordum

Seksi, siyah iç çamaşırları içindeydim, bakışları dövmelerime ve altımda kabaran kaslarıma takılmıştı.

Gömleğim.

"Aşağı yukarı on dakika," diye cevap verdi.

Kadehlerimizi gürültüyle tokuşturduktan sonra viskiyi geri fırlattık.

"Şimdi aşağı inmeliyiz," diye önerdi Micah. "Üyelerin çoğu zaten burada."

Onu uzun, aydınlık bir koridorda takip ettikten sonra bir dizi büyük, metal kapıdan geçtik.

müziğin sesini bastırdı. Arka cebimden sosyete maskemi çıkarıp çocuklarıma döndüm ve şunları izledim

onlar da aynısını yaptı. Kayışı arkadan ayarlamadan önce saçlarımı geriye iterek yüzümün üzerine sabitledim.

Kafam.

Sonunda kulübün en arka tarafındaki asansörlere ulaştık.
Kısa bir süre yukarı baktık.

Kameranın arkasında birinin izlediğini biliyordu.
Jensen giriş kartını okuttu,

ve birkaç saniye içinde asansörün kapısı bir *çınlamayla* açıldı.

Alt kata indiğimizde Tarikat üyelerinin çoğu çoktan yerlerine oturmuştu.

Herkes simsiyah giyinmiş ve kimliklerini gizleyen tehditkâr kafatasları takmıştı. Yine de, eğer

Siz de bizden biriydiniz, o zaman tüm üyelerimizi detaylardaki küçük farklılıklar dışında ayırt edebiliyordunuz.

Peter odanın ortasındaki uzun, siyah masanın başında duruyordu. Herkes

bu gece nöbetteydi. Yoğun, sıcak ve yapışkan havada çok fazla gerilim vardı. Yüksek statüde olanlar

masadaki yerlerini aldılar, bu da geri kalanımızın yakın arkada durduğu ve bir oval oluşturduğu anlamına geliyordu.

etraflarındaki karanlık figürler.

Masanın her yerinde mumlar titriyordu ve başımızın üzerindeki avize masayı aydınlatıyordu.

ahşap yüzey loş.

Peter avuçlarını masaya dayayarak, "Bazılarınızın zaten şüphelenmiş olabileceği gibi," diye söze başladı. "Biz hala

Kutsal İlahi'de gözleri yok. Sanki hepsi ortadan kaybolmuş gibi," diye bilgi verdi.

ses tonu otorite doluydu. "Geçtiğimiz üç ay boyunca hiçbir faaliyet olmadı. Ne bir iz

ne de geri döndüklerine dair bir işaret var." Yerine otururken tavrında hafif bir değişiklik oldu. Eğilerek

Öne doğru ilerlerken rahat görünüyordu, ancak sert omuzları ve sıkılı yumrukları aksini ima ediyordu.

Beklenmedik bir şekilde bana doğru baktı. "Öne çık,

Damien." Sorgusuz sualsiz itaat ettim.

"Jensen ve Micah da öyle," diye talimat verdi.

Sorgusuz sualsiz itaat ettiler.

"İnisiyasyon gecenizden bu yana, üçünüz de kurum için son derece değerlisiniz.

Siparişinizi verin," dedi Peter ve koltuğundan kalkmadan önce masadan bir dosya aldı. Bir adım attı

köşeyi döndü ve her birimizin dikkatli bakışlarıyla karşılaşarak önümüzde durdu. "Yeteneklerinize dayanarak, ben

üçünüzün bu iş için en iyi adaylar olduğunuza inanıyorum." Elinden dosyayı alırken

Gözleri onunkilerde sabit kaldı. "Onu güvende tutman hayati önem taşıyor, Damien."

"Evet, efendim."

Bakışlarını elimdeki dosyaya kaydırmadan önce bir süre dikkatle beni izledi. Kaydım

Elimi içeri soktum ve bulduğum ilk şeyi çıkardım.

Bir kızın fotoğrafı.

Güzel bir kız.

Kalbim çarpıyordu ve kulaklarımda donuk bir çınlama vardı.

Fotoğrafın üst kısmına siyah kalemle *Quinn Rowland* yazılmıştır.

Rowland.

Bu ismi

biliyordum.

Hepimiz

biliyorduk.

Ve şimdi, üçümüze onu koruma emri verilmişti.

Ruhumdaki öfkeli ateş bir anda ehlileşti. Birden rahatladım. Sanki sonunda bir

amaç. Bu alışık olmadığım bir duyguydu.

"Eğer Kutsal İlahi o n u n hakkında bir şey öğrenirse," diye başladı, sesi alçaktı, sonra

Sessiz. "Onun hayatı tehlikede. Anlıyor musun, Damien?"

Bakışlarım onunla kilitlendi. Bir an için yoğun bir bakışı paylaştık. O anladığımı *biliyordum*, sadece

Gözlerimdeki bakıştan.

"Evet efendim," dedim kesin bir ifadeyle. "Onun güvenliğini sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Hepimiz "Felicity'nin adına" diye bağırdık.

Dikkatini önce Jensen'a, sonra da Micah'ya yöneltti. "Ne pahasına olursa olsun," diye belirtti akıldan çıkmayan bir sesle.

Kemiklerimi ürperten bir ton.

"Evet efendim," diye cevap verdik hep bir ağızdan.

Ne gerekiyorsa.

Jensen ve Micah'nın omuzlarına güçlü bir el koyarak, "Her şeyden önce birlik," dedi.

Ben de onların arasında kilitli

kaldım. "Her şeyden önce

birlik" diye slogan attık.

Peter önden giderek mihraba doğru ilerledi, biz de hemen arkasından takip ettik. Bütün

üyeler yolumuzdan çekilerek bir yol açtılar. Yükseltilmiş platformda yerini aldı,

Üçümüz onun önünde hareketsiz dururken, sadakat yemini etmeye hazırdık.

"Vakit geldi," diye ilan

etti. BÖLÜM YEDI

DAMIEN

QUINN'I ILK KEZ ŞAHSEN GÖRDÜĞÜM GÜN TAKINTIM GERÇEK ANLAMDA BAŞLADI.

Hemen bağlandım. İlk bakışta güzelliği beni büyülemişti. O en güzel kızdı.

Hayatımda gördüğüm en çekici kadındı.

Uzun, sarı saçları sırtından aşağı güzelce dökülüyordu. Boynundaki eşarbı düzeltti,

ve pembe burnunun ucunu paltosunun içine sokarak acı kış havasından teselli bulmaya çalıştı. I

onu şehir merkezindeki küçük şirin kafeye kadar takip etti ve bunun sadece bir kerelik bir şey olup olmadığını merak etti.

mavi ay gibi bir şey ya da sabah rutininin günlük bir parçası.

*The Order'*dan onun hakkında çok şey biliyordum zaten.

Ancak dosyasında yer almayan küçük ayrıntılar beni her şeyden daha çok cezbetti.

Her şeyi bilmek istiyordum.

Kahve dükkanının kapısını açtı ve yaşlı adamı beklemek için yolundan çekildi

bastonunun yardımıyla engebeli kaldırımda ilerliyordu.

Sabırla beklerken ona takdirle gülümsemesini b e k l e d i m . Ama beni şaşırttı,

soğuk bir yüz ifadesiyle bakışlarını yere indirdi.

Ve adam dikkatle içeri girerken kapıyı onun için açık tuttu.

Quinn benim gibi bundan rahatsız o l m u ş görünmüyordu. Orada, soğukta dururken

Soğuk hava tenini ısırdı, rastgele bir iyilik yaptı. Ve

karşılığında hiçbir şey istemedi. *Beklemedi* bile.

B u n u kalbinin iyiliğinden, sadece kendisini iyi hissettirdiği için yapmayı seçti.

Onu gülümsetti.

Ve bu benim için büyüleyiciydi. Hayatımda böyle samimi bir insanla tanışmamıştım. Ona yemin ettim.

her zaman korunacaktı. Ve onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. *Bu*

İkinci şansım.

Annemi koruyamadıktan sonra kendimi affettirmeye çalışabileceğim bir şans.

Benim için çok değerliydi. Çok masumdu.

Tıpkı Quinn gibi.

Bu arada etrafıma baktım ve her köşede kötülük gördüm. Benim dünyamda, çocukluğumdan beri

oldu boğulmuş tarafından a kalın battaniye .

Karanlık. Karanlık beni bütünüyle yuttu.

Ama o gün... o an... Quinn benim ışığım oldu.

JENSEN

QUINN'I ILK GÖRDÜĞÜM GÜNÜ ASLA UNUTAMAM. DAMIEN KASAYA ÇAĞRILMIŞTI

ve o gece onun yerine ben gönderildim. O sırada bir giyim mağazasında çalışıyordu.

mağaza satış görevlisi olarak.

Noel'e sadece iki hafta kalmıştı. Rengarenk ışıklar ve cicili bicili örtüler vardı.

tavan ve ön pencerede sergilenen bir doğum sahnesi.

Dışarıda kaldım ve onu izlemek için camdan içeri bakmaktan kendimi alamadım. İçerideydim.

Huşu. Fotoğraflarda göz kamaştırıcıydı ama yüz yüze güzelliği beni uçurdu.

Nazik bir yüzü vardı ve bu yüzün ruhuna uyup uymayacağını

merak ediyordum. Ve uyuyordu.

İster gergin ve yalnız bir şekilde takım elbise arayan genç bir çocuğa yardım ediyor olayım

balosu için ya da çocuklarını takip etmekte zorlanan bir anneye yardım etmek için olacağını hayal edin.

mağaza. Quinn her zaman yardım etmek için oradaydı.

Onu izlediğim sonraki bir yıl boyunca, onun hakkında çok şey öğrendim. Boş zamanlarının çoğunu

kitapçılarda. Kahvesini tek kremalı, tek pompa vanilyalı ve şekersiz alırdı. Annesi

onun en iyi arkadaşıydı. Köpeklere karşı alerjisi vardı ama yoluna çıkan herkesi okşar ve öperdi.

Suşiyi severdi ama sadece pişmiş olarak yerdi. Ne zaman bir suşi görse haç işareti yapardı.

ambulans ya da bir kilisenin

önünden geçti. Babası o on

yaşındayken ölmüş.

Arabasının orta konsolunda onun bir fotoğrafını saklıyordu.

Hiç tanımadığı insanlar da dahil olmak üzere insanlar için güzel şeyler

yapmayı severdi. Çok tatlı biriydi.

Quinn dünyanın geri kalanı gibi değildi. O geldikleri kadar saftı.

MICAH

BENIM IŞIM ONA GÖZ KULAK OLMAKTI. ONU BU KARANLIK VE ACIMASIZ DÜNYADAN UZAK TUTMAKTI.

Benim için sadece işti. Onu ilk

kez görene kadar.

O günden beri onda benzersiz bir şeyler vardı. Yüzünde her zaman bir gülümseme vardı.

ama bunun bir maske olup olmadığını merak ettim. Hayatının o noktasında, öyle olduğunu düşünmüyordum. Ben öyle olduğuna inanıyordum.

Gerçek. Öyle doğduğunu sanıyordum. Tamamen mutlu bir insan.

Damien, Jensen ve ben cipimizden onun posta kutusunun başında durup mektupları yırtarak açmasını izledik.

zarfı sabırsızlıkla bekliyordu. Kabul edildiğini okuduğunda yüzündeki mutluluğu görünce

Üniversite hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Kendinden geçmişti, ağlıyor ve heyecandan ciyaklıyordu.

Annesine öyle sıkı sarıldı ki; üçümüz de bunu hissedebildik.

Kampüse geldiği ilk gün oradaydık. Annesi tüm eşyalarını getirmesine yardım etti.

Eşyalarını aldılar ve bir blok ötedeki küçük bir kafede birlikte öğle yemeği yediler.

Quinn'le tek bir kelime bile konuşmamış olmamıza rağmen, o kadar çok inanılmaz şey paylaştık ki

onunla geçirdiğim

anlar. Üzücü olanları

bile.

Sadece onun değil, bizim de kalbimizi kıranlar.

Okul stresiyle başa çıkmaya çalışıyor. E v i n i özlüyor ve odasına saklanıyor.

İnişler ve çıkışlar oldu ve hayatında pek bir şey aynı kalmadı.
Hiçbir şey sabit değildi.

Biz hariç.

Biz hep oradaydık.

Ve bu asla değişmeyecekti.

DAMIEN

BIR GECE, IŞLER KESKIN BIR DÖNÜŞ YAPTI. JENSEN ONU SABAHIN DÖRDÜNDE UYANDIRDIĞIMDA ÇOK KIZMIŞTI.

Sabah. "Bana yardım etmek ister misin?" Başımla odamı işaret ederek sordum.

"Ne yaptın sen?" Jensen çenesi gergin bir şekilde sordu.

Koridordan yatak odama doğru koşarken, sadece kontrolümü kaybetmekle kalmayıp, aynı zamanda

ama pisliğimi uygun şekilde temizlemediğim için.

"Bayılmışım," dedim ona, umursamazca. "Tek bir şey bile hatırlamıyorum."

Tek bildiğim şey, bu ölü hıyardan bir an önce banyomdan kurtulmam gerektiğiydi.

Jensen arkamdan banyoya kadar takip etti. Kapıyı itip açtıktan sonra içeri girdim,

Jensen'ın bakışları Ben'e

kilitlendi. Benjamin Fisher.

Quinn'in ara sıra konuştuğu adam.

Jensen elleriyle yüzünü kapattıktan sonra kısılmış gözlerle bana döndü. "Kim o?"

sorguladı, az uyumaktan gözlerinin altında koyu renkli torbalar vardı. "Ne oldu böyle?"

"Onun sınıflarından birinden," dedim ona. "Çocuk onu kampüste kayıp bir çocuk gibi takip ediyor.

köpek yavrusu."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

Keskin bir nefes verdim. "Benim hoşuma gitmeyecek kadar arkadaş canlısı olmaya başladılar. Dün, ben

adamın kolunu beline dolamasını izledi ve kadın omuz silkmeye çalıştı ama adam ipucunu almadı.

Onu üzdü."

"Damien-" İçini çekti.

"Gerçekten rahatsız görünüyordu, dostum," diye hemen sözünü kestim. "Yollarını ayırdıklarında

huzursuz olduğu belliydi. Yüzünden okunuyordu. Her zaman onun iyiliğinden yararlanır ve

Benden bu kadar." "Bu ne

zaman oldu ki?"

"Tek hatırladığım dün gece onu bara kadar takip ettiğim," diye

açıkladım.

Sonra siyah.

Ve şimdi, işte b u r a d a y d ı, banyomun zemininde koli bandıyla bağlanmış ve plastik bir torba ile sabitlenmişti.

kafasının etrafında. Sinirli bir inilti çıkararak Ben'e doğru ilerledim.

Gözlerimi Jensen'ınkilere kilitleyerek, "Böyle bir şey hiç olmadı," diye ısrar ettim. "Anladım

Bu

mu Başını salladı.

?" Ben'i ayaklarından tutarak odama sürükledim. Jensen yardım etti.

onu biraz sararım

yatak çarşafları. Kan kulaklarıma hücum etti ve bir şekilde Micah'nın girişini duymazdan geldim.

Sonunda omzumu tutup dikkatimi çekmek istediği anda kendime geldim.

"Beni duydun mu?" Micah yanımda diz çökerek sordu.

Başımı salladım.

"Ben de fark ettim," diye açıkladı. "Son birkaç gündür onu biraz daha yakından izliyorum,

ve birkaç kıza daha aynı şekilde davrandı. Tecavüzle suçlandığını öğrendim.

uzun zaman önce."

Kanım kaynadı ve dişlerimi sıktım, öfke beni tüketti.

"Onu ben de öldürmek istedim, Damien," dedi Micah, omzumdaki kavrayışını sıkılaştırarak. "Sen yaptın

yapman gerekeni yaptın. O güvende."

Birden içimi bir rahatlama kapladı. Ben tek kelime daha etmeyecekti. Ve en önemlisi,

başka bir kızı asla rahatsız ya da güçsüz hissettirmezdi

bir daha *asla*.

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM SEKİZ

DAMIEN

5 YIL SONRA

GÜNÜMÜZ

Cadılar Bayramı Gecesi

SALEM'DEKI LYNDE CADDESI'NDE ONU TAKIP EDERKEN, GÜVENLI BIR MESAFE BIRAKACAK KADAR GERIDE DURUYORUM.

Aramızda. Her zaman olduğu gibi, amaç gözden ve akıldan uzak kalmak. O örüyor

Kaldırımdaki insan kalabalığı, zaman zaman kaldırımdan inip işlek caddeye adım atıyor.

Çığlık maskemin karanlık gözleri sayesinde gözlerimi ondan alamıyorum. Adımlarımı hızlandırıyorum,

uzun, sabırsız adımlar atarak onu izliyorum. Giyinmemiş gibi görünen tek kişi o.

Kostüm. Daracık, siyah, korseli bir bodysuit kıvrımlarını sarıyor ve file çoraplar bacaklarını tamamen örtüyor

botlarına kadar. Üşüyüp üşümediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu kırk beş derece sıcaklıkta sırf onu ısıtmak için sırtımdaki bornozu ona verirdim.

Başını eğiyor.

Aniden, Deadpool gibi giyinmiş biri ona çarpıyor ve neredeyse onu deviriyor. Vücudum

Tökezlerken kaskatı kesiliyor ve telefonu yere çarpıyor.

"Benim hatam," diye seslendiğini duyuyorum.

Adam kadının dolgun kalçalarını seyrederken, kadın eğilip kaldırımdan alıyor. O da

Damarlarımdaki kan anında kaynıyor, ellerim yanlarımda sıkı yumruklar haline geliyor.

"Sorun değil," diye yanıtlıyor masum bir sırıtışla.

Kadın uzaklaşmaya başlarken, adam aniden arkasından yaklaşır Onu.

Ne olduğunu anlamadan omuzlarını kavradım ve onu ittim. kabaca tuğla duvara.

"Ona doğru bir adım daha atarsan seni katlederim," diye tükürdüm.

Omuz.

Kıkırdıyor, dengesini yeniden sağlarken tehdidimi hafife alıyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor.

Ve ben donuyorum.

Maskemin altından, başımı yana eğerek ona bakıyorum. Alaycı bir şekilde onu test ediyorum. O

Beni dikkatle izliyor, bakışlarının bir saniye bile benimkilerden ayrılmasına izin vermiyor. Taş gibi hareketsiz duruyorum,

Ona doğru tek bir adım atması için cesaretlendiriyordu.

Yap

hadi.

Beni

dene.

Cebimdeki sustalı beni çağırıyor.

Çok kolay.

Onu çıplak ellerimle öldüreceğim.

"Her neyse, dostum." Kaldırımda koşuşturmadan önce kısa süreli, kuru bir kahkaha attı.

Başımı çevirip Quinn'i aradım. Şimdi sadece uzaklarda silik bir figür. Bir kez yakaladığımda

Yaklaşık bir metre arkasından takip ederek kendimi durduruyorum. O tamamen benim

gözleri telefonunun parlak ekranına sabitlenmişti.

Sonunda başını kaldırıyor ve yolun karşısına geçerek iki katlı bir eve doğru ilerliyor.

Cadılar Bayramı partisi.

Jack-o-lantern'ler ön kapıya doğru giden kaldırımda sıralanıyor. Burası bir sürü

Ön girişteki neon spot ışıklardan çalıların üzerine serilmiş örümcek ağlarına kadar dekorasyon. Tüm

Ön bahçe, plastik mezar taşları ve sahte kemiklerle kaplı bir mezarlık olarak sahnelenmiştir.

Tam ön kapıya ulaştığında telefonum titriyor. Grup

sohbeti.

Micah

Konumunuz nedir?

Evin numarasını daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

Ben

669 Lynde Caddesi. *Buraya ne kadar çabuk*

gelebilirsin? Jensen

Sokağın aşağısındayım.

Micah

Neredeyse bitti.

Telefonumu kostümümün altındaki pantolon cebime geri koymadan önce*, "Güzel,"* diye cevap veriyorum.

Geç oldu, tüm küçük çocuklar bu gece için şeker mi şaka mı oyunlarını bitirdi. Bölgeyi tarıyorum

Evin dışında olağandışı b i r şey yakalayamadım. Oldukça sessiz.

Neredeyse *çok* sessiz.

Caddeyi geçtikten sonra, küçük bir grup insan tökezlerken ön kapıya doğru ilerliyorum

Dışarıda. Bu parti kesinlikle bir banger. Kapıdan içeri g i r d i ğ i m d e müziğin sesi çok yüksekti.

kostüm giymiş, tamamen sıradan hayatlarının tadını çıkaran üniversiteli çocukların görüntüsü.

Ne kadar *sıkıcı*.

Sis makinesinden çıkan kalın duman tabakası, özellikle camın arkasından görmeyi zorlaştırır.

maskemin gözleri. Oturma odasını tarıyorum ama görünürde yok. Bu onun karakterine aykırı olurdu.

Zaten geceye dans ederek başlamak

istiyordu. Nadiren partilere gider.

İçgüdülerimi takip ediyorum ve o da beni sıkışık koridordan mutfağa doğru yönlendiriyor. Eğilerek

Omzumu kapıya dayayıp içeri bakıyorum.

İşte orada.

Mutfak adasında durarak kırmızı, plastik bir soloya likör dolduruyor. Fin

can. Joker makyajlı bir çocuk ona yaklaşıyor.

"İyi seçim," diyor omzunun üzerinden ona bakarak mükemmel küçük kıç.

"Gerçekten *yumruk*

gibi."

Homurdanıyorum.

Gerçekten mi, dostum?

Çenemi sıkarak başımı yana eğiyorum ve onun her hareketini gözlemliyorum.

Yanımdan geçen bir grup çocuk yüksek sesle konuşarak Quinn'in tepkisini bastırıyor. Gerçekten yapamadım

onun boktan konuşma taktikleri umurumda değil. Bu adamdan kötü bir elektrik alıyorum.

Yapış yapış makyajının altında, gerçekte kim olduğunu b i l d i ğ i m d e n neredeyse eminim.

"Kevin," diye sesleniyor başka bir çocuk odanın öbür ucundan. *Ah, ha. İşte orada.*

"Bizimle geliyor musun?"

"Adın neydi senin?" Kevin sanki bilmiyormuş gibi ona sorar. Oysa onun kim olduğunu çok iyi biliyor.

Ve gözü uzun zamandır onun üzerindedir. "Quinn,"

diye safça cevap verir.

Bakışları onun nefis vücudunda gezinirken sırıtıyor. "Görüşürüz, Quinn."

Hayır.

Yapmayacaksın.

Bundan emin olacağım.

Kevin uzaklaşıyor ve ben onun bakışlarının ardındaki hüznü fark etmekten kendimi alamıyorum.

Çok perişan görünüyor.

Bu partide olmak kesinlikle ona göre değil.

Jason maskesi takmış uzun boylu bir figür kapıdan içeri giriyor ve yanımda duruyor. Jensen. Jensen.

Bana doğru bakıyor, sonra bakışlarımı takip ederek odanın diğer ucuna gidiyor ve bir sonraki hedefimizle buluşuyor. Başını sallıyor.

Anlıyorum. Ne olduğunu anlamadan önce, onu ve arkadaşını dışarıda takip ediyorduk.

"Hey, Kevin," diye sadistçe sesleniyorum.

O ve arkadaşı dönüp bize bakıyorlar.

"Ne oldu?" diye soruyor, kollarını göğsünde kavuşturup duruşunu sertleştirerek.

"Oh, o sert bir adam," diye alay ediyorum.

Kevin hırlıyor, rahatsız. "Ne istiyorsun lan?" diye soruyor. "Kimsin sen?"

Ona yaklaşırken, "Dünyada uğraşmak isteyeceğin son kişi," diye karşılık veriyorum.

Yüzü hafifçe yumuşuyor ama yine de gerginliğini koruyor. "Ama maskeni çıkaramayacak kadar korkaksın?"

Arkadaşı bu yorum karşısında kıkırdar.

Ona ters bir bakış attım ve göremese de hemen sustu.

Kevin'a dönerek sabırsızca nefes veriyorum. "Konuşma vakti geldi," diyorum. "Bu gece burada kalacaksın.

kızımdan uzak dur."

Gözleri kısıldı. "Kim?"

"Quinn."

"Ve eğer yapmazsam-"

Daha kendini beğenmiş sözlerini bitiremeden onu yere yatırdım, sustalı bıçağımın ucu

boynuna bastırdı. "Senin gibi serserileri kahvaltıda yerim, Kevin." O altımda kıvranırken ben gülüyorum. "I

Boğazında bir yarık varken nasıl sesler çıkardığını gerçekten bilmek istiyorum."

"Ne oluyor lan?" diye kekeliyor, dehşete düşmüş gözlerle bana

bakıyor. "Onu 'etrafta görmeyeceksin'," diye onaylıyorum, küçük bir

boncuk

hafifçe dilimlediğimde kan

derisini. "Çünkü eğer onu görürsen, o küçücük ellerinle diğer yöne doğru koşacaksın.

sikini bacaklarının arasına sok," diye emrediyorum. "Ve eğer yapmazsan, o zaman horozunu ve taşaklarını keseceğim ve

Onları şuradaki iyi dostuna yedireceğim," diye uyarıyorum ve başımı yana çevirerek bakışlarımı

dedi arkadaşım. "Biraz kokuşmuş yarak ister misin, Robby?"

Hemen başını sallıyor, gözlerinde dehşet ve tiksinti dans ediyor. "Hayır," diye bağırıyor,

gözle görülür şekilde titriyordu.

"Tamam o zaman." Bununla birlikte Kevin'ı tuttuğum yeri bırakıyorum ve o da geriye doğru sürünerek uzaklaşıyor. I

iç çekerek sustalımı cebime geri soktum. "Şimdi sana güveniyorum Kev. Bu her şeyi alıyor

"Bu gece kanının her zerresini akıtmamam için bana bir parça kontrol ver."

"Sen kafayı yemişsin-"

"Deli mi, yoksa aşırı korumacı mı?" Açıkça retorik olmasına rağmen soruyorum. "Elimden gelen her şeyi yaparım.

O kızı senin gibi adamlardan korumak için. *Ne olursa olsun*. Anladın

mı?" Başını sallıyor.

"Neydi o?" Elimi kulağımın arkasına götürüp öne doğru eğilerek soruyorum.

"Evet," diye tersledi. "Evet. Anlıyorum."

"Harika."

Jensen omzuna sert bir el koyunca Robby irkilir. Eğilerek maskesini kulağına dayadı ve bir s ü r e orada kaldı. "İlerleyin çocuklar," diye alay ediyor Jensen.

Ve ormana doğru koşmaya başladılar.

"Micah'a mesaj at," dedim ona.

Başını sallıyor, telefonunu çıkarıyor.

"Tamamdır." DOKUZUNCU BÖLÜM

UINN

CADILAR BAYRAMI *YUMRUĞU* GERÇEKTEN DE *ETKILI* OLDU. JOKER HAKLIYDI.

İnce bir sis tabakası yerden süzülerek dans pistindeki herkesi çevreliyor.

Odanın ortasına doğru ilerlerken, müziğin ritmine uyarak kalçalarımı sallıyorum.

Her yönden gelen flaş ışıkları. Kollarımı havaya kaldırdım ve

Gözlerimi açtığımda, içimi saran yeni kaygısızlık hissine teslim oluyorum. Sosyal ortamlardaki alkol için Tanrı'ya şükürler olsun.

Birden eller belimde, beni ritme doğru yönlendiriyorlar. Dans etmeye devam ediyorum.

ellerini önüme doğru kaydırana kadar arkamdaki kişiyi düşündüm.

Aşağıya.

Aşağıya.

Onları uzaklaştırırken, ilk başta aldırış etmesem de i ç i m i rahatsız edici bir his kaplıyor.

Ta ki bana tutunup kendilerini bedenime doğru zorlayana kadar. Göğüslerimi avuçluyorlar, ellerini takip ediyorlar

Belime kadar.

"Dur," diye bağırıyorum, tuttukları yerden kurtulmaya

çalışıyorum. Kulağıma doğru ağır ağır nefes alıyorlar.

"Hoşuna gitti mi?" "Hayır, seni sürüngen," diye

karşılık veriyorum, çekilmeye çalışarak.

Ama çok güçlüler.

"Hayır! Hayır! Dur!"

Özensizce boynumu öpüyorlar, parmaklarını korsemin altından geçirmeye çalışıyorlar.

Sonunda, yanımızda dans eden birkaç kişiye çarparak onların elinden kurtuluyorum. Dehşete düştüm,

bizi tamamen görmezden geliyorlar. Kalbim küt küt atıyor. Çok fazla

insan var.

Çok gürültülü. Duman çok

Kalın, nefes almayı bırak, zor görüyorum.

Hayır cevabını kabul etmeyen kişiyle yüzleşmek için döndüğümde, öfke ve tiksinti beni tüketiyor.

Bir adım öne çıkıp bana tekrar uzandı. Ellerimi göğsüne vurarak onu itiyorum,

ve bu sefer ipucunu anladı.

Reddedilmeme gücendiği çok açık. Gözleri karardı. Soğuk. O gibi olur

Taş gibi hareketsiz. Korku çöktü ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kırmızı bir solo fincan kaptı.

Birinin elinden.

Birkaç saniye içinde vücudumun üst kısmı birayla sırılsıklam oldu. Ona bakarken çenem neredeyse düşecekti.

inanamayarak, az önce üzerime içki sıçrattığı gerçeğinden dehşete

düşerek

yüz.

"Kaltak," diye gülüyor.

Gözümün ucuyla uzun boylu, karanlık bir figür beliriyor. Aniden, o Saldırganımı yere yatırdım,

ve onun üzerinde yükseliyor. Eğilip, siyah eldivenli yumruklarını yüzüne vurarak

Onu.

Tekrar ve tekrar.

Onu boğazından yakaladı. "Eğer ona bir daha dokunursan, seni hasta bir köpek gibi yere sererim.

köpek."

Neredeyse her darbede yüzünün çatırdama sesini duyabilirsiniz, koyu, kırmızı kan gibi

burnundan musluk gibi akıyor.

Hoparlörlerden "Seni duymak için sabırsızlanıyorum, seni duymak için sabırsızlanıyorum, *çığlık at."* sözleri yükseliyor.

Herkes koşarak yoldan çekilir, dehşet ve inançsızlık içinde sahnenin nasıl geliştiğini izler

gözlerimizin önünde. Birkaç kişi durumu yatıştırmak için araya girmeye çalışıyor. Ancak, denedikleri anda

Onu çekip çıkarmak için, onlara doğru geriniyor, onlarla alay ediyor.

Bir sonraki hedefi olmaya cesaret edemeyerek hemen geri çekilirler.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve sonunda tüm bunların benim için olduğunu anlıyorum. O yardım etti

Beni. O beni *korudu*.

Arka tarafının hatları ürkütücü. İlkel. Sanki avını avlıyormuş gibi.

Onu bayıltana kadar dövmeyi bırak.

Simsiyah giyinmiş uzun boylu, karanlık figür yavaşça bana doğru dönüyor ve Çığlık'ı gördüğüm an

Kimliğini gizleyen maske, beni sıcak ve titreyen bir karmaşa içinde bıraktı.

Bu anda beni büyüleyen bir şey var. Bana yaklaşıyor, şimdi yükseliyor

küçük bedenimin üzerinde. En az 1.80 boyunda ve kostümünün koyu kumaşı beni gizlese de

Vücudu, Tanrı gibi inşa edildiği çok açık.

Başını yana eğip tepkimi inceliyor ve vücudum tam zamanında tepki veriyor. Meme uçlarım

büzüşüyor, korsemin malzemesini zorluyor. İç b a l d ı r l a r ı m sırılsıklam oluyor. Yüzüm

Yüzüm kızarıyor ve nefesim daralıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum

düşünmeden.

"Yüzü!" Kovboy kıyafetli bir adam bağırıyor ve hâlâ baygın olan saldırganımın üzerine diz çöküyor.

Bolca kanadığını da eklemeliyim. "Onun yüzünü kırdın, adamım! Seni öldüreceğim!"

Hayalet kafasını ona doğru çevirir.

Korku beni ele geçirdiğinde kovboy ayağa fırlayıp bize doğru koşmaya başladı. Bir, hızlı

Ghost savuruyor ve yumruğu Cowboy'un çenesine çarpıyor.

Ardından yere yığılır ve tamamen hareketsiz bir şekilde orada kalır.

Herkes çığlık atmaya başladı. Bu gerçek bir kan banyosu, ama ben sesimi çıkarmıyorum. Sessizce

Burnundan fışkıran kanı gözlemleyerek, daha sonra yüzüne damlamasını izliyorum.

Gözümün ucuyla uzun boylu, karanlık bir figür daha beliriyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor. Beni yakaladı.

Ghost'un omuzlarına tutunarak onu zapt etmek için elinden geleni yapıyor. Tam orada, onların

Birbirimizi tanıyoruz.

Enine boyuna düşünmeden insan kalabalığının arasından ilerliyorum, bazıları gülüyor, bazıları

Ağlıyor ve parmaklarımı Ghost'un bileğine doluyorum. Arkasına dönüp arkadaşına bakıyor.

Jason Voorhees maskesi ve hep birlikte başlarını sallarlar.

Odadan çıkarken onu zorla yanıma çekerek bir köşeyi döndük, neredeyse

Birinin kıçının üstüne. Büyük, sarmal bir merdiven gördüğümüzde, onu tepeye kadar götürüyorum. Şimdi çok

Bu kat biraz daha az kalabalık olmasına rağmen daha karanlık ve müzik sadece daha yüksek sesle artıyor gibi görünüyor. Yankılanıyor

Koridorda atan bir kalp gibi ses çıkarıyordu.

Güm güm. Güm güm. Güm

güm. Güm güm.

En yakın kapıyı iterek açıp odaya girdiğimde bir çift ayakkabı beni yere düşürdü.

Denge. Onlara takılıp düşmeme fırsat kalmadan Ghost beni yakalıyor ve kendine yaklaştırıyor.

Göğüs. Çok sert. Erkeksi. Kirpiklerimin arasından ona bakarken, çaresizce genişliğe bakıyorum,

maskesinin siyah gözleri.

Jason kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Burada Ghost ve Jason ile yalnızım, birkaç dakika öncesine kadar hiç tanışmadığım iki insanla.

hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Bu benim hakkımda ne söylüyor?

Kızgın bir cinsel gerilim var, havada elektrik akımı var ve iç bacaklarım bir kez daha

kayganlaşır.

Lanet olsun.

Aşık oldum, bulutların üzerindeyim. Ayın üzerinde.

Belki de Ghost beni neredeyse vücuduna bastırdığı ve parfümü çok güzel koktuğu içindir.

Lanet olası baştan çıkarıcı, başımı döndürüyor. Ya da belki de az önce

Ona durmasını söylediğimde ellerini üzerimden çekmeyen bir adam.

Birdenbire adrenalin patlaması midemi bulandırıyor ve kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

"Çok fazla kan vardı," diye kekeleyerek elimi saçlarımda gezdirmeye çalışıyorum. Her ne kadar bir

Yüzüme sıçrayan biradan dolayı yapış yapış, karmakarışık bir

haldeydim. "İyi misin?" Ghost bana sordu.

O ses. Çok güçlü, çok gırtlaktan, beni güçsüzleştiriyor.

"Evet," diyorum parmaklarımla bir düğümü fırçalayarak. "Ben iyiyim."

"Öldürmek için içimde bir dürtü var-" duraksıyor, sesi alçak. "-Sana dokunan herkesi."

Gözlerim iznim olmadan açılıyor ve dudaklarım aralanıyor.

Vay anasını. Bunu gerçekten söyledi mi?

"Seni tanıyor muyum?" diye sordum.

Bir adım öne çıkarak aramızdaki küçük boşluğu kapatıyor. "Bunun neresi eğlenceli?"

"Sesini tanıyamadım," diye söylendim.

Bununla birlikte arkadaşına doğru

döndü.

Taktığı Jason Voorhees maskesi çok ürkütücü. Cuma filmlerinin hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadım.

13th, ya da genel olarak herhangi bir korku filmi, bu konuda. Yine de, onun karamsarlığında bir şey var,

Beni tamamen tahrik eden gizemli bir varlık.

Ghost'tan biraz daha kısa olmasına rağmen o da uzun boylu ve devasa bir yapısı var. O olsa bile

Hantal bir ceket giyiyorsa, bunu anlamak

zor değil. "O adam sana zarar verdi mi?"

Jason sorar.

Sesi de tüylerimi diken diken ediyor. Tanrı yardımcım olsun.

Yine de kafamın içinde *"Tanrı şu anda burada değil"* diyen bir ses var.

Şimdi Elena Gilbert'ın iki erkek arasında nasıl hissettiğini anlıyorum.

"Hayır, bana zarar verme şansı olmadı," diye endişeyle cevap veriyorum ve minnettarlıkla Ghost'a bakıyorum.

"Senin sayende."

Jason, "O ne istediğini biliyor," diye konuşur.

"Oh?" Şaşırmış bir halde utangaççça soruyorum. "Peki tam olarak ne istiyor?"

Hayalet bana doğru adım atıyor, yaklaşıyor. *Yaklaşıyor.*

Maskesine bakarken zorlukla yutkunuyorum.

"Ona sorma, küçük Quinn," diyor Ghost. "Doğrudan bana sor."

Baştan çıkarıcı ses tonundan sıcak, bulanık bir his kaplıyor içimi. "Ne istiyorsun?" Sonunda

soruyorum, sesim neredeyse hiç çıkmıyor.

"Aptal kız," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verir. "Ben bu partideki diğer tüm erkeklerin istediğini istiyorum."

Saçıma uzanıp omzumun üzerinden geçiriyor, siyah deri eldivenleri hafifçe saçımı okşuyor.

boynuma karşı. Üzerimde dururken kendimi savunmasız

hissediyorum. Savunmasız.

"Söyle," diye ısrar ediyorum, göğsünün üzerindeki bornozu ellerimle toplayarak. "Bana ne istediğini söyle."

"Siktir," diye nefes alıyor. "Alıngan küçük şey, değil mi?"

Hiçbir uyarı olmadan kapı açılır ve yüksek bir gümbürtüyle duvara çarpar. Müzik dökülür

odaya girerek anı tamamen mahvetti.

Michael Myers gibi giyinmiş biri kapıda duruyor. Nasıl o l u y o r da her biri

Altı ayak mı? Son zamanlarda çok fazla müstehcen kitap okuyorum ve belli ki yeterince dışarı çıkmamışım.

Michael, "Mesajını aldım," diyerek onların arkadaşı olduğunu açıklar.

"Zamanlaman daha iyi olamazdı," diye mırıldanıyor Ghost kuru bir sesle ve onları başından savıyor.

tek bir el hareketiyle.

Kapı arkalarından kapandığı anda, sessizlik içinde bana bakıyor. Neredeyse

Odanın diğer tarafındaki loş ışıktan gözlerinin dış hatları görünüyordu. Birdenbire kalbim

Sonunda birbirimizle yalnız kalacağımız düşüncesiyle pound.

Ne yapıyorum ben? Ne düşünüyorum ben?

Bu hiç bana *göre değil.*

Gerçi, mesele de bu. Bu gece kim olmak istersem olabilirim.

ol.

Ve hayatımda bir kez olsun, umursamaz olmayı seçiyorum.

"Ne istediğimi sordun," diyor, ben konuşma yeteneğimi kaybederken

yaklaşıyor.

Nefes al. "Ben

bütün gece seni izlemek istiyorum. İçindeki hüznü çığlık atana kadar sikmek istiyorum.

benim aletimin etrafında boşalırken kendinden geçeceksin."

İçimde yakıcı bir arzu uyandırırken titreyen dudaklarımdan sessiz bir inilti kaçıyor. Hiç hissetmemiştim

daha önce bu şekilde. Çok sıcak ve inkar edilemez bir şekilde rahatsız. Bacaklarımın arasına bir ağrı yerleşti ve sıcaklık

Tenim kızarıyor. Kelimenin tam anlamıyla klitorisimin

t i t r e ş t i ğ i n i , dili için yalvardığını hissedebiliyorum ve

kostümünü yırtma dürtüsüyle savaşmak.

"O küçük seksi vücudunun her santimini keşfetmek istiyorum," diyor cesurca. "Ne kadar seksi

Sen bir pisliksin, *küçük Quinn*."

İznim olmadan dudaklarımdan sessiz bir inilti daha çıkıyor.

"Sana böyle seslenmemden hoşlanıyorsun, değil mi

bebeğim?"

"Küçük Quinn," diye yineliyorum sözlerini, karasevdaya tutulmuş bir

halde.

"İ ş t e burada," diye mırıldanarak çenemi avucunun içine aldı ve doğrudan gözlerinin içine bakmamı sağladı

Maske. "Şimdi söyle bana. Eğer şu anda elimi kalçalarının arasına sokarsam, ne kadar ıslanırsın?

benim için?"

Düşüncesi bile karnımı sıkıyor.

Gerçek şu ki, şu anda hayatımda hiç olmadığım kadar

ıslağım. "Çok," diye fısıldıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, yüzümü kavrayışını sıkılaştırıyor, yanaklarımı eziyor. "Bu maskenin içinden bile,

Ne kadar tatlı olduğunun kokusunu şimdiden alabiliyorum. Tadına

bakmak istiyorum."

Dizlerimin bükülmesine ramak kaldı. Tüm vücudum titremeye başladı. Yüzüm doluyor

1S1.

Her nasılsa, sadece hayal edebileceğimi veya okuyabileceğimi düşündüğüm en karanlık fantezilerim

gözlerimin önünde canlandı.

"Ne güzel bir ağız. Onu iyi kullan." Başparmağıyla alt dudağımın üzerinde gezinerek

başını yana eğdi. "Benden ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

Ve sonunda, tüm kalbimle bırakıyorum.

"Sen," diye cevap verdim.

"Öyle mi?"

"Evet," diye yumuşakça cevap veriyorum. "En karanlık fantezilerimi

hayata geçirmeni istiyorum." "En karanlık" diye yineliyor,

tereddüt ederek. "*Karanlığımın* çok uzak olduğunu hayal edebiliyorum seninkinden farklı, tatlım."

"Karanlık," diye vurguluyorum. "Ama bir şartım var."

Elini göğsüme koyarak beni geriye doğru itti ve duvara yapıştırdı. Hafifçe sarıyor

Parmaklarını boğazıma doluyor, bastırıyor ve yutkunmamı zorlaştırıyor.

"Bu gece," diye atıldım bileğini kavrayarak. "Sadece bir

gece." "Bir gece mi?"

"Evet. Güneş doğduğunda, her şey bitmiş olacak."

Gülüyor, mizah amacı gütmeden. "Bunu o kadar kolay söylüyorsun ki, sanki sana izin vermem mümkünmüş gibi

git."

"Benim durumum bu," diye bastırıyorum.

"Bu gece ve *sadece* bu gece için olsa bile, küçük Quinn," diye tereddüt ediyor, bacaklarımın arasını açıyor

Diz. "Her zaman benim olacaksın."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum,

hiçbir şey söylemiyorum.

"Merhamet," diye haykırıyor. "*Karanlığım* dayanamayacağın kadar fazlaysa merhamet için yalvar bana."

Bununla birlikte Ghost beni serbest bırakıyor ve ben de soluk soluğa bornozunun kemerini çıkarışını izliyorum. Deniyorum

kostümünün uzun, dökümlü kolları ve parçalanmış kumaşının altında ne sakladığını hayal etmek.

"Yüzünü duvara dön," diye talimat verdi.

Ve tereddüt ediyorum, onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim.

"Bana kendimi tekrar ettirme Quinn," diye uyarıyor, sesi alçak. Sıkı. "Sen *karanlık* istedin.

Bunu unutmayın."

Topuklarımın üzerinde dönerek duvara bakıyorum ve kendimi bilinmeyene h a z ı r l ı y o r u m . Dehşete kapıldım ama yine de heyecanlandım.

aynı anda. Adrenalin damarlarımda nitro gibi pompalanıyor. İstiyorum ki

Bu.

Buna ihtiyacım var.

Keskin bir nefes verir. "Ellerini duvara yasla."

Avuçlarımı soğuk ve sert yüzeye bastırdığımda, içimi bir ürperti kaplıyor.

Omurgam.

İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyor. Çok, çok uzağa.

Ama uyarılmışlığım belli oluyor. Meme uçlarım sert, kırmızı tomurcuklara dönüştü. Soluk tenim

Kızardı. Nefesim kesildi. Kalçalarım kayganlaştı ve vücudum raylara oturtulmak için yalvarıyor.

Yok edildi. Her şekilde.

Ama sadece herhangi biri

tarafından değil.

Onun

tarafından.

Hayalet.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor ve bakışlarının kafatasımın arkasını yaktığını neredeyse *hissedebiliyorum*.

"Evet," diye yumuşakça cevap veriyorum.

"Aptal, küçük Quinn," diye alay ediyor b e n i m l e , saçlarımı omzumun arkasından tarayarak boynumu ortaya çıkarıyor.

"Yanlış cevap."

Kaşlarımı çatıyorum, ahlakımı sorguluyorum.

Bugün Cadılar Bayramı. Pervasız. Pervasız ol, kendimi cesaretlendiriyorum.

Daha fazla düşünmeden, emirlerine tamamen karşı gelerek, yüzüm ona dönük olana kadar etrafımda dönüyorum.

Topuklu ayakkabılarımla bile üzerimde yükseliyor ve onun karşısında kendimi çok güçsüz hissetmeme neden oluyor.

Varlık. Çok zayıf ve savunmasız.

Rahatsız edici ama o kadar ateşli ki ağzımın suyu akıyor. Onun olmanın

nasıl bir his olduğunu bilmek için *ölüyorum*.

"Seni istiyorum," diye itiraf ediyorum, gözlerimle harekete geçmesi için yalvarıyorum. "Hemen şimdi."

Ghost sırtımı duvara yaslayarak bana doğru eğiliyor. "Çok hevesli," diyor, ben sabırsızlıkla beklerken

Sonunda maskesini çıkardı. Kostümünün kemerini omuzlarına sarkıtır ve maskesini çıkarır.

siyah, deri eldivenler.

Ve *o eller*.

Kocaman, kalın ve damarlı. Avuç içinin bu kadar geniş ve parmaklarının bu kadar uzun olması esrarengiz.

O bir çocuk değil. O bir insan, kelimenin tam

anlamıyla. Bir Tanrı.

Belki de şeytandır.

Hayalimde dolaşıyor.

Eldivenlerini yere fırlatıyor ve kemeri alıp göz hizamda bana doğru uzatıyor.

"Gözlerini kapat," diye emrediyor.

İtaat ediyorum, yumuşak kumaşın göz kapaklarımın üzerinde durduğunu ve loş ışığı kestiğini hissediyorum.

Elini kalçalarımın arasına sokuyor, ince kumaşın üzerinden klitorisime masaj yaparak beni kıvrandırıyor.

"Ne kadar iyi bir kız."

BÖLÜM ON

DAMIEN

BU GECE, BENİM OBSESSION İLE QUINN HAS SONUNDA ZIRVEYE ULAŞTI.

Ona ihtiyacım var.

Diz çöküp kasıklarındaki file taytı yırtarak açtığımda seksi küçük bacakları titriyor. Ben de

Tulumunun alt kısmı, nemli kalçalarını ve parlayan pembe amını ortaya çıkarıyor. Sikim büyüyor

Dudağını ısırıp çaresizce küçük bir inilti çıkarırken pantolonumun içinde rahatsız edici bir şekilde.

"Lütfen," diye yalvarıyor.

O kadar seksi ki. Dayanamıyorum.

Maskemi çıkarıp bacaklarını dürterek birbirinden ayırıyorum. "İşte böyle," diye ısırıyorum. "Yalvar amına koyayım."

"Lütfen," diye mırıldanıyor.

"Evet," diye inliyorum, parmaklarımı hassas etinin içinden geçirip klitorisinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum. O

Dokunuşuma karşı hevesle kıvranıyor. "Ne kadar muhtaç bir sürtüksün, değil mi?"

Vücudu sarsılıyor, sanki içinden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi. Duvara karşı kıvranıyor ve

bana doğru uzanır, parmaklarını karmakarışık siyah saçlarımda gezdirir. Saç.

"Lütfen, lütfen," diye sızlanıyor, kendini bana açıyor. Ben de

onunla alay ederek mızmızlanıyorum.

"Lütfen, sana yalvarıyorum," diyerek kalçalarını öne doğru savuruyor, temas için umutsuz.

"Kahretsin," diye keskin bir şekilde inleyerek hassas küçük klitorisini yavaş, hassas dairelerle ovuyorum. Haykırıyor

saf tatmin, benim için damlıyor. "Çok ıslaksın."

İçeri itmeden önce parmağımın ucunu alaycı bir şekilde içine

daldırıyorum.

Onun güzel küçük amcığı

Etrafıma sarılmış, beni sıkıca kavrayan... Bunca yıldır, her ayrıntıyı bilmek için can atıyordum.

Nasıl hissettiğini.

Tadının nasıl

olduğunu. Sesi

nasıl.

Yüzüne bakınca sikim daha da sertleşiyor. Ben onu parmaklarken ağzı açık kaldı.

İtiş kakıştan sonra, her seferinde bir tane daha ekliyorum. Onu açıyorum, ne kadar iyi alabileceğini görüyorum

o.

Artık kaygan olan parmaklarımı kıvırarak duvarlarını okşuyorum, onu boşaltan noktayı arıyorum

bitmemiş.

"Ne kadar sıkı, küçük bir amcık," diye nefes alıyorum,

dişlerim sımsıkı kenetlenmiş. "Hayalet," diye inliyor

sabırsızca.

Hayalet.

Bu geceki kostümümden ve onu son beş yıldır izledikten sonra, bu sadece *uygun*.

Belki de bilinçaltı onu uyarmaya çalışıyordur.

Onu tatmadan bir saniye daha duramayınca kollarıma aldım ve yatağın üzerine yatırdım.

Yatağa. Ayak bileklerini mengeneyle kavrayarak onu yatağın kenarına çektim ve bacaklarını daha geniş açtım.

Dudaklarımı uyluğunun iç kısmına bastırdığımda sert ve hızlı bir şekilde nefes alıyor ve sonunda o tatlı şeyi içime çekiyorum,

onun uyarılmasının lezzetli kokusu.

Ruhani uyanış böyle bir şey mi? Vücudumdaki

her hücre harekete geçiyor.

Oh, *lanet olsun*. Eminim tadı şimdiye kadar yediğim tüm yemeklerden daha iyidir. Şımarma zamanı.

Bir saniye bile kaybetmeden yüzümü bacaklarının arasına

gömdüm. Ve cehennem... Haklıydım.

Küçük Quinn sarhoş edici.

Dilimi klitorisinin üzerinde g e z d i r i r k e n , onu canlandıran doğru ritmi buluyorum. Kıvranıyor

onun diri göğüslerini avuçlarımın içine alırken. Quinn bileklerimi tuttu, beni doğru tutuyor

Beni istediği yere.

Evet, bebeğim.

Ben senin amını yalarken, kontrol senin prenses. Benden ne

istersen.

Senindir.

Tek ve hızlı bir hareketle üstünü aşağı çekiyorum, büzülmüş meme uçlarını parmaklarımın arasında döndürüyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor, dilimi onun lezzetli küçük kızlığına daldırdığımda yüzüme karşı çırpınıyor.

delik. "Evet."

Ellerim kendi kendine hareket e d i y o r , onun nefis vücudunun her kıvrımını hissediyor. Avuç içimi

Dizlerinin üzerine çöktü ve iki parmağını aynı anda içine sokarak onu açtı. Tamamen yuttum

O. O benim en sevdiğim tatlı. Onun zevk çığlıkları beni daha çok çalışmaya teşvik ediyor.

klitorisi dilimin altında şişerken parmaklarımı daha derine sokuyorum.

İçindeki ıslaklık birikerek kıçının altındaki yatağı ıslatıyor. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarını sallıyor,

Umutsuzca aradığı o yüksekliğin peşinde. Kollarımı bacaklarının altından geçirip, ona uzanıyorum.

bileklerinden tutup onu yatağa yapıştırdım.

Burada kaçış bulamayacaksın, küçük Quinn.

Hemen orgazm olduğunu iddia ediyor ve elleri titreyerek çarşafları yumrukluyor. Sırtını eğiyor

amını ağzıma sürtüyor.

Bu noktada, aletim o kadar sertleşti ki, neredeyse acı veriyordu.

"Siktir," diye nefes alıyorum içine. "Tadın çok güzel, bebeğim. Daha

fazlasına ihtiyacım var."

Benim için tekrar geliyor, yüksek sesle inliyor, elimden kurtulmaya çalışıyor.

"Yapamam," diye haykırıyor, mutluluktan havalara uçmuş bir halde. Kapı kısa bir an için açılıyor. Bakışlarımı kaldırıyorum,

Jensen ve Micah odaya girdiklerinde hâlâ tatlı amını kemiriyor, emiyor ve yalıyorlardı. Kapadılar

Arkalarındaki kapı, onlar izlerken partiden gelen müziğin sesini bastırıyor.

"Artık dayanamıyorum," diye s o l u k soluğa bağırıyor, dudaklarından küçük iniltiler kaçıyor. "Oh, evet. *Evet*."

Bacakları şiddetle titremeye başlar. Haykırıyor ve sırtı kavisleniyor. Onu keskin bir hareketle serbest bırakıyorum.

Nefes alıyor ve yatakta hareketsiz kalıyor. Çocuklara dönerek duruşumu düzelttim ve

siyah deri eldivenlerimin içine geri soktum. Ağzımda ve çenemde kalan uyarılmışlığını silerek

kostümümün koluyla, omuz silkiyorum.

Başlarını sallıyorlar, sanki bana sessiz bir "*siktir"* der gibi. *Bak bizi neye bulaştırdın,*

Damien.

Ama bir şans verilse onu da alacaklarını biliyorum. Bu gece

kesinlikle beklenmedik bir hal aldı.

Gölgelerde saklanmamız ve uzaktan izlememiz emredildi. Şimdi,

bacaklarının arasındayım, yüzüm onun dölüyle kaplı.

"Benimsin," diyorum eldivenli elimin tersiyle yüzünü okşayarak. "Sen *benimsin*."

Göz bağı görevi gören bornozumun kemerini başının etrafından çözüyorum ve o da gözlerini açıyor.

Gözleri. Kapının yanında Jensen ve Micah'yı görür görmez yüzü düşer.

"Bekle," diye mırıldanıyor, doğruluyor ve kalçalarını birbirine kenetleyerek kendini gizlemeye çalışıyor

Onları. "İzliyorlar mıydı?"

Yüzümü görmesine fırsat vermeden maskemi hızla başıma geçiriyorum ve başımı sallıyorum. O da

bana göz kırpıyor, emin değil.

"Üzgünsün," diye gözlemliyorum. "*Karanlık fantezilerin* hangi kısmı başka erkeklerin seni izlemesini içermez ki?

o küçük tatlı amcığını yedikçe?" Ağzı açık kaldı.

Yatağa yaklaşıp uzanıyorum ve uzun sarı saçlarını okşuyorum. "Çünkü sen benimsin,

küçük Quinn, bu paylaşmayacağım anlamına gelmiyor," diye itiraf ediyorum. "Ama sadece istediğin buysa."

Yanaklarına pembe bir allık yerleşir.

Aniden kapı çarparak açılır. Futbolcu gibi giyinmiş birkaç adam sendeleyerek odaya girer,

Şu anda dolu olduğunu fark etmemek. Tanrı

aşkına.

Quinn aceleyle takım elbisesinin düğmelerini ilikler.

Yüzlerindeki sinsi bakışlardan, bu pislik torbalarının

Burada neler olduğunu.

Jensen yatağın yanına doğru ilerliyor, ben de tamamen gergin bir şekilde ayakta dikiliyorum.

"İşte bu!" diye bağırıyor içlerinden biri coşkuyla.

"Burada neler oluyor çocuklar?" diye soruyor bir diğeri, sesi uğursuz.

"Çok iyi vakit geçirdik," diye mırıldanıyor bir diğeri sarhoş bir şekilde, kapıyı arkasından kapatarak. "Biz sırayla

onun üzerinde?"

Jensen, Quinn'in kolundan tutup onu yataktan çekerek arkamıza savuruyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke varlığımın her zerresini tüketiyor.

Sesim sakin çıkıyor. Toparlanmış. "Az önce ne dedin sen?" Yine de, tavrım

ellerim yanlarımda yumruk olurken bir anda değişiyor. Çok

az şey biliyorlar... Onun için öldürmeye hazırım.

Zaten var.

Sonra da onları öldüreceğim.

Her biri. Son. Bir. Biri. Onlardan.

"Hayır," diye soluk soluğa bağıran Quinn, Jensen'ı iterek önüme geçti ve yolumu kapattı. "I

Dans etmek istiyorum," diye

yönlendiriyor. Kafam

karışmış bir halde ona

bakıyorum.

Kimse yoluma çıkmaya cesaret edemez.

Yine de, işte burada... Birazcık bir şey, dikkatimi talep ediyor.

"Gidelim," diyor, elimi tutuyor ve narin parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

Biz yürürken piçler bize bakıyor, tamamen şaşırmışlar. Beni bir şekilde

Ta ki içlerinden biri omzumun üzerinden alaycı bir kahkaha atana kadar.

"Her neyse. Onu sonra buluruz ve kendi eğlencemizi yaşarız," diye

kıs kıs gülüyor. Hemen harekete geçtiğimde öfke beni bastırıyor.

Micah ve ben saldırı modunda odaya dalıyoruz. Yumruklarımız havada uçuşuyor ve bağırarak

bangır bangır müzik çalıyor. Quinn'e zarar vermekle tehdit eden herifi yakaladım ve

zorla duvara dayadı.

Bıçağımın keskin ağzını boğazına dayadığımda kırmızıyı görüyorum. Şahdamarı altından sertçe atıyor

ve korkudan felç olur.

Tüm arkadaşları sessizleşir, kaçınılmaz olanı beklerler.

Eğilip maskemi kulağının yanına koyduğumda göğsümdeki organ çılgınca atıyor. "Sende bir

Anne?" Ona soruyorum, sesim zar zor duyuluyor, böylece sadece o ve ben bu anı gerçekten paylaşabiliyoruz. "Bilmiyorum," diyorum.

İtiraf et. "Ve eğer kız arkadaşımı bir daha tehdit edersen, nasıl bir his olduğunu tam olarak bildiğinden emin olacağım.

annesiz. Hayatın gözlerini terk edişini izlemek için."

Saniyeler içinde yüzü griye dönüyor ve hasta olmanın eşiğinde olduğu anlaşılıyor.

Ellerini kaldırır, titrer. "Özür dilerim," diye g e v e l i y o r. "Özür dilerim," diye tekrarladı, daha yüksek sesle, şimdi

Önümde siniyor.

Elimi indiriyorum ve sustalıyı cebime geri koyuyorum. Ama söylediklerinden sonra

Quinn, onu tehdit etmek yeterli değil. Burnuna tek bir darbe ve ürkütücü bir kemik çıtırtısıyla

onu yere düşürdü.

Nasıl davranacaklarını bilemeyen aşağılık arkadaşları bana doğru bir adım atıyorlar. Kırık bedenini kucaklayarak

Parmaklarından kan sızan elleriyle burnunu okşarken korkmuş bir şekilde soluk soluğa kaldı. "Onu rahat bırak,"

Bir santim bile kıpırdamadan emrediyor. "Onu rahat bırak."

Micah ve ben ona bakıyoruz ve zaman sanki durmuş gibi

hissediyorum. Onu öldürebilirim.

Şu anda.

Ta ki Jensen'ın koridorda Quinn'i teselli ettiğini görene kadar. Belli ki şiddete alışık değil.

Hayatı boyunca korunmuş. Karanlıkta

saklı tutuldu.

"Güvendesin," diye söz veriyor ona, derin, tehditkâr ses tonuyla ama yine de korkularını hafifletiyor. "Ve

bizim."

Fazla düşünmeden yüzünü onun göğsüne gömüyor. Keşke

bilseydi.

BÖLÜM ON

BİRİNCİ UINN

HER NE KADAR BAZI İNSANLAR SEÇİNİZK ELBİSE YUKARI CADILAR BAYRAMI GECESI CANAVARLAR GIBI, DIĞERLERI SADECE

canavarlar. Surround ses hoparlörlerinden yükselen yüksek sesli müzikte bile rüzgar uğulduyor

evin açık ön kapısından içeri girerken.

Girişe daha fazla insan doluşmuş, korkunç ve seksi kostümlerin karışımını giymiş, üzerlerine

yüz boyası ve sahte kan içinde. Neon ışıkların yarattığı ürpertici bir parıltı var.

yarasa ve balkabağı dekoruyla çevrili.

Yoluma çıkan herkesi tararken zihnim aşırı uyarılıyor. Aniden sert bir şey için ölüyorum

gecenin *gerçekten* başlaması için hazırdım. Gerçek şu ki, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Loş mutfak ışığında mumlar titriyor, tezgahın üzerine yayılmış, mutfak eşyalarını sergiliyor.

lezzetli parti ikramları. Cadılar Bayramı'ndan ilham alan cupcakeler, Jack Skellington Oreo pops ve

Hayalet şeklinde süslenmiş beyaz çikolata kaplı çilekler.

Büyük, örümcek ağlı, buz dolu bir kase var ve içinde koyu kırmızı kanla dolu sahte kan torbaları var.

Alkol. Yanındaki kovada farklı renklerde jöle aromalarıyla dolu büyük şırıngalar bulunmaktadır.

Daha şenlikli olamazlardı.

"Mavi ahududu," diye bağırıyor bir kız sesi, önümde süzülüp son mavi ahududuyu kaparken

şırınga. "Quinn," diye mırıldanıyor ve beni hazırlıksız

yakalıyor. Bu Veronica.

Ortaokul ve lise deneyimlerimi tamamen mahveden kız.

Vücudum kaskatı kesiliyor ve nefes alacak gücü kendimde bulamıyorum. Aklımdan korkunç anılar geçiyor.

zorbalığa uğramak, hakkımda yayılan söylentiler ve her gün yüzleşmek zorunda kaldığım tacizler

tek bir gün. İnsanoğlunun bildiği her sosyal medya platformunda terörize edilmek

cep telefonum ya da bilgisayarım yoktu. Daha

fazla flashback bana doğru yarışıyor.

Her gece ağlayarak uyuyordum.

Bileklerim. Jiletler. *Kan*.

Veronica ve hem kız hem erkek arkadaşları bana sürekli babamın beni öldürdüğünü söylüyorlardı.

Çünkü ben doğdum. Herkese benim gibi bir kızı olduğu için çok iğrendiğini söyledi.

benim yüzümden kendi canına kıydı.

"Seni birkaç yıldır görmüyorum," diyor beceriksizce, sahte bir gülümsemeye zorlayarak.

"Evet," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım, titriyordum.

Ghost kolunu omzuma dolayarak beni sert göğsüne yaslıyor ve ben de onun kollarında rahatlıyorum.

Kucakla.

Veronica dehşete düşmüş bir sesle, "Oh, biriyle birliktesin," diyor ve bu da beni tetikliyor.

"O *bizimle*," diye açıklıyor Jason, saçımın bir tutamını arkama sıkıştırarak

Kul

ak. Michael yanımıza geliyor, sessiz kalıyor ama kendini belli ediyor. Bunu fark edince yüzü düştü.

Ve aniden, kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Bu son birkaç

yıllar, yeniden başlama ve

Bana verilen hayatla mutlu olmayı öğrenirken, kendime verdiğim sözü hatırlıyorum.

Zorbalarımın bir daha beni etkilemesine asla izin vermemek için.

"Sonuncuyu sen aldın," diye gözlemliyorum Jell-O shot'ına bakarak.

"Yazık.

Mavi ahududu benim

favorim."

"Bu berbat," diyor umursamazca, çenesi geriliyor. Michael,

"Ver ona," diye emrediyor ve ben şaşkına dönüyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"*Bana ver* dedi," diye tekrarlıyorum, birkaç santim kalana kadar öne çıkıyorum. "Ama

Biliyor musun," diyorum, kovadan vişne aromalı bir tane almadan önce kısa bir süre tereddüt ediyorum. "Sanırım

Ben iyiyim. Aslında gerçekten iyiyim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Dudaklarımı şırınganın ucuna bastırarak jöleyi ağzıma atıyorum ve tadına bakıyorum

Boğazımın arkasını yakan bir votka.

"Keşke seni gördüğüme sevindiğimi söyleyebilseydim, Veronica," diyorum boş şırıngayı

en yakın çöp kutusuna. "Ama

değildi." Ağzı bir karış açık kaldı.

Hızla topuklarımın üzerinde dönerek en yakın banyoya doğru yöneldim, ta ki onun bir şeyler haykırdığını duyana kadar

omzumun üstünden.

"Ben değiştim Quinn!" diyor, neredeyse kendini ikna etmeye çalışarak.

"Umarım öyledir," d i y e duygusal bir şekilde bağırıyorum ve bunu tüm kalbimle s ö y l ü y o r u m .

Banyo kapısını iterek açtım ve tökezleyerek içeri girdim, lavabonun kenarına sıkıca tutunarak

Kendimi dik tutuyorum. Göğsüm sıkışıyor, kalbim hızlanıyor ve bir anda bayıldığımı hissediyorum. Başka değil

Panik atak. Bu gece olmaz.

Küçük oda etrafımda daireler çizerek dönmeye başladı ve ben dünyadan koptuğumu hissettim.

etrafımdaki dünya.

Siktir git, anksiyete hastası.

"Sen iyi misin?" Ghost beni hazırlıksız yakalayarak

konuşuyor. "Kapı," diye nefes nefese dışarı fırladım.

"Lütfen kapıyı kapat." Ve kapattı.

Yavaş ve derin bir nefes alıp gözlerimi kapattığımda utançtan yerin dibine giriyorum. Yapamıyorum

Beni bu şekilde, anksiyete krizinin ortasında ve en kötü anımda gördüğüne inanamıyorum.

"Sana ne yaptı?" Ghost soruyor, sesinde neredeyse hiç ses yok. "Hiçbir şey," diye fısıldıyorum, lavabonun kenarına sıkıca tutunarak.

"Quinn-"

"Hiçbir şey," diye tekrarlıyorum sertçe, küçük, titrek bir nefes alarak. "Hiçbir şey değildi."

"Pekâlâ," dedi, kapı gıcırdayarak açıldı. "Sana yer vereceğim."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, aynaya baktım ve bakışlarımı ona kilitledim.

Yansımadaki ürkütücü Ghostface maskesi. "Yer istemiyorum."

Kapıyı kapatır, eli kapı kolunda kalır. Bir süre sonra temkinli bir şekilde yaklaşır.

Ben.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, beni test ediyor, vücudunun ön kısmının sağlam çerçevesini

kıçımı. "Konuşmak ister misin?"

Başımı sallayarak usulca "Hayır" diyorum.

"O zaman ne?" diye sorar huysuzca. "Kelimelerini kullan, *küçük Quinn*."

"Dikkat dağıtmak," diye dikkatsizce nefes alıyorum, telaşla. "Dikkat dağıtmak istiyorum."

Göğsümün ön tarafına uzanarak eldivenli elini boğazıma doladı ve beni tuttu.

Hala. "Böyle mi?" diye nefes alıyor, kavrayışını sıkılaştırarak. Hafifçe başımı sallıyorum.

Eğilip kulağımın yanında duraksıyor. "Senin sözlerin, Quinn," diye hatırlatıyor bana.

"Evet," diye mırıldandım. "Daha fazla."

DAMIEN

AYNADAKI YANSIMAMIZDAN BANA BAKIYOR. ÇENESINI NAZIKÇE TUTARAK ONU ÇEVIRIYORUM.

başını yana çevirip onu bana bakmaya zorladım. *Gerçekten* bana bakmaya.

Bu maskenin karanlık deliklerini örten siyah ağ ve doğru ışık sayesinde merak ediyorum

gözlerime bir an bakabilirse.

Acaba içlerinde tutuşan arzuyu görüyor mu?

Onu yüzüme doğru çevirdikten sonra eğilip bacaklarının arkasından kavradım ve hızla kaldırdım.

yerden. Onu lavabonun kenarına oturtuyorum, kalçalarım kalçalarının arasına yerleşiyor. Eğer ihtiyacı varsa

oyalama, memnuniyetle ona veririm.

"Bu mu?" Soruyorum, sesim ipek gibi damlıyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyor.

"Ne istediğini biliyorum ama yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor."

Ellerimi bacaklarının arkasına sürterek dikkatle yüzünü inceliyorum. O çok lanet

muhtaç; çok güzel. O çok güzel.

Düşündüğümden çok daha güzel.

Onu uzaktan izlemek açıkça yeterince adaletli değildi.

Parmak uçlarım nemli iç bacaklarında geziniyor ve tulumunun düğmelerine ulaştığımda

tereddüt ediyorum, kontrolümü

kaybetmemeye çalışıyorum. Onu

o kadar çok istiyorum ki.

Duşta sikimi kaldırırken, gözlerim kapalı, onun da aynısını kendine yaptığını hayal ederken, asla

benim için oldukça işe yaradı. İşi halletti, ancak hala kontrol edilemeyen bir ağrı var.

bu yıllarda.

Kendimi onun içine gömmek için can

atıyorum. Ona *çığlık* attırmak için.

Onunla bu şekilde, bir yabancının banyosunda, Cadılar Bayramı gecesinde yalnız olmak *çok* farklı. Bu

deliliktir.

Kesin emirler aldım. Yemin ettim.

Ancak şu anda bunların hiçbiri benim için bir bok ifade

etmiyor. Belli ki sikimin kendi aklı var.

Ve onu istiyor... her türlü sonuca rağmen.

"Lütfen," diye boğuk bir inilti çıkarıyor, omuzlarımı kavrıyor. "Lütfen, daha fazla."

"Buna *yalvarmak* mı diyorsun?"

"Lütfen," diye yalvarıyor, ben klitorisini ince kumaşın üzerine sürterken. "Lütfen, Ghost, lütfen."

"Kahretsin bebeğim," diye sertçe nefes veriyorum, çenem sıkıca kenetlenmiş. Bu benim tek şansım olabilir. Kostüm giydim,

ve altında kimin gizlendiğini bilmiyor. Ona göre ben *Hayalet*'im. "Bu doğru. Adımı söyle."

"Hayalet."

Sikim seğiriyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Ben soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor, elimdeki prezervatifi görünce başını sallıyor. "Geçenlerde
test edildi ve ben temizim. Sen temiz misin?"
Folyo paketi tezgâhın üzerine fırlatarak başımı
sallıyorum. "Şimdi dikkatimi dağıt," diyor.
Sikeyim.
İnleyerek kasıklarındaki artık dayanıksız olan düğmeleri yırtıyorum. Kostümümün cübbesini kaldırarak
Pantolonumu indirmekte hiç vakit kaybetmedi, tam kıçımın altında. Sikim yukarı doğru sarsıldı, pre-cum zaten
ucundan sızıyor.
Bedenimi kavrıyor ve gözleri kocaman açılıyor. Evet,
bebeğim. Hepsi *senin için.*
Sunabileceğim her santimi... ve daha fazlasını.
Dizlerinin altından kavradığımda omuzlarımdan destek alıyor ve onu doğruca yatağın en ucuna çekiyorum.
Lavabo. Zorlanan sikimi avucumun içine alıp yaklaşıyorum. Arkasına yaslanıyor ve bacaklarını daha geniş açıyor.
Ben. Onunla oynarken, sikimin pembe başını ıslak yarığına sürtüyorum.
Tekrar ve tekrar, acele etmiyorum.
"Lütfen," diye yalvarıyor, bana karşı titriyor ve ben artık dayanamıyorum.
Tek bir sert hamle yetiyor, ikimiz de bağırıyoruz ve ben daha yarısına bile gelmemiştim. Ben bile yapamam
En son ne zaman bir kadını çığ çığ siktiğimi hatırlamıyorum.
"Kahretsin," diye keskin bir nefes verdim, onu daha iyi kavramak için minyon gövdesine uzandım, onu kavradım
Bana.
Onun içine daha derine batıyorum, bedenime uyum sağlaması için ona biraz zaman veriyorum. Kalçalarımı kavradı ve
Beni içine çekiyor ve sanki onu parçalıyormuşum gibi
hissediyorum. O çok. Lanet olsun. Sıkı.
Bu kadar yeter.
Kontrolümü kaybederek onu acımasızca becerdim. Küçük tatlı amcığı mükemmeldi, iç duvarları onu emiyordu.

Her itişimde sikimi sertçe kavrıyor. Gözlerinde şok ve çaresizlik titreşiyor.

Ne kadar güzel, narin bir kız.

Ben ona acımasızca sahip çıkıp daha sert pompalarken kollarını boynuma doluyor. İşte

Vuruşlarımı hızlandırıp ona duygusuzca vururken bir övgü ve deri şapırtısı sesi. Hatta

Seviştiğim onca kadından sonra hiç *böyle* bir şey hissetmemiştim.

O haykırdıkça ben daha fazla güç kullanarak vücudunu ileri geri sarsıyorum. Ellerini kaydırıyor

kostümümün altında, sırtımdaki kasları izleyerek, siyah boyalı tırnaklarını derinlere batırarak

Tenime. Her harekette homurdanıyorum, vahşice içine giriyorum, onu daha sıkı kavrıyorum, ona hiçbir şey vermiyorum

Kaçış.

Boncuk boncuk terler alnımdan aşağı yuvarlanıyor. Bu maskenin

altında ölüyorum.

Bu neredeyse bir

nefes almakta zorlanıyor. Bu sadece sikimin onun içinde daha da şişmesine neden oluyor.

Küçük Quinn benim prensesim olabilir, ama aynı zamanda benim

küçük pis fahişem.

Onu yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmek niyetindeyim. Ona hayatının en iyi orgazmını yaşatmak için.

Ona bunca yıldır tam olarak neyi kaçırdığını gösterin.

"Evet," diye haykırıyor, parmak uçlarını kıçıma sokuyor, başını geriye atıyor ve benimkiyle eşleşiyor

kalçalarıyla acımasızca itiyordu. "Oh, kahretsin, evet. Evet, evet. Evet!"

Onun tatlı amcığının sihirli güçleri olmalı çünkü ben aşık oldum.

Asla eskisi gibi olamayacağım.

Gözlerini kırpıştırarak kapatıyor, sırtını eğiyor ve dolgun, pembe dudakları aralanıyor. Amcığı beni daha sert kavrıyor

her itişte. Çok yaklaştı.

"Bana bak," diye emrediyorum, ona

çarpıyorum. Sertçe.

Daha sert.

Daha da zor.

Ve iyi bir kız gibi itaat ediyor, aceleyle maskemdeki karanlık gözlere bakıyor.

Kıçını sertçe kavrayıp derisini zedeleyerek onu lavabodan kaldırıyorum. Bacaklarını kilitleyerek

Kalçalarımla beni sıkıca tutuyor, gerçek yolculuğun başlaması için sabırsızlanıyor. Kıçının yanaklarını kavrayarak onu

klitorisini pelvisime karşı çalıştırması için ona rehberlik ediyordu.

"Evet," diye inliyor, avantajı ele geçiriyor, kendini bana sürtüyor, serbest kalmak için çaresiz.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, onu sırt üstü duvara çarptım. "Siktir,"

diye inledim. Daha sonra çıkardığı sesler beni daha da vahşileştiriyor.

Küçük Quinn beni çok sert boşaltacak. Taşaklarımın derinliklerinde hissedebiliyorum. Ve bu

Gerçekleşme beni tamamen çıldırtıyor. "Evet,

bebeğim," diye teşvik ediyorum. "Çığlığını duymak

istiyorum." Ve bırakıyor, coşkuyla çığlık atıyor.

"Aferin kızım," diye övüyorum, aceleyle içine girerken kıçını kavrıyorum. "Sen çok iyi bir

lanet kız."

"Evet," diye tiz bir inilti çıkarıyor, ben maskemi boynunun kıvrımına sokarken. Sonra

Açıyı ayarlayarak daha derinlerine giriyorum. "Tanrım, evet!"

"Bu evdeki herkesin senin benim olduğunu bilmesini

istiyorum." Yüzüne güçlü bir kızarıklık yerleşir. "Evet!"

"Söyle onlara, bebeğim."

"Ben seninim," diye nefes nefese inliyor, kalçalarını itişlerime uyacak şekilde sallıyor. "Evet!"

"Şu haline bak," diye ısırdım, kıçına şaplak atarak. "Ne kadar iyi bir

sürtüksün.

Babanın sikinde zıpla."

Omuzlarımı sıkıca kavrayarak, zonklayan sikime biniyor. Onu duvardan çekiyorum, ve ona rehberlik ediyorum

Kalçalarını sallamaya teşvik ederek kalınlığımda yukarı ve aşağı.

"Kahretsin," diye keskin bir şekilde nefes veriyorum, onu daha sert

aşağı indiriyorum. "Aynen böyle." "Hayalet," diye ağlıyor.

İşte burada.

"Benim için gel," diye ısrar ediyorum.

Emrimle birlikte patlayıcı bir doruk noktasına ulaştı. Küçük güzel ağzı açıldı ve

ve her hissi sahipleniyor.

Lanet olsun.

Çok güzel orgazm oluyor.

Bu kız bende günah işleme isteği uyandırıyor.

Sikim onun kalçalarının arasına gömüldüğünde çok iyi hissettiriyor. T ü m fantezilerin dışında, hiçbir şey

Bu.

Onu sıkıca kucaklayarak, orgazmının içine çekilmesini izleyerek tam kontrolü geri kazanıyorum. Hedefliyorum

Uzatmak için, içinde hareket ediyorum, yavaşça itiyorum... Derin.

O sürücüler Ben kesinlikle lanet olsun Vahşi.

Bu gece, I niyet onun her santimine tapmaya

İnanılmaz bir vücut.

"Siktir," diye sertçe nefes veriyorum, kendimi onun içine boşaltıyorum.

Kıçını lavabonun kenarına yaslayarak eğildim ve maskemi alnına bastırdım.

Beni boşaltan ilk kız o. Başından beri *onun* için

saklıyordum.

Parmak uçlarıyla kalçalarımın kıvrımını kavrayarak beni kendine doğru çekti, döllerim onunkinden aşağı sızıyordu.

Kalçalar.

"*İşte bu,* küçük Quinn-" Çenesini sıkıca kavrayarak, başparmağımla güzel dudaklarını izliyorum. "*Bu*

sikilmeyi hak ediyorsun. Her zaman." ON

İKİNCİ BÖLÜM

MICAH

JENSEN VE BEN BANYO KAPISININ ÖNÜNDE NÖBET TUTUYORDUK. BIR PARÇAM NASIL OLDUĞUNU MERAK EDIYOR

üçümüzün de bu yüzden ne kadar bok yiyeceğini.

Bize kesin emirler verildi.

Uzaktan izle. Onu güvende tut. Müdahale *etmeyin*.

Banyodaki tutku çığlıklarından, partinin yüksek sesli müziğinden bile anlaşılıyor ki

tüm o çizgileri aştık.

Omzu omzuma değdiğinde Jensen yanımda sertleşiyor.

Ona kısaca bakmak için dönüyorum. Yakışıklı yüzünün Jason maskesi tarafından kapatılmış olması çok yazık.

Ama bu gece, biz farklıyız. Kim olmak istiyorsak o olabiliriz.

Gerçek kimliklerimiz gizlidir.

Beklenmedik bir şekilde bana bakıyor, ela gözleri benimkileri yakıyor. "Ne?" diye sordu.

"Bu konuda bir şey yapacak mıyız?" Arkamızdaki kapıya elimle işaret ederek soruyorum

Başparmak.

Sadece omuz silkiyor.

"Beş yıl önce ettiğimiz yemin sizin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Hepimiz kostümlüyüz," diye karşı çıkıyor. "Kim olduğumuzu bile bilmiyor, Micah."

"Belki henüz değil," diye karşı çıkıyorum, duruşumu sağ topuğumun üzerine kaydırıyorum, kolumu

kapı aralığında. "Ama ikimiz de Damien'ın mantıksız olduğunu

biliyoruz."

Bileğimden tutup beni arka kapıya doğru çekmeden önce odayı tarıyor. Yaparız

Arka bahçeye girdiğimizde bizi acı sonbahar havası karşılıyor ve bana rahatça bir sigara uzatıyor. Biz

İkimiz de Cadılar Bayramı maskelerimizi çıkarmadan önce yalnız

olduğumuzdan emin oluyoruz. "Damien, Damien'ın yapmak istediği

şeyi yapacak," diyor Jensen.

keskin bir nefesle, kıvılcımla

Çakmağı bana vermeden önce sigarasını yaktı. "Maskesini çıkarmadığı sürece bir sorun göremiyorum."

"Hepimiz onu takip ediyoruz," diye bastırıyorum. "Yıllardır." Hiçbir şey söylemiyor. "Eğer onu çıkarırsa

Maske ya da yüzlerimizden herhangi birini görse eminim şimdiye kadar bizi tanırdı."

"Belki," diye yanıtlıyor bana doğru adım atarak.

Onun bu yakınlığı karşısında kalp atışlarım hızlanıyor. "Yani, öylece devam mı etmeliyiz?" diye soruyorum,

kolonyasının baş döndürücü kokusunu içime

çekiyorum. Onun özel kokusu.

"Ona nasıl baktığını görüyorum, Micah," diyor sessizce, küçük bir duman bulutunu içime üfleyerek

Yüzünü. Sertçe yutkunuyorum. "Damien en saplantılı olanı olabilir, ama sana nasıl baktığını *görüyorum*.

Onu. Sen de onu istiyorsun."

"Haklısın," diyorum ona. "Haklıyım. Çok güzel bir kız. Nefes kesici, gerçekten." Bir an tereddüt ettim,

yüzünü inceliyor. "Sen de ona aynı şekilde bakıyorsun."

Yüzü sertleşir. "Nasıl yapamam?" diye meydan okuyor. "O kelimenin tam anlamıyla mükemmel."

Sessizleşiyor ve aniden gözleri kararıyor. "*Bana* nasıl baktığını da görüyorum."

Doğru duyup duymadığımdan emin olamadan ona göz kırpıyorum.

"Ne?"

Biraz daha yaklaşıp filtreyi dudaklarının arasına götürüyor ve küçük bir nefes çekiyor. "Bunu sallamıyorum

yol, adamım," diye nefes alıyor, sesi alçak.

"Hayır mı?" Gözlerimi kısarak karşılık

veriyorum.

"Hayır," diye onaylıyor ama gözlerinde bir bakış var.

Ayartma.

"Bu konuda ikiniz kadar sesli olmasam da Quinn'i önemsiyorum," diyor. "Benim de

başından beri."

"Birden fazla kişiye karşı bir şeyler hissedemeyeceğinizi kim söyleyebilir?" Test ediyorum. "Anlıyorum dostum. O bir süredir

hayatımızın büyük bir parçası. Neredeyse tüm zamanımızı ona adadık ve o daha

bir ipucu."

Jensen, "Ve bu şekilde kaldığı sürece, neden dürtülerimizle savaşmamız gerektiğini anlamıyorum" diyor.

Dürtülerimizle savaşın...

Onu evin kenarına fırlatma dürtüsü gibi mi? Kocaman sikini ovmak için

Pantolonunun altından? Dizlerimin üstüne çöküp onu boğazımın derinliklerine almak için mi?

"Damien onu beceriyor demek istiyorum," diye hemen açıklıyor.

Aletim sertleşiyor, pantolonumun fermuarını rahatsız edici bir şekilde zorluyor.

Bakışlarını leğen kemiğimin altında büyüyen şişkinliğe indiriyor ve dilinin ucuyla

dudaklarının kenarı.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Kendimi beğenmiş bir şekilde soruyorum, başımı yana eğiyorum, vücudunun şeklini fark ediyorum

belirsizlik içeren zamanlar.

"İçeri geri dönmeliyiz," diyor, yanan sigarayı botuyla ezerek.

"Damien'ın pervasızca bir şey yapmadığından emin

ol." "Ha." Gülmeye zorluyorum. "Damien mı?

Dikkatsiz davranmıyor mu?" Kıkırdıyor.

"Konuşmalısın."

"Siktir git," diye homurdanarak uzandım ve kendimi bacaklarımın arasında ayarladım.

"Kim tarafından? Sen mi?"

Homurdanıyorum. "Denesen bile benimle baş edemezsin."

Hiç uyarmadan çenemi avucunun içine alıyor, gözleri şiddetle benimkileri yakıyor. "Bu bir

Meydan mı okuyorsun Micah?" diye soruyor, gözleri kararıyor. "Ne kadar da akıllı bir ağzın var."

"Bunu iyi kullanacak mısın?" Alay ediyorum.

Çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyor ve e l i n i sıkıyor. "Çok beklersin," diyor temkinli bir şekilde.

Dışarı.

Son birkaç yıldır aramızda eğlenceli, cinsel bir gerilim vardı. Ama bu

Artık dayanamayacağım bir noktaya geldim.

Benim için, ona karşı hislerim gerçek.

Ve oyun oynamaktan bıktım.

"Kendine yalan söylemeyi ne zaman bırakacaksın?" diye sordum.

Bileğini şıklatarak beni serbest bıraktı, geri çekildi ve bana sinirli bir bakış fırlattı. "Yapamaz mısın

şaka mı yapıyorsun? Seninle taşak geçiyorum, dostum."

"Öyle misin?" Bakışlarımı indirerek soruyorum. "Aletin bu yüzden mi sertleşti?"

Gözlerini deviriyor. "Siktir git."

"Her neyse." Kuru bir kahkaha atarak arka kapıya doğru ilerliyorum.

"Ben hazırım." "Micah," diye seslendi yüksek sesle.

"Isır beni, Jensen. Senin lanet akıl oyunlarından bıktım-"

Omzumdan tutarak beni döndürdü ve geriye doğru fırlatarak sırtımı duvara çarptı.

Evin yosunlu, vinil kaplaması. Parmaklarını boğazıma doladı, eğildi, dudakları sadece

Benimkinden birkaç santim uzakta.

"Üzgünsün," diye gözlemliyor, yüzümdeki gevşek saç tellerini fırçalayarak.

Çenemi sıkıyorum. "Ben iyiyim."

"Benden ne istiyorsun, Micah?" Ne mi istiyorum?

Onunla tanıştığım günden beri bu çocuğa aşığım. Birlikte büyüdük. O her zaman arkamı kolladı. Beni gerçekten gören tek kişi o. Ama bunu ona söylemek yerine, tedirginlikle başımı sallıyorum.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum sertçe, gözlerinin içine bakarak. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Ben iyi."

Onu ittim ve omzunun üzerinden b a k ı p birkaç koyu renkli uzaktan bizi izleyen figürler.

Ama beni saldırı moduna geçiren şey karga maskelerinin belli belirsiz hatları.

Onlara doğru adım atmaya başladığımda yüzüm sertleşiyor.

Jensen omzumdan tutup beni durduruyor. "Onlar değil," d i y e bağırarak beni tekrar sarsıyor.

gerçeklik. "Olamaz. Yıllardır yoklar. Eğer Salem'e geri dönselerdi... *bunu bilirdik*."

Kalbim küt küt atıyor ve kendimi hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Soğuk bir hava tenimi okşuyor ve Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Bir şeyler *doğru gelmiyor*. Parmağımı koyamıyorum.

Ama bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Uyarı vermeden gölgelerin içinde kaybolurlar.

Keskin bir nefes alarak düşüncelerimi kafamdan silkeliyorum.

O haklı. Eğer onlar olsaydı, bilirdik.

"Gidelim dostum," diyor Jensen, elini omzuma koyarak içimde biriken tüm gerginliği hafifletiyor.

Vücudum.

Cadılar Bayramı maskemi takıp onun peşinden gidiyorum.

Bu gece olmaz, Şeytan.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

UINN
MÜZİK ERUPTS FROM THE KONUŞMACILAR,
HAREKET HALINDEKI BEDENLERDEN AKAN
TITREŞIMLER. THE
Yanıp sönen flaş ışıkları ve yerden yükselen duman baştan çıkarıcı bir ambiyans yaratırken
oturma odası partinin en kalabalık alanıdır. Siyah ve turuncu balonlar tavanı kaplıyor,
başımızın üzerinde asılı duran dev bir örümcek süslemesi.
Enerji ve atmosfer yoğun ve herkes hayatının en iyi zamanını geçiriyor gibi görünüyor.
Ve bir kez olsun, sonunda *yaşıyorum* ve hayatımın en güzel zamanını geçiriyorum.
Hiçbir zaman kendimi serbest bırakan biri olmadım. Hayatımı hep bir balonun içinde yaşadım, kendimi uzak tuttum.
herkesten. Sanırım bunun her zaman benim başa çıkma yöntemim olduğunu söylemek yanlış olmaz.
Beceri.
Kendimi korumayı bu şekilde öğrendim, çünkü başka hiç kimse öğrenmedi.
Yine de, bu gece, sonunda
Bırakmak, sonsuz olasılıkları kucaklamak.
Kalçalarımı sallayarak ve ritimle dans ederek şarkı sözlerine eşlik ediyorum.
Kollarımı yukarı uzatıp
ve ritme göre hareket ederken, Cadılar Bayramı yumruğu ve Jell-O shot daha önce sürünmeye başladı
Bana karşı.
Monster Mash çalmaya başlar ve herkes havayı hisseder.
Gözlerimin etrafı taramasına izin veriyorum.
Sonunda duvara yaslanmış üç koruyucumu görüyorum. Dikkatleri benim üzerimde ve *sadece*
Her hareketimi sessizce izliyorlar.
Ellerimi vücudumda gezdiriyorum, göğsümden başlıyorum, yavaşça karnımdan, kalçalarımdan ve
uylukları. Baştan çıkarıcı bir şekilde onlara doğru bakıyor, dünya umurunda bile değil.
Jason ve Michael sırtlarını duvara dayamış, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlardır. Hayalet'in duruşu
sertleşiyor, elleri sıkı yumruklar haline gelirken kolları yanlara düşüyor.

Omzuma hafifçe vurulduğunu hissedene kadar kafam karışıyor.

Arkamı döndüğümde siyah pantolon ve beyaz tişört giymiş bir adamla karşılaştım.

sahte kan.

Gülümsüyor, dans ederek bana yaklaşıyor. "Kostümüne bayıldım," diyor müzik eşliğinde.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, kalçalarımı ritme göre sallayarak. "Ne olmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

-"

Beklenmedik bir şekilde belimi kavrıyor ve beni kendine çekiyor. "Çok ateşlisin."

"Teşekkürler," diye huzursuzca cevap veriyorum, uzaklaşıyorum.

Bileğimi sıkıca kavrıyor, beni kendisine geri getiriyor ve olduğum yere kilitliyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Canımı yakıyorsun," diye kekeliyorum.

Hayalet belirdi, aramıza girdi. "Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

"Yoksa ne olur?"

Bıçağını kaldırıyor ve parmaklarının arasında döndürüyor. "Yoksa seni bir balık gibi doğrarım," diyor soğuk bir şekilde.

Kalbim hemen sıkışıyor.

"Hayalet," demeye çalışıyorum ama sesim neredeyse hiç çıkmıyor.

Sonunda, Ghost'un yüzüne bakmak için beni serbest bırakıyor. "Bırak kimi istediğine o karar versin."

karşılık verir. "O senin kaltağın değil."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, Hayalet onu geriye doğru uçuracak kadar sert bir şekilde iter. O an onun

sırtı duvara çarpıyor, yenilgiyle ellerini başının üzerine kaldırıyor. Ama artık çok geçtir.

Hayalet bileğini yakalayıp kolunu duvara sabitliyor. Az önce ne olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Ben gerçekliğe geri dönmeden önce oldu. Avucuna bir bıçak saplanmıştı. Bıçak

etine gömülüp onu olduğu yere kilitledi, yarıktan koluna kan sızıyordu.

Kulaklarımda tiz bir çınlama var. Gözlerim şaşkınlıktan neredeyse yuvalarından fırlayacak. Ve

Sonra çınlama kesiliyor ve birden çığlık atmaya

başlıyor. Acı ve korku içinde çığlık atıyor.

Midem dönüyor. Adrenalin pompalanıyor.

Hayalet onunla alay ederek bağırır. "Eğer o pis ellerini bir daha benim olana sürersen

seni avlayacağım ve öldüreceğim. Yavaşça."

Bıçağı çeviriyor, bıçağın kesik yerinden kan fışkırıyor ve bir

Kan donduran bir çığlık. Odadaki herkes çığlık atıyor, siniyor ve yoldan çekiliyordu.

Hayalet bıçağı etinden çeker.

Dizlerinin üzerine çökerek yaralı elini göğsüne bastırır ve sıkıntıyla kamburlaşır.

Şimdi beyaz tişörtü gerçek kanla lekelenmiş.

Ne kadar şenlikli.

Michael yanımda yürürken Ghost ve Jason arka kapıya doğru ilerlememize öncülük ediyor,

İyi olduğumdan emin olmak için ara sıra bana bakıyor. Partiden çıkarken tüm gözler üzerimizdeydi.

Zamanımız arka bahçeden geçip dışarıda toplanmış olan herkesin yanından geçiyor.

Michael telefonunu çıkarıyor ve ormana girdiğimiz anda el fenerini açıyor. On dakika sonra

Sonunda ana yola ulaşana kadar yürümek zorundayız ve ben tam da yakınlarda olduğumuzu fark ediyorum.

Salem şehir merkezinde.

Caddenin ortasında her yöne doğru yürüyen bir insan kalabalığı var, hepsi de

kostümler ve yollar polis araçları, bariyerler ve turuncu konilerle kapatıldı. Alındıktan sonra

bir dönüş yapıp ara sokakta yürürken ayaklarımın arka topukları su topluyor ve zonkluyor.

Hızımı yavaşlatarak rahatsızlığımı aklımdan çıkarmaya çalışıyorum ama nafile. Diz çöktüm, çözdüm

topuklarımdan tutup çıkarıyorum, kendimi sabit tutmak için Michael'ın koluna tutunuyorum.

"İyi misin?" Jason sorar.

Hafifçe başımı sallayarak topuklarıma tutunuyorum ve onları takip etmeye devam ediyorum. "Ben iyiyim," diyorum, keskin bir sesle

Betondaki çakıl taşları ayaklarımın tabanına batıyor. İrkiliyorum.

"Ver onları bana," diyor Jason, topuklularımı alarak.

Hayalet önümde duruyor, ben dururken yolumu kapatıyor.
Daha anlamlandıramadan

beni yerden kaldırıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kollarına alıyor.

"Beni taşımana gerek yok," diye atılıyorum, şaşırmış bir halde.

"Yürüyebilirim.
Gerçekten."

"Seni karşımda istiyorum," diye nefes

alıyor. "Beni korumaya devam

ediyorsun. Neden?"

"Senin içini görebiliyorum."

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Tek istediğin buydu. Korunmak. Güvende olmak," diye keskin bir şekilde ifade ediyor.

bir evin bahçesinde. "Seni güvende tutacağız, küçük

Quinn." Kalbim güm güm atıyor, midem kıpır kıpır.

Kelebekler. "Ne kadar çılgınca olsa da, bu gerçekten çok

tatlıydı," diye mırıldanıyorum.

Dördümüz ön merdivenlerden yukarı çıktık, verandayı geçtik ve durduk.

ön kapıya ulaşmak.

"Seni kurtarmaya gelmedim çünkü ben senin parlak zırhlı şövalyenim." Beni ayağa kaldırdı,

Yüzümü eldivenli ellerinin arasına almadan önce. "Ben kötü adamım ve seni tamamen kendime istiyorum."

Ön kapı gıcırdayarak açılıyor, karanlık bizi karşılıyor.

Kalbim hızlanıyor, çılgınca çarpıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Kollarını iki yana açarak geri çekilir. Jason ve Michael eve girer ve

Karanlık tarafından yutuldular ve kapıyı arkalarında açık bıraktılar.

Hayalet kostümünün kapüşonunu yavaşça aşağı çeker, maskesinin altından tutar ve üzerine çeker

kafasını. Ve sonunda, bütün geceden sonra, *maskesi düştü*.

Verandanın loş ışığı, kalın, koyu renk gözlerle çevrili çarpıcı mavi gözlerini ortaya çıkaracak kadar parlak.

Kirpikleri, dağınık siyah saçlarını vurguluyor. Dolgun dudaklarını dilinin ucuyla ıslatıyor.

sonra sinsi bir sırıtışa dönüşüyor. Keskin, yontulmuş çene çizgisi sıkıca kenetlenirken, bakışlarım

Boynunu kaplayan dövmelere kadar. Hayalet tahmin edebileceğimden çok daha yakışıklı,

Bu da işi daha da zorlaştırıyor.

Ve çok tanıdık geliyor, yine de onu tanıyamıyorum.

Sertçe yutkunarak endişeyle ona göz kırpıyorum. "Seni daha önce gördüm," diye suçluyorum.

Yüzü sertleşiyor. "Öyle mi?"

"Evet."

Başını yana eğerek sadistçe sırıtıyor. "Emin misin?" diye meydan okuyor.

"Maskeni çıkaracağını hiç düşünmemiştim."

"Bunu planlamamıştım," diye itiraf ediyor, bakışlarını dudaklarıma indirerek. "Ama o zaman bunu nasıl yapabilirdim?"

Birkaç saniye içinde beni kendine çekti ve ağzını ağzıma bastırdı. Beni sertçe öpüyor,

agresif bir şekilde beni ona karşı tutuyor. Bedenim onunkinin karşısında eriyor, kıvılcımlar uçuşuyor. Onun ucu

Dil dudaklarımın kenarında geziniyor, içeri girmek için yalvarıyor, ben de hevesle kabul ediyorum.

Dillerimiz sabırsızca birbirine sürtünüyor ve tüm kontrolü eline alıyor. Beni geriye doğru götürüp

Beni ön kapının yanındaki duvara yasladı, ellerini vücudumun her kıvrımında gezdirdi. Onu yakalamak

Ağzımdan bir inilti çıkıyor, nefes alışım hızlanıyor ve sonbaharın sert havası omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Hayalet çıplak kollarımı okşuyor, eldivenlerinin sürtünmesiyle içimi ısıtıyor. Bana doğru eğiliyor,

alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. M u t l u l u k l a inliyorum, kollarımı kilitlemek için uzanıyorum

boynuna sarılıyorum. Baş döndürücü kolonyasını içime çekerken bacaklarımın arasına bir sızı yerleşiyor, o eğilmeden önce

ve beni zahmetsizce yerden kaldırıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor, artık çiğ olan kırmızı dudaklarını benimkilere döndürüyor.

Parmaklarımı onun kaygan saçlarında gezdirirken, alt yarımı büyük saçlarına doğru iterek onun içinde eriyorum.

Pantolonundaki şişkinlik. Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim.

Başını geriye çekerek alnını benimkine yaslıyor ve doğrudan ruhuma bakıyor. "Planım

Bütün gece boyunca ikinizi de şiddetle ve tutkuyla bedereceğim," diye soğuk bir şekilde uyarıyor, gözleri kısılmış. "Ben

gitmeniz için on saniye veriyorum."

"Ne?" Neredeyse fısıldayacaktım.

Beni tekrar çıplak ayaklarımın üzerine yatırarak uzaklaşıyor, tavrı büyük ölçüde değişiyor. "Eğer sen

on saniye içinde gitmezse, kararınızı vermiş olursunuz."

"Gece daha bitmedi."

"On," diye başlıyor.

"Bir anlaşmamız vardı,"

diye bastırıyorum.

"Dokuz."

"Senden en karanlık fantezilerimi hayata geçirmeni

istedim." "Sekiz," diye test ediyor.

"Bunu istiyorum," diye itiraf ediyorum, ondan çok

kendime. "Yedi."

"Seni istiyorum."

"Altı," diye sertçe nefes verir. "Beş. Dört."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," diyorum ona cesurca.

"Üç..."

"İki," diye alay ediyorum.

Birden sessizleşti. Fikrimi değiştirmem için bana son bir an verdi. Kaçmam için. Yine de, ben

Bir santim bile kıpırdama.

Ve gözleri kısıldı. "*Bir*." Az önce seçtiğim baştan çıkarıcı, yavaş melodi

Evlerinin oturma odasında Bluetooth hoparlör. Ghost bana bir bardak Red Bull uzattı ve

Jason siyah deri koltukta yanıma otururken istediğim votkayı içtim.

Cinsel gerilim daha yüksek olamazdı.

Omzunun arkasına uzanıyor ve Hayalet Surat kostümünün cübbesini başının üzerine çekiyor,

onu siyah bir atlet ve siyah bir pantolonla bırakıyor. Onun ağırlığını görünce ağzım açık kaldı.

Dövmeli kollar, belirgin omuzlar ve boyun, hepsi damarlar ve kaslarla dalgalanıyordu.

Jason, Michael'dan viski şişesini alır ve kısa bir süre sonra Michael'ın yanından ayrılır.

Oda. Kendine bir bardak dolduran Jason, maskesinin alt kısmını hafifçe kaldırarak maskesinin alt yarısını ortaya çıkarır.

Yüzü. Güçlü likörü bir dikişte yutarken, pembe dudakları bardağa bastırıyor.

Yutkun.

Ghost yanıma oturuyor ve beni ikisinin arasına kilitliyor. "Sırada ne var, küçük Quinn?" diye soruyor,

çarpık bir sırıtışla. "Şu karanlık fantezilerinden bazıları neler?"

İçkimden bir yudum alarak koltuğumda kıpırdanıyorum. "Emin

değilim," diye cevap veriyorum. "Korkma," diye mırıldanıyor ve

bacağımı dizimin üstünden kavrıyor. Eli

benimkine kıyasla çok büyük

uyluk. "Bu gece sana arzuladığın her şeyi ve *daha fazlasını* vereceğiz."

"Biz," diye yankılıyorum, kararsızım.

"Eğer istediğin buysa," diye başlıyor, parmaklarını iç uyluğumda şehvetli bir şekilde gezdirerek. "O zaman

alacağın şey budur."

"Bunun hakkında sadece okudum," diye itiraf ediyorum utanarak. "Her zaman sadece bir fanteziydi."

"Benden onları hayata döndürmemi istedin," diye ısrar ediyor Hayalet. "Bunu geri mi alıyorsun?"

"Hayır," diye atıldım. "Sana bunu istediğimi söyledim."

Jason bardağı masaya koymadan önce beni irkiltecek şekilde elimden alıyor. Elindekini geri

Dikkatini bana verip kanepenin arkalığına yaslanıyor ve elini diğer bacağımın üzerine koyuyor.

Hayalet boynumu kavrıyor ve ben boyun eğerek başımı geriye eğdiğimde sinsice gülümsüyor. Şunlar

İnci gibi beyaz dişleri beni güçsüzleştiriyor. Beni yaklaştırarak dudaklarını boynuma bastırıyor.

gözlerini kapadı, bu anın erotizmini içine çekti.

İki adam da bacaklarımı aşağı yukarı okşuyor. Havada bir elektrik akımı var ve ben sadece

Ghost'a, ama Jason'a da.

Dudakları yumuşak ve sıcak, tüylerim diken diken oluyor. Yalıyor, emiyor ve ısırıyor.

köprücük kemiğime kadar. Sırtımı eğiyorum, kalçalarımın arasında

ıslaklık birikiyor.

Onlar için sırılsıklam oldum.

Elimi Jason'ınkinin üzerine koyarak onu bacaklarımın arasına götürüyorum, düğmelerimde tereddüt ediyorum

zıbın. İniltisi derin, vücuduma karıncalanmalar gönderiyor. Ağzım coşkuyla açık kalıyor.

Ghost'un dudaklarının boynumda gezinmesi, sıcak nefesinin boynumu okşaması gibi inanılmaz hislere teslim oldum.

Kulağımın altındaki narin deri.

Jason tam önümde yere diz çöküyor, bacaklarımı açıyor ve beni yatağın kenarına taşıyor.

Kanepe. Maskesini başının üstüne yeniden ayarlayarak yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor ve beni

ağzına.

Yumuşak bir inilti çıkararak, sadece heyecandan bile boşalmaya çok yaklaştım. Hayalet tutuyor

Jason dilini klitorisime doğru en mükemmel şekilde hızla hareket ettirirken, boğazımı sıkarak

hareket ve ritim.

Parmağını içime sokuyor, dilini düzleştiriyor ve hassas daireler çizerek

Her sinir ucu aşırı hızlanıyor. İç duvarlarım sıkılaşıyor, onun etrafında spazm geçiriyor, o eklemeden önce

Başka bir şey. Uzun, kaygan parmaklarıyla beni vahşice beceriyordu.

"Şu anda onu kıskanıyorum," diye nefes alıyor Ghost kulağımın dibinde, boğazıma daha fazla baskı uygulayarak,

nefes almayı zorlaştırıyordu. "O tatlı, küçük amcık benim en sevdiğim yemek."

Doruk noktam beni uyarmadan ele geçiriyor. Jason klitorisimi emiyor, dişlerini klitorisime hafifçe sürtüyor.

hassas etini. Başının arkasından tutarak onu daha yakına çekiyorum ve kendimi yüzüne doğru sürtüyorum. O da

Parmaklarını ıslaklığımdan çekip kollarını bacaklarımın altına sarıyor ve kalçalarımı kavrıyor.

Beni daha yakına çekerek yutuyor ve neredeyse acı verecek kadar yoğun bir şekilde boşalmamı sağlıyor. İnliyor

Yüksek sesle, ağzına karşı kıvranıyorum. Kalçalarımı salladım. Sırtımı daha da kamburlaştırıyorum. Çaresiz bir şekilde,

Her geçen saniye ezici bir zevkle küçük çığlıklar atıyordu. "Siktir,"

diye homurdanıyor Jason, hantal ceketini silkerek.

Aşağı uzanıp beni gelin gibi kollarına aldı. Kollarım boynuna dolanıyor,

Ve sonunda yüzünü görebildim. Kalbim anında onun ne kadar muhteşem olduğuna çarpıyor.

Koyu kahverengi saçlar, ela gözler ve erkeksi yüz hatları. Bu gece bu kadar şanslı olmayı nasıl başardım?

Omzuyla bir kapıyı iterek açıyor, bizi bir odaya sokuyor ve sırtımı yatağa bastırıyor.

Arkasına uzanarak gömleğini başının üzerine çekti ve kollarındaki, göğsündeki ve vücudundaki büyük dövmeleri ortaya çıkardı.

Kaburgalar. Üzerime doğru sürünüyor, göğsünün tonlanmış çerçevesi benimkine bastırıyor. Ve ağzıma bakıyor. "Kendini tatmak ister misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Aç gözlerle gözlerimin içine bakıyor ve sessiz bir iniltiyle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

JENSEN

KAYDIRMA BENİM DİL İÇİNDE HER AĞIZ, I REST ÖN KOLUM BAŞININ YANINDA. UZANARAK, BEN

elini tutup pantolonumun altındaki sertleşmiş sikime götürdü.

Fermuarımı indirmeye çalışıyor, parmakları düğmeyi karıştırıyor, ta ki ben onu uzaklaştırana kadar. Çekiyorum

Pantolonum kıçımın hemen altına iniyor ve ereksiyonum serbest kalıyor.

Ucunu kaygan kıvrımlarında aşağı yukarı sürtüyorum, dudaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum.

Boyun. İnanılmaz kokuyor ve tadı daha da güzel. Tek ve uzun bir hamleyle içine girdim, nefes nefese

Hava için.

O kadar sıkı ki. Çok

güzel.

Çok *ıslak*.

Tırnakları sırtıma batıyor, ben ona tekrar tekrar girip hızlanıyorum. Bacağını kaldırıyorum

kalçamın üzerinden ve daha derine giriyorum. Yumuşak bir inilti çıkarıyor, sesi beni uçurumun kenarına sürüklüyor

delilik.

Düşündüğümden daha iyi hissediyor.

Onun içinde olmak benim yeni favori yerim.

Ona defalarca çarparak çenesini kavradım ve başını Damien'a doğru çevirdim. Ondan

Ben onu sertçe sikerken eğlenerek beni izliyor.

Elimi kalçalarının arasına sokup klitorisini okşarken bacakları titremeye başlıyor. Haykırıyor

ve gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Elleri üzerimde, vücudumda geziniyor.

omuzlar ve kollar. Birden tırnaklarını derime geçirdi.

Damien yatağa tırmanırken kolumu sırtının altından geçirip onu üstüme alıyorum. O da

ensesinden kavrıyor ve göğsü benimkine değene kadar onu ileri doğru itiyor.

"Sizi istiyorum," diye yalvarıyor. "İkinizi de istiyorum."

"Biliyorum bebeğim," diye onu rahatlatıyor Damien, kıçını kayganlaştırıcıyla kaplayarak. "Seninle ilgileneceğiz. Derin

nefesler."

Quinn gözlerini kapatıyor ve bana yavaşça binmeye başlıyor. Küçük bir nefes alıyor ve ben

Damien parmaklarıyla onun küçük, sıkı kıçını okşarken sessizce izliyor.

Adam onu iyice gerip kalınlığına hazırlamaya çalışırken sessizce i n l i y o r . Nefes alıyorum

Sabırsızca, içinde bu kadar derin olmanın verdiği hislerin tadını çıkararak.

Parmaklarını geri çekmeden ve kızın kıçına girmeden önce acele etmiyor.

Ben kalçalarımı yataktan kaldırıp vurmaya başlarken Quinn yüzünü boynumun kıvrımına yaslıyor

onun içine. Damien ve ben aynı anda ona sahip çıktık, bizim olanı aldık. O *hep bizimdi.*

Nefes alış verişi hızlanıyor ve ikimiz de vuruşlarımızı derinleştirirken yoğun bir şekilde orgazm oluyor. Onu beceriyoruz

cezalandırarak, kızımıza tam olarak istediğini verdi.

"Kaçış yok bebeğim," diye inliyor Damien, kadının kıçına defalarca çarparak.

"Tuzağımıza düştün," diye sertçe kulağının dibinden nefes alıyorum, dişlerimi omzunun üzerinden geçiriyorum.

"Gitmene asla izin vermeyeceğiz."

"*Bizim için çığlık* at," diye emretti Damien.

"Oh, evet," diye boğuluyor, bize karşı çırpınıyor, çığlık atıyor. "Oh, Tanrım, evet!"

Damien homurdanarak, "Küçük, sıkı kıçın sikimin etrafında çok iyi hissediyor," diyerek ona daha sert çarpıyor,

Daha hızlı, kalçaları yüksek sesle kıç yanaklarına

çarpıyor. "Boğ beni," diye yalvarıyor, beni şaşırtarak.

"O iyi bir kız," diye övüyorum parmaklarımı boğazına dolayarak. "Sen de öyle değil misin?"

"Ne kadar iyi bir kız," diye inliyor, parmaklarını kızın saçlarına geçiriyor ve sıkıca çekiştirerek

Başını geriye attı. "Sikeyim. Çok sıkı. O kadar iyi iş çıkarıyorsun ki bize."

"Evet, bebeğim," diye inliyorum, kalçalarımı yataktan kaldırıyorum ve daha hızlı. "Seni

dolduracağım."

Boğazını sıkıca kavrayarak boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Henüz değil.

Bu kadar çabuk değil. Ama cehennem... o

çok iyi hissettiriyor. Daha fazla dayanamıyorum. Onun istekli çığlıklarına dayanamıyorum. Dayanamıyorum

orgazmını kucaklarken onun çarpıcı yüzünü görmek. Onun küçük tatlı amını hissetmeye dayanamıyorum.

sikimin etrafında spazm geçiriyordu.

Sonunda teslim oluyorum ve kendimi onun derinliklerine boşaltıyorum. Damien başını geriye atıyor ve

sert ve hızlı nefes alarak serbest bırakır.

Quinn ellerini göğsüme koyuyor ve nefesini tutmaya çalışarak arkasına yaslanıyor. Yüzünü çerçeveliyorum

ve gözleri çırpınarak açılıp benimkilerle kilitleniyor.

"İyi misin?" Başparmağımın ucuyla elmacık kemiğini okşayarak

soruyorum. "Evet," diye belli belirsiz cevap veriyor. "İyiden de öte."

Bununla birlikte, ikimiz de ondan çıktık ve o sırt üstü yuvarlandı.

Damien odanın köşesinden bir havlu alır ve onunla onu temizler. Havluyu masanın üzerine atıyor.

Daha sonra parke zemine uzanır ve tamamen hareketsiz hale gelmeden önce pantolonunu çeker.

Bakışlarını takip ediyorum ve gözlerimi bileklerindeki yara

izlerine sabitliyorum. Kalbim hemen paramparça oluyor.

Hayır.

Bizim Quinn değil.

BÖLÜM ONDÖRT

UINN

HIZLICA OTURMA DIK, I RUSH K BENİM AYAKLAR. ELBISEMIN DÜĞMELERINI ILIKLIYORDUM, ÜRKÜTÜCÜ BIR

Sessizlik odayı kapladı. Onlarla yüzleşmek için döndüğümde, ağzı açık bana bakıyorlardı.

"Bakmak kibarlık değildir," diyorum onlara.

Ghost bana yaklaşıyor, omuzlarımı ellerinin arasına alıyor. "Banyoda, daha önce," diye tereddüt ediyor,

ve midem bulanıyor. "Partide. Üzgündün. Kimdi o kız?"

"O hiç kimseydi," diye cevap verip konuyu geçiştiriyorum.

"Gerçekten önemli bir şey değil." "Senin içini görebiliyorum, küçük Quinn."

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü acı çekiyorsun. Ve ben seni asla incinmiş görmek istemiyorum."

Bileklerimi tutarak yara izlerine bakıyorum, anılar gözümün önüne geliyor. Daha önce hiç

Bu konuda konuşacak kimse yok. Hiçbir zaman. Ne kadar garip olsa da, benimle konuşmak istemeleri teselli edici.

en karanlık sırlarımı paylaşacağım.

Gözlerinin içine bakarak küçük bir nefes veriyorum. "Çocukluğum berbattı ve okul bile

Daha da kötüsü. Zorbalığa uğradım." Gülmeye zorladım. "*Gerçekten*, çok kötüydü."

"Özür dilerim," diye mırıldanarak beni sıcak, çıplak göğsüne çekti. "Onları öldüreceğim."

"Birkaç yıl oldu," diyorum kuru bir sesle. "Ama neden olduğu travma. İkinci kez sorgulama. Acaba

Belki de her zaman haklıydılar."

Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Ne konuda haklısın?"

"Babamın kendini öldürmesinin benim suçum olduğunu söylediler," diyorum usulca,

gözlerim yaşardı.

Vücudu gerilir. Yüzü sertleşir. Ve o *gözler*.

Korkunçlar.

Öfke varlığının her zerresini tüketir.

Jason'a dönerek ona ters ters bakar. Ghost'tan önce sessizce konuştukları bellidir.

beni serbest bırakır ve odadan fırlar.

"Bu zorbalar," diyor Jason, artık giyinmiş bir halde, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Onlar

buralarda mı yaşıyorsun?"

"Emin değilim," diye cevap veriyorum sessizce. "Ama hepsi her yıl perili evde çalışıyor."

"Burada, Salem'de olan

mı?" Başımı salladım.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye ısrar ediyor, parmak uçlarıyla yüzümü okşuyor. "Doğru değil mi?"

Titrek bir nefes alırken vücudum kaskatı kesiliyor.

"Quinn," diye bastırıyor Jason, kaşlarını çatarak. "Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Mhm," diye fısıldıyorum.

"Saçma sapan bir yalandı. Bunda doğruluk payı yok," diyor bana. "Daha önce hiç

Bu konuda kimse var

mı?" "Hayır."

"Neden?"

"Annemi daha fazla strese sokmak istemedim," diye itiraf ediyorum, dudaklarım titreyerek. "O zaten

Yeterince. Onun hayatında başka bir yük olmak istemedim."

"Dur," diyerek beni durduran Jason başparmağıyla bir damla gözyaşımı siliyor. "Sen bir yük değilsin."

Ve beni göğsüne yasladı.

MICAH

AYRILIŞ DAMIEN VE JENSEN AÇIK THE KOKTEYLQUINN'LE BIRLIKTE KENDIMI ODADAN DIŞARI ATIYORUM. THE

Bu akşamki Cadılar Bayramı partisinin dışında izleniyor olmanın verdiği ürpertici his beni fazla düşünmeye itti. I

güneş odasına girip kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Apollo'nun numarasını çeviriyorum ve telefonumun ekranını kulağıma dayıyorum. "N'aber, günışığım?" Apollo cevap veriyor.

"Sadece kontrol ediyorum. Gelişme var mı?" diye sordum.

"Henüz bir şey yok," diye yanıtlıyor. "Sizde herhangi bir gelişme var mı?"

Odada volta atarken çenemi sıkıyor, hissettiğim garip hislerden bahsetmeli miyim diye düşünüyordum.

sadece birkaç saat önce alınmış. "Sanmıyorum," diye mırıldandım, pencereye doğru yürüdüm ve baktım

Dışarıda.

Bakışlarım arka bahçeyi tarıyor ve sıra dışı hiçbir şey dikkatimi çekmiyor. Güçlü bir rüzgar

Rüzgâr ağaçlardaki yaprakların çoğunu süpürüyor ve gece boyunca taşıyor. Avucumu bastırıyorum

keskin bir nefes aldım.

"Öyle *düşünmüyor* musun?" diye sorar. "Bu ne anlama geliyor?"

"Geçen hafta Salem'de yaşayan iki kişi kayboldu."

Dış

arı. "Üçer üçer saldırıyorlar,

Micah." "Biliyorum,"

diyorum.

O bozmadan önce aramızda kısa bir sessizlik oluyor. "Ne oluyor? ne oldu?" diye soruyor.

Elimle yüzümü ovuşturarak "Yok bir şey," diye geveliyorum.

"Unut gitsin." "Herhangi bir gelişme olursa ilk arayacağım kişi sen olacaksın."

"Anladım." Bununla birlikte, aramayı sonlandırıyorum.

Sonraki on dakika boyunca nöbet tuttum, pencereden dışarı baktım ve sadece

Paranoyak. Kesinlikle, Ben sadece hayal etmek şeyler, benim Zihin Her zaman en kötü senaryoya göre hareket ediyorum. I

rahatlamaya ihtiyacım var. Bu Cadılar

Bayramı gecesi sessiz. Yine de, neredeyse *çok*

sessiz.

Kuru bir kahkaha atarak oturma odasına doğru geri dönüyorum. Üçü de artık salonda değillerdi.

kanepede bırakmıştım.

Birden koridordan ayak sesleri yankılanıyor. Odaya girdiğinde gözlerim Damien'a kilitlendi.

düşmanca bir bakışla.

"Neler oluyor?" Odanın etrafımı sardığını hissederek soruyorum. Be
n. "Onlar öldü," diyor, yüzü öfkeyle buruşmuş bir halde. "Ben gidiyorum onları öldürmek için,

Micah."

Ellerimi omuzlarına koyarak "Vay canına," diye bağırıyorum. "Kim? Ne oldu böyle?"

Göğsü gittikçe büyürken burun delikleri alevleniyor ve öfkeyle genişliyor. "Zorbalığa uğradı,"

sıkılmış dişleri arasında homurdanıyor. "O kadar kötü ki kendine zarar verdi. Kendine zarar verdi, Micah-"

"Damien," diye ısrar ediyorum, onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Kendine zarar mı verdi? Nasıl?" "Bilekleri, dostum. Onları

katledeceğim-"

Midem bulanıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine bakıyorum. "Biz," diyorum

Doğru. "Onları katledeceğiz."

Benden uzağa bakıyor, kendi iç kargaşasıyla savaşırken dokunuşuma yaslanıyor. Ben yapamam.

Bunun onun için ne kadar tetikleyici olduğunu hayal edin.

Özellikle de annesiyle ilgili tanık olduklarından

sonra. Kollarında ölüyordu.

Damien arkasını dönüp koridorda hışımla ilerlerken ben de onu takip ediyorum. "Üzülme, küçük Quinn,"

odaya girerken söylüyor. Kapıda sessizce duruyorum, öfkeyle kaynıyorum. "Gidiyorlar

sana yaptıklarının bedelini ödeyeceksin." Quinn ve Jensen'ın arasına girer ve alnından şefkatle öper.

"Bunu hayatlarıyla ödeyecekler." Evet.

Onlar.

DAMIEN

CADDEDE HIZLA I L E R L E R K E N MOTOSIKLET MOTORLARI KÜKRÜYOR. TEMPOLU, GECE HAVASI

Tüylerim diken diken oluyor ama kanım kaynıyor. Quinn kollarını daha sıkı sarıyor

Ben d e elimle dizinin hemen üstünden kavrayarak onu rahatlatıyorum.

Bana karşı eriyor.

Etrafı ormanla çevrili boş bir araziye giriyoruz. Düşüncelerim darmadağınık. Düşünemiyorum.

Dümdüz. Lanet olası aklımı kaybediyorum.

Tek düşünebildiğim Quinn'in zorbalarının her birini öldürmek. Başlarına gelecekleri

görecekler.

Motosikletlerimizi park ettikten sonra motorları durduruyoruz ve Cadılar Bayramı temalı müzik çalıyor.

mesafe. Michael Myers'ın tema şarkısının melodisi.

Ne kadar uygun.

"Sadece senin için *Mike*," diyorum Micah'ya, Quinn'in bisikletimden inmesine yardım etmeden önce. Micah bir ses çıkardı

etkilenmemiş bir kahkaha atıyor ve başını bana doğru sallıyor. Quinn'in kaskının tokasını çözdüm ve kaskını çıkardım.

başını gidonun üzerinden sarkıtmadan önce.

"Neredeyiz?" diye soruyor.

"Arka giriş," diye şaka yapıyor Jensen.

Nerede o l d u ğ u m u z u anladığında vücudu sertleşiyor. "Hayalet avında mıyız?" diye soruyor.

"Gerçekten eğlenmek istemiyor musun?" Maskemi ayarlayarak soruyorum. "Hadi zorbalarına bir ziyarette bulunalım.

İntikam zamanı."

"Beni görmelerini istemiyorum," diye kekeliyor, karanlık ve ağaçlık bir alana girdiğimizde arkamızdan geliyor.

alan.

"Yapmak zorunda değilsin bebeğim," diye mırıldanıyorum, eldivenli parmaklarımı onunkilere geçirerek. "O kısmı bize bırak."

Micah telefonunun el feneriyle yolu gösteriyor. Müzik her geçişte daha da yükseliyor.

dakika. Atmosferin korkutucu olması gerekiyordu ama berbat bir iş çıkarmışlar. Çığlıklar

misafirlerden gelen kahkahalar gece

havasında yankılanıyor.

Kahkahalarımı bastırıyorum.

Gerçekten çığlık atmak üzereler.

Bir mısır tarlasına rastlıyoruz ve perili evin yan girişine doğru gidiyoruz. Quinn

Korkudan elimi sıkıyor ve ona baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Nasıl olduğunu anlayamıyorum

Kimse böyle değerli bir ruhu incitmek isteyemez. O

kelimenin tam anlamıyla masum.

Kanım öfkeyle kaynıyor ve vücudum geriliyor. Onu korumak benim görevim. Onu güvende tutmak. Ve ben

bir daha bu şerefsizler tarafından zorbalığa uğramaması için her şeyi yapacaktır.

Dört kişilik bir grupla karşılaştığımızda, ağaçların arkasında durup parlayan çubukları izliyoruz

ve bize yaklaştıkça daha da parlaklaşıyor.

Micah loş ışıklı patikaya atlayarak grubu hazırlıksız yakalar. Hepsi bir ses çıkardı

Korku içinde bizden kaçarken kan donduran bir çığlık atıyorlar.

Jensen gülüyor. Ama şu anda kim nasıl gülebilir bilmiyorum.

Sadece mümkün olan en korkunç cinayeti işlemek

istiyorum. Ve *yapacağım* da.

"Ne yapacaksın?" Quinn maskemdeki karanlık gözlere bakarak konuşuyor.

Onları katledeceğim, bebeğim.

Bunun yerine "Onları korkutacağım," diye bağırdım. "Gözlerindeki korkuyu görmek istiyorum."

Jensen adımlarını yavaşlatıyor, geriye doğru yürürken bize bakıyor. "Kaç kişi?" diye soruyor.

"Hepsi perili evde çalışıyor," diye utangaç bir şekilde cevap veriyor ve elimi sıkıca kavrıyor.

bir kez daha. "Her biri."

Jensen gözlerini benimkilere kilitleyerek, "Çok fazla insan var," diye mırıldandı.

"Sorun değil," diyorum umursamazca. Sonunda duruyoruz ve ben başımı eğip derin derin bakıyorum

gözleri. "İsimlere ihtiyacım

var." "İsim mi?" diye soruyor.

"En kötü olanları söyle," diye emrediyorum. "Seni gerçekten incitenleri."

Yüzü sertleşiyor. Hatıraları gözünün önünden geçiyor ve ben her ne kadar onu

Kollarıma girip onu teselli et, ilgilenmem gereken bir iş var.

"Erkekler en kötüsüydü," diye cevap veriyor. Çenem geriliyor, elini tutuşum da öyle.

"Derek. John. Ve Alex," diye bitiriyor.

"Aferin kızıma," diye nefes alıyorum, eldivenimin tersiyle yüzünü okşuyorum. "İzlemek ister misin, küçük

Quinn?"

Yavaşça başını sallıyor.

Masumiyeti beni şaşırtıyor. Bu piçlerin ona yaşattığı onca travmadan sonra bile izlemek istemiyor.

onun aracılığıyla.

"Tamam," diye neredeyse fısıldıyorum. "O zaman sen burada kal. Kımıldama. Ne duyarsan duy, ne görürsen gör,

buradan ayrılmayın."

"Tamam," diye fısıldıyor. Ve

eve doğru yürümeye başladık.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DAMIEN

"ÖN GİRİŞİ KAPATIN" DİYE MICAH'A TALİMAT VERDİM, İÇİMDE SAF NEFRET KAYNIYORDU, KARARLIYDIM

tam bir kaos şeklinde serbest kalması için. "Jensen, sen çıkışı koru. Son grup çıktığında bana mesaj

atın."

"Tamamdır," diyor Jensen ve evin yan tarafında kayboluyor.

Micah en üst basamağa çıkarak yolu kapatıyor.

"Kimse girmeyecek," diye ısırdım, kırmızı görerek. "Ve kimse *çıkmayacak*."

İçeri adım attığınızda kasvetli, gri bir hava var. Pencereler ağır bir şekilde kapatılmış, ahşap

zemin botlarımın altında gıcırdıyor ve müzik daha da yükseliyor. Loş koridoru tarıyorum, kimse yok

Görünürde. Maskeme rağmen, burası yakındaki makinelerden ve rutubetten dolayı benzin kokuyor.

Tahta.

Telefonum cebimde çalıyor.

Jensen

Son grup çıktı

Bıçağı belimin arkasından çıkarıp köşeyi dönüyorum. "Derek," diye

sesleniyorum, onunla alay ederek, bıçağın ucuyla izini sürerek adrenalin pompalıyor.

"Evet, kardeşim," diye sesleniyor hemen. "Kim o?" "Gel de

öğren."

Sahte bir duvarın arkasından, aptal küçük kostümünü giymiş olarak çıkıyor. "Hasta Hayalet Surat maskesi,"

gülerek gözlemliyor. "Seni tanıyor muyum?"

Ona doğru yaklaşırken bıçağımın sapını sıkıca kavrıyorum. "Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum. "Ben bir

Quinn'in arkadaşı."

Duvara yapıştırılmış loş ışığın yanına ilerlerken yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Quinn?"

sorar.

Sabırsızca başımı yana eğerek başımı sallıyorum. "Bir şey

çağrıştırdı mı?" "Ah. Evet. Babası kendini öldüren şu garip küçük

sürtük, değil mi?"

Onu koridorun duvarına fırlattıktan sonra hiç vakit kaybetmeden bıçağımı göğsüne saplıyorum.

Kan fışkırıyor, kemikler çatırdıyor. Tekrar tekrar bağırsaklarını deşiyorum, duvarları boyuyorum,

zeminler ve benim maskem kırmızı. Kendi kanında boğuluyor, hıçkırıyor, yarı hıçkırıklarla bu işe bir son vermemi istiyor.

benim vahşi saldırım.

Artık durmak yok.

Küçük Quinn'ime bunu onlara ödeteceğime dair söz verdim. Hayatlarıyla.

Onların kanı.

Vücudu duvara yaslanıp gevşedi. Bıçağı göğüs kafesinden çıkaran Derek, cansız bir şekilde

sert *bir gümbürtüyle* yere düşüyor.

Biri düştü.

Geri kalanlar gidecek.

Başka bir odaya aceleyle girdiğimde, sahnede bir adam gördüğümde adrenalin beni öfkelendiriyor.

çılgın, yaşlı bilim adamı. Ne kadar klişe.

"Bir sonraki deneğim sen mi olacaksın?" diye soruyor, klişe repliğini tekrarlıyor ve sahte bir

metal bir ameliyat masasının üzerindeki ceset.

"Hayır," diye homurdanıyorum, o geriye doğru tökezlerken masanın üzerinden atlıyorum. "Ama sen benimsin."

Şok olmuş ve kafası karışmış bir halde benden kaçmak için döndü, ta ki ben bıçağımı sırtına saplayana kadar. Sakat bırakıyorum,

Sonra şok içinde dizlerinin üzerine çöküyor. İşte o zaman acı nihayet onu vurur ve

Vücudunu. Bıçağı etinin içinde yana doğru çevirirken hem acı hem de korku içinde çığlık atıyor.

"John?" Sadistçe soruyorum, bir cevap bekliyorum.

"E-evet," diye boğuluyor, yere yığılıyor, kasılıyor. "Johnny oğlum!"

Esprili bir şekilde bağırıyorum, bıçağı daha önce çekiyorum Kollarımı sıvadım.

Havaya hızlı bir savuruşla bıçağımı dalgalı sapından yakaladım, keskin metali gömmeden önce

kürek kemikleri arasında.

"Bu Quinn için," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle ve kaburgalarına tekme atıyorum. "Her yıl için bir bıçak sen ve senin

arkadaşları ona işkence etti."

Onu tekrar bıçakladığımda *bir çıtırtı* daha duyuldu. Bir daha. Ve tekrar. Sonunda yoldan çıktım ve kaybettim

öfkeyle sayıyor. Daha fazla gurultu var. Sürünmeye başladığında çaresizliğin sessiz iniltileri.

Kalan az enerjisini kullanarak ilerliyor.

"Nasıl hala ölmedin?" Şaka yapıyorum, şimdi derin yaralarla kaplı olan sırtına basıyorum ve

kanla ıslanmış. Ona dilimi şaklatıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun Johnny. Bu kısım

Ona yaptıkların için öleceğin yere."

Ve tam o anda, kalan yaşam belirtisi vücudunu terk eder.

Jensen odaya giriyor, beni hazırlıksız yakalıyor, ceketi kanla lekelenmiş. "Dışarıda benzin var.

bir barakada."

"İyi buldun," diye keskin bir nefes alarak bıçağımı Johnny'nin etinden çekiyorum.

"Biraz aldım ve arka kapıya bıraktım." "Alex

nerede?" Hâlâ öfkeli bir şekilde soruyorum.

Başını sallayarak başka bir koridoru işaret ediyor.

Odanın ortasında, tahta bir sandalyeye zincirlenmiş, ağzı koli bandıyla kapatılmış halde duruyordu. Benim

Hayatına son verme düşüncesiyle siki

seğiriyor. Küçük Quinn'in intikamını almak.

Gözyaşları yüzünden aşağı akarken görülmeye değer bir manzara.

"*Zavallı Alex*," diye Hayalet Surat'ın ünlü sözünü tekrarlıyorum. "Bütün bunların seninle ilgili olduğunu mu sanıyorsun? Sence sen

hala yıldız mı?"

Ben bantı koparana kadar mırıldanıyor. "Bu da ne böyle?" diye bağırıyor, çaresizlik ve

Gözlerinde korku titreşiyordu.

"Bu Quinn'le ilgili. Ona ne yaptın?" diye tükürdüm.

"Sen delirmişsin," diye bağırıyor.

"Onun için çıldırıyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, maskemi çıkarıp yüzümü onunkinin içine sokarak.

"Her şeyi berbat ettin. Ve şimdi, bunun bedelini ödeyeceksin."

"Yardım edin," diye bağırıyor ve bıçağımın ucunu boynuna bastırdığımda sessizleşiyor.

"Arkadaşların sana yardım edemez," diye bağırarak boğazını kestim. "Onlar öldü."

Bir kız koşarak odaya girer ve dehşet içinde çığlık atar.

açık yarık. Jason onun peşinden başka bir odaya giriyor ve benim görüş alanımdan kayboluyor.

Maskemi takıp arka kapıdaki benzini alıyorum. Jensen kısa bir süre sonra bir kapıdan içeri girdi.

Sonra da kanlı, metal bir sopayı yere fırlattı.

"Önden başla," diye talimat vererek benzin bidonunu ona uzattım. "Ya birini kaçırırsak?" diye soruyor.

"Alevler diğerlerinin icabına bakacak."

Başını sallayarak odadan çıkar.

"Hayalet mi?"

Bakışlarım arka kapıdan gelen yumuşak sese yöneliyor ve birden onu görüyorum. *Quinn*.

"Burada ne yapıyorsun?" Sertçe soruyorum.

"Endişelendim," diye yanıtlıyor korkuyla, odaya girerken. "Senin iyi olduğundan emin olmak istedim.

Tamam."

Ona doğru adım attığımda, vücudu duvara sıkışana kadar geri çekiliyor. Sikim kabarıyor,

Pantolonumu rahatsız edici bir şekilde zorluyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, ellerimi başının yanındaki duvara çarparak onu kollarımın arasına kilitliyorum.

Dudaklarından seksi, küçük bir çığlık kaçıyor.

"Sikimi o kadar sertleştiriyorsun ki Quinn, canım yanıyor," diye inleyerek ona doğru eğildim.

Tüm bu cinayetler bu sefer beni gerçekten etkiledi. Kan görmek her zaman sikimi sertleştirir. I

onun içinde olmak istiyorum. O dar, ıslak, küçük amcığa gömülmek.

"Seni becermem gerek," d i y e nefes alıyorum, pantolonumun düğmelerini açarken başımı geriye atıyorum. "Hemen şimdi."

Dizlerinin üzerine çökerek pantolonumu indirdi ve hiç vakit kaybetmeden dudaklarını

sikimi. İleri doğru iterken, ben onun sıcak ağzına girip çıkarken o da tıkanıyor. Sıkıca tutarak

İşaret parmağım ve başparmağımla elini taşaklarıma doğru yönlendiriyorum.

"Oh, siktir, bebeğim," diye homurdanıyorum her itişte.

Tekrar sikimi ağzına alıyor, yanakları kızarıyor, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor. O

her şeyiyle beni memnun etmeye çalışıyor.

Ve ediyor da.

Eğilerek kolumu ona doladım ve onu sırt üstü yatırarak tozlu zemine sabitledim.

parke zemin. Kasıklarındaki düğmeleri yırtarak açtıktan sonra elime t ü k ü r d ü m ve onu kasıklarının arasına gömdüm.

onu bana hazırlamak için.

Ama çoktan kendi suyuyla sırılsıklam olmuş.

Her hamlede amcığı sikimi emerken hiç vakit kaybetmeden içine giriyorum. Çok iyi hissediyor.

Çok iyi. O benim yeni saplantım ve en ufak bir fikri bile yok.

"Evet," diye inliyor, bornozu göğsümün üzerinde yumrukluyor. "Evet, baba, evet!"

Babam dudaklarından ayrılır ayrılmaz, parmaklarımı boğazına kilitleyerek onu daha hızlı deliyorum.

Nefesini k e s m e k . Onu duygusuzca becermek. Pişmanlık duymadan.

Vücudu altımda sertleşirken sadece derin, güçlü vuruşlar.

Tekrar tekrar içine girerek, tıpkı söz verdiğim gibi onu şiddetle becerdim.

Pantolonumun arkasındaki kılıftan bıçağı çekip ucunu boğazına bastırıyorum. O da

nefes nefese, altımda kıvranıyor.

"Evet," diye cesaretlendiriyor ve tek ihtiyacım olan bu. "Lütfen."

Bıçağın ucunu boynundan aşağı sürükleyerek köprücük kemiğine hafifçe vuruyorum ve vücudu tepki veriyor

bir titreme ile. Benim için inleyen Quinn, başını yana yatırarak boğazını ortaya çıkardı. Benim horoz batan

İçine yavaşça giriyorum, bıçağı kulağının altındaki hassas ete sürtüyorum, kan bulaşıyor

Cilt.

"Oh, Tanrım," diye haykırıyor, kalçalarını sallayarak vuruşlarıma

uyuyor. "Oh,

Tanrım."

"Tanrı şu anda burada değil," diye onaylıyorum, tekrar tenini

çentikleyerek.

Tekrar.

Ve *tekrar*.

Birden odaya duman doluyor ve benzin kokusu baskın hale geliyor. Alevler

etrafımızda patlıyor, küçük başlıyor ve sonra b ü y ü y o r . Quinn korkuyla bana bakıyor, tedirgin,

Ben onu acımasızca sikmeye devam

ederken. "Hayalet," diye boğuluyor.

"Güvendesin. Maskemi çıkar bebeğim," diye talimat veriyorum ve o da dinliyor. "İşte benim iyi kızım. Şimdi

devam et."

Ve yine itaat ediyor, Hayalet Surat maskesini kafasına geçiriyor.

Cadılar Bayramı temalı müzik evin içinde kükrerken, duman yoğunlaşır ve parlak ışık

alevler yoğunlaşıyor. Evde mahsur kalmanın verdiği korku ve acıyla acı veren çığlıklar ve

koridorlarda yankılanıyor.

Yoğun sıcaktan vücudum ter içinde kalıyor. Dikkatimi kızgın sıcağa verdiğimden eminim.

Ateş, tavana doğru ilerleyerek ahşap yapıları yakıyor. Ona çarparak, düşüyorum

Bacağını kalçama doğru kaldırıyor, böylece beni daha derine götürebilecek. Ve benim için geliyor, beni kavrıyor

Sikim sımsıkı, masum küçük çığlıkları maskeden

boğuluyor. "Siktir, bebeğim," diye inleyerek daha sert

giriyorum içine.

Ve ben de onunla birlikte serbest kalıyorum, ciğerlerim yanıyor, boğuluyorum ve her vuruşta homurdanıyorum, şimdi

bir duman örtüsüyle çevrili. *Puslu bir*

sisten başka bir şey görmüyorum.

Siktir. Siktir. Siktir.

Onu kollarıma alıp s ı m s ı k ı tutarak kapı aralığından hızla geçip evden çıkıyorum. I

Onu nihayet nefes alabileceğimiz bir yere taşıdım, aletim hala pantolonumdan dışarı sarkıyordu.

Önemli olan tek şey *o*.

Onun güvenliği.

Micah ve Jensen bize doğru koşuyor, ben dizlerimin üzerine çöküp onu çimlerin üzerine yatırırken, ev

Arkamızda alevler patlıyor. Pencereler patlıyor ve camlar kırılıyor. Polis ve itfaiye sirenleri

uzakta kükrüyor. Maskeyi kafasına geçirip pantolonumu yukarı çekerken kalbim küt küt atıyor.

Onu kaybetme düşüncesi göğüs kafesime çarpıyor.

"Quinn," diye ısrar ediyorum, yüzüne hafifçe vurarak.

"Ah," diye mırıldanıyor ve dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Bu ne içindi?"

Keskin bir şekilde nefesimi verirken, inanamayarak başımı ona doğru sallıyorum.

"Ben iyiyim Ghost," diye fısıldıyor, eliyle yüzümü hafifçe kavrıyor. Bu kırılganlık

dokunuşuyla üzerime yıkanıyor ve beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. "Seninle güvendeyim."

Evet, öylesin, küçük Quinn.

Bildiğinden daha fazla.

BÖLÜM ON ALTI

UINN

GECE HAVASI IÇIME SOĞUK BIR ÜRPERTI GÖNDERIYOR. TEK ÇIKARABILDIĞIM DIŞLERIMIN SESI.

birbirine çarpıyor ve ben kendi nefesimi görebiliyorum. Dördümüz ormana girdik ve alevler

perili ev o kadar parlak ki, bir şekilde çıkış yolumuzu aydınlatmayı başarıyorlar. Sirenlerin sesi yükseliyor,

arkamızdan geliyor ve insanlar acı içinde bağırıyor.

Kollarımı ovuşturarak ısınmaya çalışıyorum ama faydası olmadığını fark ediyorum. Hayalet üzerindeki bornozu çıkardı.

ve başıma geçiriyorum. Kolları sıyırarak sıcaklığın içine sokuldum, nefes alıyorum

kolonyasının baş döndürücü, sarhoş edici

kokusu. Misk ve *bakırla* karışık.

Buz gibi esintiden titreyerek özür dilercesine gözlerinin içine bakıyorum. "Şimdi üşümedin mi?"

"Ben iyiyim," diye karşı çıkıyor.

"Nasıl?" Soluk soluğa, belirgin kollarına bakıyorum.

Ve sonunda *kanı* fark ettim.

Yine de hiçbir şey söylemiyor, kapüşonu yukarı çekip başımı örtüyor ve uyuşmuş kulaklarımı sesten koruyor.

sert rüzgar.

Motosikletlerini park ettikleri tenha alana doğru koşuşturuyorlar, Hayalet bana bakıyor, elini

kaskı kafama geçiriyor. Bisikletine binmeden önce tokayı çenemin altından geçiriyor ve kaskın arkasına tekme atıyor.

dur.

Omzunu kavrayıp arkasına binmeye hazırlanırken beni durduruyor.

"Michael'la gidiyorsun bebeğim," diye anons ediyor.

Kaşlarımı çattım, şaşkınlık üzerime çöktü. "Ah?"

"Tedbirli olmakta fayda var, küçük Quinn," diye açıklıyor Hayalet, kan sıçramış maskesini çekerek.

Michael elini uzatarak, "Atla," diye talimat veriyor.

Elimi o n u n elinin içine koyarak arkasına geçiyorum ve kollarımı beline doluyorum. O kocaman

Benimle kıyaslandığında. Vücudu taş gibi sertti ve aniden vücudunun altında neye benzediğini merak ettim.

kostümünün tulumu.

Üç tanesine sahip olma d ü ş ü n c e s i y l e bacaklarımın arasına donuk bir ağrı yerleşiyor.

Hayalet başını sallar ve saniyeler i ç i n d e motorlar kükreyerek canlanır, ormanda yankılanır. Ne zaman?

Beklenmedik bir şekilde, el fenerleri bize doğru parlıyor ve yapraklar toprak zeminde hışırdamaya başlıyor. Bu

Artık yalnız olmadığımız açık.

"Hey!" diye bağırıyor bir adam yüksek sesle. "Ben polisim. Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun!"

"Şimdi," diye tersledi Ghost, üçümüz birden havalandığımızda, lastiklerin gıcırtısıyla sağa doğru çekildi.

Yolda hızla ilerliyoruz.

"Orada dur!"

Başka bir polis memurunun komutunu belli belirsiz duyuyoruz, ta ki onun sesi

Motosikletlerin gürültülü devri. Kalbim hızla çarpıyor, içimde adrenalin dolaşıyor. Tüm duyularım

Michael'ı daha sıkı kavrayıp yüzümü sırtına gömdüğümde daha da yükseliyor.

Siren sesleri üzerimize doğru geliyor, polis arabalarının yanıp sönen ışıkları önümüze çıkıyor.

Yolda. Ve doğruca bize doğru geliyorlar.

Hayalet hemen yavaşlar ve kolunu yana doğru uzatarak sert bir vuruş yapmamızı işaret eder.

terk edilmiş bir yan sokaktan sola

dönüyor. "Çıkarın onu buradan," diye

bağırıyor.

Michael keskin bir dönüş yapıyor ve kalbim sıkışıyor.

Ghost ve Jason'ın bize eşlik etmeyi planlamadıklarını fark ederek "Durun!" diye bağırıyorum. "Bekle!" I

Tekrar çığlık atıp arkasına bakıyor ama çoktan gitmiş olduklarını

fark ediyor. Ve doğruca polise doğru gidiyorlar.

"Ne yapıyorlar lan bunlar?" Michael'a yalvarıyorum, ona daha sıkı sarılıyorum.

"Onlar için endişelenme," diye mırıldanıyor. "İyi olacaklar."

"Ama bunu nereden biliyorsun-"

Dizimi sıkıca kavrayarak tenimi okşuyor. "Bu bir dikkat dağıtma," diye açıklıyor, hızla

uzun, dar bir yol. "Ne yaptıklarını biliyorlar."

"Öyle mi?"

Cevap olarak başını sallıyor.

"Tamam," diyorum zayıfça, ondan şüphe duyarak.

"İlk kez mi polislerden kaçıyorsun?" diye soruyor umursamazca.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Neden?"

Ve sonra aklıma geldi.

Bu *onların* ilk seferi değil. Ve ürkütücü sessizliğinden, bunun son olmayacağını açıkça belli ediyor.

MICAH

QUINN'I IZLEDIĞIM BEŞ YIL BOYUNCA, ONU HIÇ BU KADAR KORKMUŞ GÖRMEMIŞTIM. ŞE

endişeli bir şekilde dairemizin oturma odasını adımlıyor, tırnaklarını yiyor, kendi düşüncelerinde kayboluyor. Biliyorum.

Bu hissi çok iyi bilirim.

Sürekli aşırı düşünme. Müdahaleci düşünceler.

Dayanılmaz paranoyadan kaynaklanan felç edici endişe.

Yavaşça onun yanına doğru ilerledim, elimi ona uzattım, bunu yapmaktan başka bir şey istemiyordum.

düşüncelerini sakinleştirdi.

Aniden arkasını dönüp ön kapının yanındaki koridorda bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı.

Tırnaklarını çevreleyen deri.

"Bu benim hatam," diye konuşuyor sonunda ve sessizliğe bir son veriyor. "Hepsi benim hatam."

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, omuzlarından tutup yüzünü bana çeviriyorum. Gözleri kocaman açılmıştı,

ve içlerinde bir suçluluk duygusu var. Midem bulanıyor. Bunların herhangi birinin olduğuna nasıl inanabilir?

onun yaptığını? Kendini nasıl suçlayabilir? O bu işte masum.

Bütün bu olanlarda.

"Bu doğru değil," diye üsteliyorum.

"Siz oraya benim intikamımı almaya gittiniz," diyor, gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, deliklerin arasından bakıyor

maskemin altından gözlerimin içine baktı. "Eğer ben olmasaydım, oraya asla gitmezdik," dedi.

endişeyle dışarı fırlar. "O zaman, belki de polis bir şekilde olayı bizim başlattığımızı düşünmezdi.

Ateş. Bu yüzden gitmemizi engellemeye çalıştılar, değil mi? Biz olduğumuzu düşündükleri için

mi?" Nabzım hızlandı.

Quinn'in yüzü sertleşiyor ve gözleri küçük yarıklara dönüşüyor. "Biz miydik?" diye soruyor, neredeyse hiç ses çıkarmadan.

onun sesi. Boğazımdaki yumruyu yutarak sessiz kalıyorum. Ona söylemek istiyorum. Olmak istiyorum

Ona karşı dürüst olmak. Ama en önemlisi, onu *teselli* etmek istiyorum. Gergin bir nefes alıyor, ellerini sallıyor.

Başını. "Umarım herkes zamanında çıkmıştır..."

Hiçbir uyarıda bulunmadan maskemi çıkarıyorum ve yüzümü ilk kez ona gösteriyorum. Onun gergin

omuzları dokunuşumun altında anında gevşiyor. Bir adım daha yaklaştım, sırtı yere gelene kadar onu geriye doğru zorladım.

duvara bastırılmış.

Quinn bana bakıyor, her özelliğimi ezberliyor. Omuz uzunluğumdan, dağınık sarışınlığıma

saçlarıma, kahverengi gözlerime, dudaklarıma kadar.

"Güvendesin," diye fısıldayarak onu temin ediyorum. "Nefes al."

Yavaşça bırakmadan önce burnundan titrek bir nefes alıyor. Dışarı.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyorum, elini tutup avucunun içine

doğru bastırarak göğsünün üzerinde. "*Nefes al*."

Yine uzun bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. İşte buradayım, ona nefes almasını söylüyorum,

nefesimi kesiyor. O çok güzel. Yukarıdan gönderilmiş bir melek.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, kurtulmak istiyor. Bu yoğun manyetik çekim var

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken aramızda.

"Aferin kızıma," diyerek vücudumun ön kısmını onunkine bastırdım. Nefes alış verişi bizim

çok yakın. "Tekrar, Quinn. *Nefes* al."

Gözlerini kapattı, onu hafifçe okşamamın verdiği sakinleştirici duygulara tüm kalbiyle teslim oldu

Saç. Ona doğru daha fazla eğiliyorum ve o da bana karşı eriyor. Nefes alış verişi nihayet yavaşlamaya başladı.

benimkini yapar.

Ta ki ön kapı beklenmedik bir şekilde açılana kadar.

Damien ve Jensen maskelerini çıkarmış ve kan sıçramış bir halde eve girerler. Quinn koşarak

ikisini sıkı bir kucaklaşmanın içine çekiyor. Rahatladığı her halinden belliydi. Tüm endişeleri

ortadan kayboldu.

Quinn, Damien'ın boynunun arkasını kavrar ve parmaklarını Damien'ın boynunda gezdirirken ağzını kendi ağzına doğru yönlendirir.

saçlarının arasından. Başını geri çekerek Jensen'a dönmeden önce öpüşmelerini kesiyor. Dudakları

çarpışıyor ve dilleri senkronize hareket

ediyor. Ve ben kendimi daha fazla

tutamıyorum.

Onu döndürüyorum, çenesini avucumun içine alıyorum ve dudaklarımı ilk kez onunkilere bastırıyorum. Sikeyim.

Evim gibi hissettiriyor. Onu içime çekiyorum, dudaklarını keşfetmeden önce dilimle dudaklarının kenarlarında geziniyorum.

hararetle ağzını.

Onun içinde olma düşüncesi sikimi acıyla zonklatıyor. Kalçalarını tutarak, onu

Bana karşı. Onu hissetmeliyim. *Gerçekten* hissetmeliyim.

Dudaklarımız ayrılıyor ve hiç beklemediği bir anda onu omzuma atıyorum.

bu süreçte onu şaşırttı. Quinn'i taşırken Damien ve Jensen'ın varlığı arkamda kalıyor.

odama.

Onu yatağa yatırıp yüzüstü çeviriyorum ve zıbınının altını yırtarak açıyorum.

Yatak çarşaflarını sıkı yumruklarla kavrıyor, ben pantolonumu çıkarıp

boxer. Elimle sikimi okşarken, kostümünü beline kadar çekip onun görüntüsüne bakıyorum

seksi, yuvarlak kıçı file çorapla kaplı.

Bacaklarını daha da açıyor, dizlerim yatağa gömülürken yatakta kıvranıyor. İncecik

Aceleyle öne doğru, sikimin ucunu parıldayan amcığının içinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyordum.

Quinn yastığı ısırıyor, ben içine girerken iniltilerini bastırıyor. Her santimimi alıyor, hepsini

Ta ki ben geri çekilip duvara çarpana kadar. Onun yumuşak, çaresiz sesi

iniltiler beni deliliğin eşiğine getiriyor. Bu sadece ona

daha sert çarpmamı sağlıyor.

"Kahretsin," diye sertçe nefes alıyorum, boynunun arkasındaki

kavrayışımı sıkılaştırıyorum.

Parmaklarımı güzel sarı saçlarına gömüyorum ve tellerini gergin bir

şekilde çekiyorum.

İtiş üstüne itiş, onu gönderiyorum

Jensen'ı göz ucuyla pantolonunu ve boxerını çıkarırken yakaladım. I

hiç beklemediği bir anda içinden kayarak çıkar ve onu sırt üstü çevirerek seksi küçük bedenini

yatağın kenarına.

Bacaklarını açıyor ve onun sıcaklığını umutsuzca hissederek bir kez daha içine giriyorum. Kazma benim

Parmak uçlarımı kalçalarına geçirip onu sıkıca kavrıyorum ve

acımasızca içime alıyorum.

Kendinden geçerek haykırıyor, her şeyimi kabul ediyor. Jensen yatağa tırmanıyor, sert ve kalın aletini

eliyle sikini okşuyor. Kız masum gözlerle ona bakarken başının yanında diz çöküyor. Nefes alıyor

Sertçe, itişlerimi hızlandırıyorum, onun horozunu güzel küçük ağzına almasını izliyorum.

Boğazının arkasını sikerken Jensen'ın göğsünden bir kükreme

yükseliyor.

Quinn başını sallayarak yutkunuyor,

Boynundaki kavrayışını sıkılaştırırken çenesinden aşağı salya damlıyor. Yüksek sesle inliyorum sadece

Onun içine gömülme hissi, ama en iyi arkadaşımın onun içine girip çıkmasını izlemekten

keskin hırıltılarla ağzı.

"Şimdi seninle ne yapacağız, küçük Quinn?" Damien yatağın üzerine bir ip atarak alay eder.

yanımızda. "Bağlayın onu."

Jensen ıslak bir patlamayla kendini kızın ağzından çekiyor ve ipi bileklerine doluyor,

onu sıkıca bağladım. Sırtının altına uzanarak onu yakın tutuyorum, yatağın daha yukarısına taşıyorum ve

dolanmış bileklerini başının üzerine sabitliyorum. İpi kancaya bağladığım an

yatak başlığı, ona bahşedilen o güzel yeşil gözler genişliyor, beklentiyle titriyor.

Heyecan.

Bilinmeyenden korkmak.

Quinn yatakta hevesle kıvranırken Jensen, "Küçük pis oyuncağımıza bakın," diye mırıldanıyor.

Halatlara sertçe. "Gelmek için çok çaresizsin. Değil mi bebeğim?"

Başını sallıyor.

"Anlat bize," diye emrediyor Damien.

"Evet," diye inliyor, bacakları açıldığında.

Onun güzel küçük amcığı beni transa geçirdi. Sıkı bir yumrukla kendimi daha hızlı çalıştırarak sikimi çekiştiriyorum.

Bizim için sırılsıklam oldu. Kalçaları parlıyor ve küçük bir su birikintisi var.

Kıçının altındaki çarşaflar.

"Lütfen," diye hevesle sızlanıyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

"Bizim tarafımızdan kullanılmak i s t i y o r s u n , değil mi?" Daha da yaklaşarak soruyorum,

kendimi onun bacaklarının arasına yerleştirerek

Dilimin ucuyla dudaklarımı ıslatırken. Bana hülyalı hülyalı bakıyor, sonra bakışlarını

Damien ve Jensen.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Kullan beni."

"Ne düşünüyorsun, Jensen?" Alaycı bir şekilde soruyorum. "Sence bununla başa çıkabilir mi?"

Bacaklarını daha geniş açmadan önce eliyle dizini hafifçe okşuyor ve bize en çok

güzel bir manzara. "Ben o kadar emin değilim," diyor hınzır bir sırıtışla. "Sanırım onu test etme zamanı geldi."

"Mmm," diye nefes alıyorum, gözlerinde alevlenen alarmı fark ediyorum. "Jensen haklı."

"Ama sen zaten benim en karanlık fantezilerimi gerçekleştirdin," diye atıldı. Damien yatağın yanından sadistçe bir kıkırdama çıkarır. "Oh, Quinn,"

iç çeker, ipin sağlamlığını test eder.

narin bileklerini tutuyor. Sonra tehditkâr gözlerle kızın masum yüzüne bakıyor. "Biz

karanlık göster. "

Quinn yatakta çaresizce kıvranmaya başlar, ancak bir sırıtış onu ele yüz. geçirir

Gözlerinde bir ışıltı var. Bize

güveniyor. *Tüm kalbiyle*.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye alay ediyor Jensen, bir bıçak çıkararak komodinin üstü

bana vermeden önce.

Tam zamanında Quinn dondu.

Ağzı belirsizlikle açılır.

Hızla gözlerini kırpıştırarak bakışlarını bıçağa sabitliyor. "Bana ne yapacaksın?" diye sorar.

dikkatlice.

Damien pantolonunun arkasından kendi bıçağını çıkarır ve parmaklarının arasında döndürür

yatağın üzerine eğilirken ustaca. "Senin o güzel küçük amcığını ve daracık götünü

Ne uygun görürsek," diye ısırıyor ve parmaklarıyla klitorisini

çalıştırıyor.

Kıpırdanıyor, adamın gözlerine savunmasızca bakarken bir yandan da dokunuşuna karşı koyuyor. "Hayalet-"

inliyor, hızlı nefes alıyor.

Damien'ın dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ve sen onu alacaksın," d i y e bitirdi, iki parmağını batırarak

ıslak amının içinde. "Değil mi, tatlım?"

Çabucak başını sallar.

Parmaklarımı kayganlaştırıcıyla kaplayıp kıçının içine sokuyorum. "Sen

bizimsin

oynamak için," diye

inleyerek onu iyice

gerdim.

"Bizim küçük pis oyuncağımız," d i y e inliyor Jensen, gözlerini bağlayarak. Sonra parmak uçlarını onun üzerinde gezdiriyor.

Köprücük kemiğini boğazına dolamadan önce. "Tüm gücü bize bırakmaya hazır mısın?"

Ayrılmış dudaklarından umutsuz bir çığlık kaçar.

"Teslim ol Quinn," diye homurdanıyor Damien, kaygan parmaklarıyla onu daha sert beceriyor.

"Evet," diye inliyor, amını ve kıçını ellerimize sürtüyor, bizi daha

derine götürüyor.

"Söyle. Söyle," diye talep ediyorum, parmaklarımı onun muhtaç küçük kıçında kıvırarak.

İpleri sertçe çekerken sırtı eğiliyor. "Teslim oluyorum," diye soluk soluğa bağırıyor, ağzı açık kalıyor.

Jensen bundan faydalanır ve sikini kadının dudaklarının arasından geçirir. Batarken keskin bir inilti çıkarıyor

boğazının arkasına, tekrar tekrar. Dilini adamın şaftı boyunca gezdiriyor ve başını sallayarak

Onun itişlerini.

Damien bıçağının sapını kayganlaştırıcıyla kapladıktan sonra bıçağı kadının amına sokuyor. Karşılığında kadın haykırıyor

coşkuyla. Küçük Quinn'imiz sırılsıklam... gelmek için çok çaresiz.

Şu anda sadece yüzündeki seksi ifadeden bile patlayabilirim.

Ama bu bizimle ilgili değil.

Bu bizim *onu* boşaltmamızla ilgili. Onu *çığlık attırmak*.

Bunca yıldır özlediği şeyin *tam olarak* bu olduğunu fark etmesini sağlamak.

O zevkle mırıldanırken Jensen ağzına sokmaya devam ediyor. Adrenalin beni tüketiyor,

ikinci parmağımı, sonra da üçüncüyü eklerken damarlarımda akıyor.

Damien kabzayı kızın amına sokmaya devam ediyor, her ileri itişte homurdanıyor ve bir yandan da kıza sürtünüyordu.

Başparmağını klitorisinin üzerinde gezdiriyor. Parmaklarımı daha derine pompalıyorum ve duvarları beni sıkıca kavrıyor, beni rehin tutuyor.

Damien itişlerini yavaşlatırken orgazmını tamamen kucaklıyor. Onun kedi etrafında sıkılır

ve yüksek sesle inliyor. Daha ne olduğunu anlamadan eğilip klitorisini avuçluyorum.

Böylece onu tamamen yutabilirim.

Quinn ve Jensen'a bakarken aletim acıyla zonkluyor.

Parmaklarımı geri çekiyorum ve başparmağımı kıçına sokuyorum, onu tıkıyorum

delik.

"Siktir," diye inliyor Jensen, ellerini kızın dağınık saçlarında gezdirirken ağzına pompalar

daha hızlı. "Şu haline bak, kalın sikimi ağzına alıyorsun. Ne hevesli küçük bir fahişe."

Sırtını kamburlaştırıyor, adamın cüssesiyle boğulurken kollarını oynatıyor.

"Lanet olsun," diye hırlıyor.

"Ağzı bağlanmış, gözleri bağlanmış ve *iplerle* bağlanmış," diye ısırıyorum, vücudunun bir başka

orgazm onun içinden geçer.

Damien cep telefonu çaldığında "Siktir," diye bağırarak bıçağının sapını kızın amından çekip çıkarır ve

Kendini odadan dışarı atıyor.

Dilimi ıslak yarığında aşağı yukarı g e z d i r i r k e n yatağın kenarında bıçağımı bulup kavrıyorum

Sıkıca. Bıçağı kalçasının narin derisi boyunca bastırıyorum, sadece kızarıklık yaratacak kadar basınç uyguluyorum.

izler bıraktı.

Soğuk metalden ve keskinlikten irkilir.

Kalçasından hafifçe kan çekerken aniden tamamen hareketsizleşiyor. Nefes nefese kalıyor. Batırıyorum

Parmağımı bacağındaki küçük kan damlasına daldırırken dilimi tekrar tekrar deliğine soktum.

Sonra vücuduna uzanıp göğsüne kanla minik bir kalp çiziyorum.

"Boşalacağım," diye sertçe nefes veriyor Jensen. "Ve sen her şeyi yutacaksın-" *İt*.

"-Son." *İt*. "-Düşür."

Bununla birlikte, boğazının en arka kısmına doğru serbest

kaldığını fark ediyor. "Mmm," diye mırıldanıyor,

dudaklarını yalıyor.

Mutluluğun etkisiyle başımı geri çektim. Onun güzel küçük amcığının içine bir sert vuruş

gerekiyor. Sertçe boşalıyorum, kendimi onun içine bırakıyorum.

Jensen göz bağını çıkarıyor ve Quinn'in gözleri fal taşı gibi

açılıyor. Ve yatağın iki yanına çöküyoruz.

BÖLÜM ON YEDİ UINN

ERTESI GÜN.

1 Kasım

ON YAŞIMDAYKEN BABAMI INTIHAR EDEREK KAYBETTIM. EN KÖTÜSÜ DE BABAMIN SESINI DUYMAKTI.

Silah sesi. En iyi arkadaşımın bu dünyayı terk ettiği anı sadece duymakla kalmadım, aynı zamanda hissettim. *O* benim

Dünya. Ve göz açıp kapayıncaya kadar hayatım alt ü s t oldu.

Onun ölümü kalbimde bir boşluk bıraktı ve asla tam olarak iyileşemedim.

Ve bana güzel anılar bırakmış olsa da, sahip olduğum tek şey bu. Şim
di. *Hatıralar*.

Sürekli dırdır eden keşkeler ve nedenlerle birlikte. Ya hiç ölmeseydi?

Hayatım şimdi nasıl olurdu?

Ya tetiği çekmeden önce onu durdurabilseydim? Neden isteyerek beni geride bırakmayı seçti?

Bunu anneme neden yaptı? Bunu bana neden yaptı?

Neden?

...Neden?

...NEDEN?

Ama asla bilemeyeceğim, bu yüzden şimdilik hayatımı milyonlarca Aklımda cevaplanmamış sorular ve farklı senaryolar var.

On yaşındaki çocukların çoğunun *intiharı* tam olarak kavraması zordur. Bu zaten hassas ve yürek parçalayıcı bir konu.

Peki ya baban olduğunda? Seni büyüten adam? Seni şımartan? Seni *sevdim* mi?

Bunu anlamak neredeyse imkansız.

Şimdi bile, yirmi üç yaşımda, hala kafamı toparlamayı başaramıyorum. Hiç kırmızı yoktu. bayraklar ya da uyarı işaretleri. Mektup yoktu.

En çok canımı yakan kısım da buydu.

Hiç veda etmedi.

Tamamen beklenmedik ve trajik ölümü, hala yas tutan annemi derinden etkiledi, hatta

On üç yıl sonra. Tek çocuğu olduğum için bana karşı aşırı korumacı davranıyor. O temkinli olmak.

Aşırı temkinli.

Sanki sürekli *başıma* kötü bir şey gelmesini bekliyormuş gibi, çok

. O bilmiyor... Ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum.

Küçüklüğümden beri, babamın ölümünden önce bile, her zaman yersiz. Ama onu kaybetmek

beni gerçekten şaşırttı. Bunca yıl boyunca kayboldum.

Evrendeki yerimi arıyordum.

Ve şimdi, dün gece Ghost, Jason ve Michael ile tanıştıktan sonra... İçimde derinlerde bir şey

aktive edildi. İnkar edilemez bir kıvılcım var. Ruhumda bir yaşam kıvılcımı çaktı.

Bu sabah tamamen huzurlu bir şekilde uyandım ve bu beni *dehşete düşürdü*.

Ben. Her şeyden sonra bile

Dün gece dördümüz arasında olanları ve aramızdaki kimyayı düşününce

Onların gözünde aptal görünmekten.

En iyisini umarak gülümseyerek uyanan insanlardan biri olmak istemedim.

Geceyi birlikte geçirdikleri kişi onlara kaybolmalarını söyler ve bir uber çağırır.

Anlaşmamız *bir* gecelikti, ben de buna sadık kaldım ve Damien'ı yatağında uyurken bıraktım.

Veda bile etmeden.

Çünkü gerçek şu ki... Bana sahip olduktan sonra neden biri beni hala istesin ki?

ŞENLIK ATEŞININ KOKUSU AKŞAMÜSTÜ HAVASINDA DOLAŞIYOR. SAÇLARIM ÖZGÜRCE SAVRULUYOR

Rüzgâr, gevşek bir tutamı endişeyle kulağımın arkasına sıkıştırırken. Siyah savaş botlarım

yapraklar çimenleri kaplıyor.

Salem Halk Kütüphanesi'nin ön merdivenlerinden çıkarken yüzümde bir gülümseme belirdi. En sevdiğim kütüphanelerden biri.

etrafımdaki dünyadan kaçabileceğim yerler. Defterimi göğsümde sıkıca tutarken, bakışlarım

kütüphanede oturacak sessiz bir yer arıyorum.

Zihnim dolaşıyor ve dün gece olanları bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onları düşünmeden

edemiyorum. *Tek gecelik* durumumu geri almak için her

şeyi yaparım.

Binanın arka tarafındaki masaya oturup sandalyemde arkama yaslanıyorum. En sevdiğim kitabı açıyorum.

aşk romanı, taze, berrak sayfaları içime çekiyorum. Artık benim için eskisi gibi kurgu değil.

Daha önce.

Artık en karanlık fantezilerimi gerçekleştirdiğimi söyleyebilirim ve hiç pişman değilim.

Yer imimin bulunduğu sayfayı çevirirken tüylerim diken diken oluyor ve tüylerim diken diken oluyor.

ensemde.

"Gerçekten gitmene izin verebileceğimi mi düşündün?"

Aniden görüş alanıma giriyor ve kalbim küt küt atıyor. "*Hayalet*."

Sandalyeye kayıyor, masada karşımda oturuyor ve görünüşe göre çılgınca bir telaş içinde.

Saçları dağınık, gözleri kocaman, altlarında koyu renkli torbalar var.

"Seni çok uzun zamandır uzaktan izliyorum," diye nefes alıyor.

Yüzüme güçlü bir kızarıklık yerleşiyor, ta ki bana çarpana kadar. "Beni mi izliyordun?"

Başını salladı. "Evet, öyle."

"Nasıl?" diye soruyorum, midem hemen bulanıyor. "Ne kadar

süreyle?" "Bir süre," diye cevap veriyor kasvetli bir şekilde.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve sonunda noktaları birleştirdiğimde uzun bir nefes alıyorum. O vardı

Dün gece maskesini ilk çıkardığında çok tanıdık geldi çünkü onu daha önce görmüştüm.

Çoğunlukla kampüste, ancak birkaç başka durumda da.

Parkta. Alışveriş merkezinde. Salem şehir merkezinde, uzakta gizleniyor. Onu her yerde gördüm.

"Ve dün gece sana sahip olduktan sonra, istediğimi alıyorum. Sen benimsin, *küçük Quinn*."

dışarı çıkar. "Söyle."

Zaman durur gibi oluyor ve içimi ani bir ürperti kaplıyor.

Ve aklımda hiçbir şüphe olmadan itaat ediyorum. "Ben seninim."

Hemen masanın öbür ucuna uzanarak kitabı elimden alıyor ve yer imimi yerine yerleştiriyor,

ve önüme kapattı. Koşarak ayağa kalktı ve elimi tuttu.
O bana rehberlik ederken kalbim hızla çarpıyor.

Kütüphanenin en arkasına doğru, beni neredeyse arkasından sürükleyerek
Onu.

Görüş alanından çıkar çıkmaz yüzünü bana döndü ve beni kaldırdı. yere. Nefesim kesildi.

kıçımı bir kitap rafına dayadım ve sırtımı kitaplığa yasladım.

"Daha fazla bekleyemem," diye itiraf ediyor yüzümü ellerinin arasına alarak. Dudaklarımız çarpışıyor.

Ghost beni her şeyiyle öpüyor.

Çok fazla tutku var. Aramızdaki kimya çok yoğun. Bir eliyle kalçamı kavrıyor,

Diğeri ise yavaşça yüzümde geziniyor. Parmaklarını boğazımda dolaştırıyor ve ben

bedenim onun erkeksi gövdesi karşısında eriyordu.

Dilini ağzıma sokuyor, ben de öpücüğün içinde inliyorum, zengin, kalıcı kahvenin tadını çıkarıyorum.

Nefesini. Sarhoş edici parfümünün kokusunu içime çekiyorum. İçimde bir şeyleri ateşliyor ve ben

Kendimi bir anda sıcak, sabırsız, daha fazlasını arzulayan bir karmaşa içinde buluyorum. Ceketini beceriksizce yumrukluyorum, ellerim titriyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor, beni derinden öpüyor, yüzünün hafif paçaları çeneme sürtünüyor. Benim

Kollarımı boynuna doladım ve onu göğsüme doğru çekerek aramızdaki boşluğu kapattım.

Tamamen. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve usulca ısırıyor, elleri yüzümü çerçevelerken

öpüşmemizi keserek başını geri çekti.

Onun akıldan çıkmayacak kadar güzel ve delici mavi gözleri kesinlikle benim sonum olacak.

Ama ben unutulmaya hazırım.

Bana bakıyor ve sadece birkaç saniye olsa da sonsuzluk gibi geliyor.

Bir an bile kaybetmeden başının arkasından t u t u p onu geri getirdim, bastırdım

dudaklarına acil bir öpücük konduruyor. Bacaklarımın arasında durarak kasıklarını leğen kemiğime doğru itiyor. Kalçalarım

onu rehin almak. Yanaklarıma bir sıcaklık hissi yayılıyor ve içime donuk bir sızı yerleşiyor.

Kalçalar.

Dili benimkine değiyor ve parmakları boğazımın etrafında kıvrılıyor. Kavrayışı daha da sıkılaşıyor,

tüm oksijeni kesmekle tehdit ediyor. Ona doğru eğildim, erkeksi yapısının benimkine karşı verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

Minyon çerçeve.

"Oh," diye yumuşak bir ses yanımızda bir yerden çınlıyor.

Öpüşmemizi kesip tam zamanında başımı çevirdiğimde yanımdan geçen bir kız görüyorum.

Aniden durdu ve

bana bakıyor. Nasıl tepki vereceğimi bilemeden soluk soluğa kaldım.

Gerçi Ghost durma belirtisi göstermiyor. Dudaklarını elmacık kemiğime bastırıyor,

çenemde gezdirmeden önce. Kalçalarını bana doğru savuruyor, yakınlığı arzularken

Nefesinin altında sertçe inliyordu. Birden, pantolonunun altındaki gergin ereksiyonunu hissedebiliyorum.

Bana olan ihtiyacı çok açıktı, çevredeki herkesin görebileceği şekilde sergileniyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan elini pantolonumun içine soktu ve ben donakaldım.

Kız hareketsiz kalırken gözleri büyür. İzlemeye devam e d e r , kendini tamamen

başka tarafa bakamıyordu.

Kitap rafının üzerinde geriye doğru kayarken, bacaklarım istemsizce açılarak ona ihtiyacı olan tüm erişimi sağlıyor.

Söz konusu o olduğunda, kendime engel olamıyorum.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, tüm seyircileri tamamen görmezden gelirken sesinde neredeyse hiç ses yok.

"Evet..."

"Sen benim en sevdiğim kızsın, Quinn," diye söz veriyor. "Benim *biriciğim*."

Boştaki eliyle çenemi sıkıca kavrıyor ve beni bu hararetli ana geri çekiyor, bir

Dudaklarıma sert, ateşli bir öpücük kondurdu. Tüm kalbimle teslim oluyorum, o iz sürerken yavaş, titrek nefesler veriyorum

Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Heyecandan sırılsıklam oluyorum, parmaklarından ikisini içime sokarken parmaklarını kaplıyorum. Onun

Hızıyla birlikte nefes alış verişi de hızlandı. İtişten sonra itiş, beni uzunuyla acımasızca sikiyor,

Kaygan parmakları, elinin pürüzsüz avuç içiyle klitorisime sürtünme yaratıyordu.

"Evet," diye nefes alıyorum, saçlarını sertçe çekerek dengede kalmaya çalışıyorum.

Ghost eğlenerek inliyor ve ayrık dudaklarımın köşesini öpüyor. "Çok güzelsin amına koyayım,"

baştan çıkarıcı bir şekilde homurdanıyor. "Bu tatlı, küçük amcığın parmaklarımın etrafında kenetlenmesini istiyorum. Benim için bırak."

Göz ucuyla kızın koşarak uzaklaştığını fark ettim. Ve tam o

anda, dünyayı sarsan bir orgazm üzerime çöküyor. Dalga,

dalga...

Dalgadan sonra.

Hiç bitmez.

Ghost bunu engellemek için avucunu ağzımın üzerine bastırırken, "Oh, kahretsin, evet," diye nefes alıyorum.

Mümkün olduğunca gizli bir gösteri. "Evet, evet," diye mırıldanıyorum, parmaklarını birbirine geçirirken eline,

tam olarak duvarlarımı okşuyor. Aniden, en çok istediğim noktaya vuruyor ve öne düşüyorum, nefes alıyorum

sert ve hızlı.

"Öyle mi?" diye soruyor ve ben avucunu ısırıp inlemelerimi bastırırken küçük bir kahkaha atıyor.

"Benim için gelmeye devam et,

Quinn." Ve geliyorum.

Dakikalar geçtikçe sihrini konuşturuyor, beni duygusuzca parmaklıyor, daha da uçurumun kenarına gönderiyor.

sayamayacağım kadar çok kez. Elini pantolonumun derinliklerine gömüyor ve bir parmak daha ekliyor,

Her itişte sertçe homurdanıyordu.

"Aferin kızıma," diye ağır ağır nefes alıyor ve içime daha

sert pompalıyor. Bedenim güçten ileri geri sallanıyor.

Kitap arabasının tekerlekleri yüksek sesle gıcırdamaya başlar.

Arkamdaki kitaplık şiddetle sallanıyor ve birkaç kitap yere düşüyor yanımızda.

"Güzel," diye onaylıyor, hızını yavaşlatarak. "Ne kadar da muhtaç küçük bir şey."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum ve nefes alışım yavaşlamaya başlıyor.

Sonunda kafam güzelleşmeye başladı.

Yetenekli parmaklarının son bir darbesiyle elini pantolonumdan çıkardı.

...Ve parmaklarını ağzına sokar. Acele etmiyor, onları emerek kurutuyor.

Yavaşça geri çekerek.

Sonra dudaklarını diliyle ıslatarak her bir p a r ç a m ı n tadını çıkarıyor. "Mmm," diyor alçak sesle,

ilkel hırıltı. "Tadın-" diye başlıyor, eğiliyor ve beni şefkatle öpüyor. O iter onun

dilimi dudaklarımın arasından geçirdim, lavanta sabunumla karışan tatlı tadı paylaştım ve

Ter. "-Saf. Lanet. Mutluluk."

"Affedersiniz," diye kısık bir ses koridorun önünden gelir. Kütüphaneci aval aval ikisine bakıyor

bize şüpheyle bakıyordu, ama çoğunlukla Ghost'a bakıyordu. Gözlüklerini burnunun üstüne doğru iterek

kaşlarını çatar. "Her şey yolunda mı?"

Telaşla *evet anlamında* başımı sallıyorum, tutarlı bir cevap veremiyorum.

"Her şey yolunda h a n ı m e f e n d i," diye cevap veriyor Ghost hemen, sıkı bir sırıtışla, iki elini göstererek

O ana kadar fark etmediğim gamzeler. Kendimden
geçiyorum ve bir ateş basması beni ele geçiriyor.
Bakışlarını kıçımın altındaki kitap arabasına dikiyor ve kaşlarını çatıyor. "Tüh, pardon," diye mırıldanıyorum, zoraki bir gülümsemeyle hızla ayağa kalkıyorum. "Kızımın demir eksikliği var," diye ekliyor
Ghost ve ben endişeyle gözlerimi kırpıştırıyorum
ona. "Biraz sersemlemiş hissettim.
Bir dakikalığına oturmak zorunda kaldım."
Kütüphaneci endişeyle bana bakıyor. "İyi misin?" diye soruyor.
"Şimdi daha iyi," diye cevap veriyor
soğukkanlılıkla. Kadın başını sallıyor ve
suçlayıcı bir ifadeyle bize bakıyor. "Hı-hı."
"Şimdi gidiyoruz," diyor parmaklarını benimkilerle birleştirerek.
Meraklı kütüphanecinin yanından geçip yolumuza devam ederken kolumu adeta tasma gibi kullanıyor.
masaya geri dönüyoruz. Geçerken kitabımı kapıyorum ve dışarı çıkıyoruz.
"Çok hızlı düşündün," diyorum şakayla karışık. O da
sırıtıyor. "Öyle miydi?"
"Evet. Çok."
Ön merdivenlerden inerken, uzakta iki figür görüyorum.
Bu kadar uzaktan bile
onlar olduğunu
biliyorum.
Jason ve Michael.
Ghost bana yol gösteriyor, ben defterimi ve romanımı tutarken elimi sıkıca kavrıyor
göğsüme doğru. Motosikletleriyle kaldırımın kenarında durmuş, beni dikkatle izliyorlardı.
Jason sırıtıyor.
"Bu hiç hoşuna gitmeyecek Quinn," diye bastırıyor, parmaklarını çenesinde gezdirerek. "Bundan hoşlanmayacak.
uyandığında ve sen orada olmadığında kendini
kaybedecek." "Ona güneş doğduğunda her şeyin
biteceğini söyledim."
Beni hazırlıksız yakalayarak yaklaşıyor. "Ama gerçekten istediğin bu mu?" diye soruyor.
Onu kaybetme düşüncesiyle kalbim hemen sıkışıyor. Hepsini
kaybetmek.

Gözleri kısılır. "Kararını çoktan vermişsin gibi görünüyor," diye işaret ediyor. "Söyle ona. Söyle ona.

Ona ne istediğini. Nasıl hissettiğini."

Dudağımın kenarını çiğneyerek utangaç bir şekilde
sırıtıyorum. Bana "Sana söylemiştim" der gibi bir bakış
fırlatıyor.

Ben de sersemlemiş hissederek sinirli bir şekilde gülüyorum.

Ghost kaşlarını çatıyor, kafası karışmış bir şekilde ikimizin arasında bir ileri bir geri bakıyor. "Ne?" diye soruyor.

Soğuk hava tenime değerken, "Yok bir şey," diye acele ediyorum.

"Sen gittin," diyor Michael, ses tonunu hayal kırıklığı kaplıyor. "Veda bile etmedin."

"Özür dilerim," diyorum ona, bakışlarımı botlarıma indirerek. "Sadece ne yapmam gerektiğinden emin değildim. "Ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

sadece bir gece için, ve ben düşünmedim-"

"Geçmişi geçmişte bırakalım," diye sesleniyor Hayalet, bisikletine binerek üzerimden. "Artık buradasın,

Quinn. Bizim için önemli olan tek şey bu."

Çekingen bir şekilde sırıtıyorum, bunun nasıl gerçek hayat olabileceğini
merak ediyorum.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Jason bisikletinin gidonunu tutarak bana soruyor. "İzin ver seni götüreyim.

dışarı."

"Muhtemelen evde kalacağım," diye cevap veriyorum ve başımla göğsümdeki kitabı işaret ediyorum.

"Biraz okuma ve çalışma yap."

Michael kuru bir şekilde kıkırdar. "Cuma gecesi mi?"

diye soruyor. Ona gözlerimi deviriyorum.

"Bu kitap ne hakkında?" Hayalet soruyor.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek, temiz havayı içime çekiyorum.

Jason benim yerime, "Belli ki romantik bir kitap," diye cevap veriyor.

"Kapağına bakın." "Evet, romantik bir kitap," diye söze başlıyorum,

herkes kitabı incelerken bir an tereddüt ediyorum
Yüzümde, sabırla bekliyor.

Hiç bu kadar dikkatle incelendiğimi hissetmemiştim, ama en iyi şekilde. Sonunda *görüldüğümü* hissediyorum. "Şey, karanlık romantizm," diye açıklıyorum.

Üçü de sırıtıyor ve gözleri kararıyor. Kalbim
beklentiyle çırpınıyor.

"Yüzün kızarıyor," diye gözlemliyor Michael, bakışlarının ardında bir eğlence parıltısı. İnanamıyorum

Neredeyse ne kadar uzun olduklarını unutuyordum. Onların yanında kendimi çok küçük hissediyorum. Çok kırılgan.

Yine de işte buradayım, onlara en değerli hediyemi veriyorum. *Güven*.

Onlarla dün gece tanışmış olmama rağmen sanki yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Saf, küçük Quinn, Ghost bana öyle demişti. Belki de öyleyimdir.

Ne olmuş yani?

Michael başını yana eğip beni dikkatle izliyor. "Yüzün kıpkırmızı olmuş," diye alay ediyor.

"Utanç duyduğunda çok tatlı oluyorsun."

"Dur tahmin edeyim," diyor Jason, bana doğru bir adım atarak, şimdi üzerimde yükseliyor. Arkamı döndüğümde

Boynumdan tutup çarpıcı, ela gözlerine bakıyorum. Parmağını çenemin altına koyuyor ve bana hiç şans tanımıyor.

uzaklara bakmaya. Gözlerinde kayboldum. "Şu okuduğun aşk kitapları... İğrençler. Öyle değil mi?"

I Kırlangıç Sert, çalışıyor için tutmak kendim oluşan ise Kalçalarımı sıkıca kavradım.

Bir süre sonra gözleri kısılıyor ve bakışları dudaklarıma kayıyor. "Eee?" diye soruyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum, kitabı göğsüme bastırarak.

"Oh, Quinn," diye mırıldanıyor Ghost, y a n ı m ı z a yaklaşıp şefkatle saçlarımı arkamdan tarıyor

Omzumdan. E ğ i l d i, ağzı kulağımın yanında. "Gerçek hayatı kurguya tercih etmez miydin?"

Bacaklarımın arasında ani bir zonklama var.

Bir an Jason'ın omzunun üzerinden bakıyorum ve Michael' ın bisikletinden bizi izlediğini görüyorum. Onun

Merakla bana bakmadan önce bakışları Jason'ın poposunda geziniyor.

Ghost başparmağıyla yanağımı okşuyor ve hipnotize edici gözleriyle beni kendine çekiyor. "Şimdi

Söyle bize... Senin o karanlık fantezilerini hayata geçirmeyi başarabildik mi?"

Jason saçımın küçük bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor.

İkisinin bu kadar yakınımda durması, dün geceki anılarımın su gibi akmasına neden oluyor.

Geri.

"Evet," diye mırıldanıyorum, küçük bir nefes boğazımda düğümleniyor.

Michael arkamdan yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor. "Ve yine de, istiyorsun

Daha fazla," diye nefes alıyor, çenesini omzuma yaslıyor. "Bir türlü doymak bilmiyorsun. Ya sen?"

Jason saçlarımla oynarken, "Ne kadar güzel bir şey," diye mırıldanıyor. Tenim ısınıyor ve bir anda

Bacaklarımın arası ağrıyor.

Hayalet sinsi bir sırıtış sergiliyor. "Sorun nedir, bebeğim?" diye sorar ve küçük boşluğu kapatır.

dudaklarıma yumuşak, şefkatli bir öpücük kondurarak aramıza giriyor. Alnını benimkine yaslayarak

derin bir iç çekerek öpüşüyoruz. "Utanma," diye fısıldıyor, nefesi dudaklarımı havalandırıyor. "Hepimiz biliyoruz ki

"Dün gece seni çığlık çığlığa bıraktığımızda hiç de utangaç değildin..."

Jason bir adım daha yaklaşıyor. "O daracık deliklerinizi siklerimizin etrafında sıkarken..." diye ekliyor.

içinde.

Michael derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha atıyor. "Peki, bu gece ne olacak?" diye sorar.

Vücuduma ezici bir sıcaklık yayılıyor.

Heyecan verici.

Hepsinin telefonu aynı anda çalıyor. Hayalet geri çekilir, dikkati artık

ekran. "Kahretsin," diye tıslıyor kuru bir sesle. "Yarın, prenses. Yarın olmak zorunda."

Jason ve Michael beni hemen bırakıyor, üçü de telefonlarına yapışmış durumda. Bu arada

Yüzlerindeki sinirli ifadeden bunun bir tür iş olduğunu anlayabiliyorum.

Az önce paylaştığımız anın telaşıyla nefeslerimi dengelemeye çalışarak iç çekiyorum.

"Sanırım geri dönmeliyim," diye açıklıyorum çekingen bir şekilde. "Çalışmam gereken bir sınav var."

Ghost bisikletinin arkasından siyah bir kask çıkarmadan önce başını

sallıyor. "Sorun değil," diye geveledim. "Gerçekten kaskını çıkarmak

zorunda değilsin.

yol-"

"Saçmalık," diyor Ghost, kaskı kafama geçirip tokasını çenemin altından geçirerek.

Hınzır bir sırıtışla burnuma hafifçe dokunuyor. "Küçük Quinn her zaman önce gelir."

İtiraz etmeyi bile düşünemeden, bisikletine binmiş, arkasında rahatça oturuyorum. O da

Motosikletler aynı anda kükrüyor ve sonra yola çıkıyoruz, not defterim ve romanım

göğsümü ve sırtını.

Kesinlikle haklı oldukları bir konu var.

Bunu gerçek hayatta tecrübe etmek, ölü ağaçlar üzerinde yazılı kelimelerden çok daha iyidir.

BÖLÜM ONSEKIZ

UINN

KOLLARIM GHOST'UN VÜCUDUNA SIMSIKI SARILDI. ONA BU KADAR YAKIN OLMAK KALBIMI ÇARPTIRIYOR.

Çılgınca. Jason sağımda, Michael solumda. Bu an beni dün geceye geri götürdü.

perili ev alevler içinde kaldıktan sonra polisten kaçtı.

Üçü de bana kız öğrenci yurduna kadar eşlik ediyor ve hava kararmaya başlıyor. Bulutlar

koyu mavi ve mor renklere boyanmıştır ve havada eksantrik bir serinlik vardır.

Cadılar Bayramı dekoru hâlâ sergileniyor; balkabakları çürümeye

başlamış. Eve doğru ilerlemeden önce onlara "Teşekkürler," diyorum.

Ghost yanıma geliyor ve beni ön kapıya doğru götürüyor. Biz kapıyı açarken tavırları değişiyor.

ön merdivenlerden çıkarken aniden durdu.

Bana bakışında bir şey var.

Öne doğru uzanıp bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Numaranı alabilir miyim?" diye soruyor.

Ben de ona gülümseyerek ürkek bir kahkaha attım. "Evet." Numaramı telefonuna ekledikten sonra

utangaç bir sırıtışla ona geri verdim. "Genelde böyle değilimdir," diye itiraf ediyorum. "Erkeklerle yani."

"Biliyorum," diye soğukkanlılıkla yanıtlıyor.

Endişeyle dudağımı çiğnerken kalbim küt küt atıyor.
"Kütüphanedeyken, bir süredir
beni izliyor," diyorum, sesim kesiliyor.
"Bu başka bir zaman konuşulacak bir konu," diye karşı çıkıyor, gerilerek. "İyi geceler, Quinn."
Bununla birlikte, o ön merdivenlerden aşağı inerken ben de şaşkınlıkla arkasından bakıyorum. "Quinn," diye sesleniyor Jenna kapıyı açarken.
Üçüyle uzaktan son bir kez bakıştıktan sonra yanından geçip üst kata çıkıyorum. O da
Beni paylaştığımız odaya kadar takip etti ve kapıyı aniden arkasından kapattı.
Biz.
"N'aber Jenna?" Kayıtsızca sordum, görmüş olması gerektiğini biliyordum.
onları dışarıda. Onun bir
gözetleme gibi korkunç bir alışkanlığı var.
"Quinn-" Jenna kısa bir süre duraksadı ve ikinci kattan Ghost, Jason ve Michael'a baktı
pencere. "Kim oldukları hakkında bir fikrin var mı?"
"Beni kapıya kadar geçiren Ghost'tu," diyorum ona. "Michael uzun saçlı olan.
Diğeri de Jason."
Gözleri şaşkınlıkla kısılır. Soru
sorarcasına başını sallar.
Nefesim kesiliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.
Hayır, aslında kendimi düzeltiyorum.
Onlara isimlerini hiç sormadım. *Gerçek*
isimlerini yani.
Bana dönüyor, gözleri kocaman. "Dikkatli olmalısın," diye uyarıyor. "Tehlikeliler."
"Kim onlar?"
"Hayalet dediğiniz kişi," diye başlıyor, perdeleri indirerek. "O Damien Sylvester."
Damien.
"Jason," o mırıldanıyor, serbest bırakılması a küçük nefes al. "Bu Jensen Peterson."
Jensen.
"Ve Michael," diye ısrar ediyorum, içimi ani bir ürperti kaplarken.
Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. "Micah Henderson."

Micah.

"Tehlikeli olduklarını nereden biliyorsun?" Merakla soruyorum, onlar caddede yarışırken, sonunda

Gözden uzakta. Ona baktım ve iç çektim. "Gerçekten çok fazla dedikodu dinliyorsun Jenna. Ve yeterince

tüm gerçek suç belgeselleri ile. Gerçekten kafanızı karıştırıyorlar."

"Oh, onların bir ünü var. Bu konuda bana

güvenebilirsiniz." Gözlerimi deviriyorum. "Neymiş

ünleri?"

"Öncelikle, üçü de hapse girip çıkmış," diyor bana belli belirsiz. "Emin değilim

ama kesinlikle kötü haber. Bunu size söyleyebilirim." "Bana karşı

iyiler."

Homurdanıyor ve gülerek yanımdaki yatağa uzanıyor. "Arada sırada

partiler ve her zaman sorun çıkarırlar-"

"Dün gece beni kurtardılar," diye tereddüt ediyorum, geçmişe dönüşler kafamın içinde tekrar tekrar oynuyor. "Ben de

saldırıya uğradım, Jenna. Korkunçtu."

Gözleri kocaman oldu. "Ne?" diye soluk soluğa elimi tuttu. "D a l g a geçiyorsun benimle-"

"Şaka yapmıyorum."

"Seni kurtarmış olsalar da karanlık işlerle uğraşıyorlar Quinn," diyor kesin bir dille. "Onlar her zaman

oldu."

"Belki de karanlık şeylerden hoşlanıyorumdur," diye takılıyorum

kaşlarımı oynatarak.

Kıkırdıyor ve sırt üstü dönüyor. "Saçmalık," diye küçümseyerek karşılık veriyor. "Ben neredeyse hiç

Bu odadan çık."

"Dün gece Cadılar Bayramı partisine gittim," diye belirtiyorum.

Suçlayıcı bir tavırla kaşlarını çatıyor. "Gittin mi?"

"Beni gerçekten orada gördün," diye bastırıyorum. "Ama çok sarhoştun, yani tabii ki

Unutmayın."

"Bayıldığıma eminim," diye mırıldanıyor, umursamaz

bir tavırla. "Stacey'i bulabildin mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama, her neyse..." Dik oturuyor ve dikkatini tekrar bana veriyor. "Sadece dikkatli ol.

Özellikle de Damien ile. Onun deli olduğunu duydum. Dengesiz. Bir psikopat. *Kelimenin tam anlamıyla*-"

"Boşuna çabalıyorsun Jenna."

"Birkaç yıl önce bir adamı o kadar kötü dövdü ki neredeyse öldürüyordu," diye ısrar ediyor. "Peki, ben de

duydum..."

Yine gözlerimi deviriyorum. "İnsanları dinlemeyi gerçekten bırakmalısın. En azından, sen

kanıt isteyecekler," diye mırıldandım.

"Cehennem kadar seksi. Dövmeli ve kaslı. Biliyorum. Çok acımasızca olmalı

cazip."

"Kıskançlık mı seziyorum?"

"Kesinlikle," diye homurdanıyor ve aşırı dramatik bir iç geçiriyor. "Üçüne bir partide rastladım

Bir kere. Üzerimde neredeyse hiç kıyafet yoktu ve Damien bana yüz vermedi bile. Yüzüme bile bakmadı.

Ben. Memelerimi bile çıkarmıştım."

"Belki de onun tipi değilsindir."

"Her neyse," diye karşılık veriyor acımasızca. "Kötü çocuklardan hoşlanacağını hiç düşünmemiştim."

"Oh, kapa çeneni," diye alay ederek telefonumun siyah ekranına

bakıyorum. "Sana mesaj atmasını bekliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Ben olsam atmazdım.

umutlanmana gerek yok. O

Muhtemelen sadece seni yatağa atmak istiyordur ve sonra seni bir hiçmişsin gibi bir kenara atacaktır. İşte bu tip

Muhtemelen öyle bir adamdır."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye kesin bir dille ifade ettim. "Dün gece beni çoktan kandırdı. Ve bugün de. Şey, nazik

.."

Onungözlerneredeyse şişkinlik dışarı . onu Başını.

"Sen becerdin Damien Sylvester mı?" diye soruyor, ağzı bir karış açık.

"Benimle dalga geçiyorsun, Quinn! Anlat bana! Detaylara ihtiyacım

var!"

"Sesini alçalt! Az önce tehlikeli olduklarını ve dikkatli olmamız gerektiğini söyledin.

onlarla yattığım için beni övüyorlar?"

Nefes nefese. "Onlar mı? Yani üçüyle de mi yattın? Lanet olsun!"

Yüzümü asmamak için elimden geleni yaparak ona göz kırpıyorum.

Parçaları bir araya getirerek, "Dün gece eve hiç gelmedin," diyor. "Bekle bir dakika.

Lanet bir dakika. Partiden sonra onlarla eve gittin, değil mi? Partiden ateşli, tehlikeli üçlü ile mi

ayrıldın?"

"Kimseye söyleme."

"Kimseye söyleme mi?" diye tekrarlıyor, neredeyse ayağa fırlıyor. "Adam resmen seni buraya getirdi

ve hatta seni kapıya kadar geçirdi. İnsanlar öğrenecek. O kelimeyi biliyorsun.

kampüste hızla yayılır. Dün gece perili evde çıkan büyük yangın gibi."

Birden midem bulandı.

"Bugün sayıyı iki kez artırdılar bile. Sekiz kişi öldü," diye açıklıyor.

yüzümdeki dehşete düşmüş ifadeyi fark etti. "Woah. Sen iyi misin? Gerçekten solgunsun."

"Öldü mü?" Midem düğüm düğüm, soruyorum.

"İnsanlar öldü mü?" "Evet. Bütün haberlerde çıktı.

Duymadın mı?" Duymadım mı?

...oradaydım.

"Ev neredeyse yerle bir oluyordu," diye anlatıyor Jenna. "Kömürleşmiş sekiz ceset buldular.

Olay yerinde teşhis bile edemediler. İlk başta, bir tür mekanik sorun olduğunu düşünüyorlardı.

yangını tetikledi. Açıkta kalan kablolar ya da onun gibi bir şey." diye devam etti.

beni tüketiyor. Tükürüğüm ağzımda yoğunlaşıyor ve öğleden sonra yediğim öğle yemeği geri gelmekle tehdit ediyor.

"Ama şimdi olası bir kundaklamadan bahsediyorlar. Çok fazla benzin vardı. Birisi

kesinlikle başlatmış olmalı. Deli saçması."

Aklıma hemen Ghost ve benim duştaki halimiz geliyor.

Beni kollarının arasına alarak duşa soktu, bizi akan suyun altına soktu.

rahatsız edici derecede sıcak su. Birden kalbim sıkışıyor. Koyu, kırmızı bir madde damlıyor

Dağınık saçlar, kanalizasyona karışmadan önce ayaklarımızın dibindeki suyu kırmızıya boyuyor.

Kan. Çok fazla kan.

Nasıl daha önce fark etmedim? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?

Parmağını çenemin altına koyarak bakışlarımı kan lekeli sudan kaldırdı ve gözlerim

Onunla tanış.

"Bunu benim için yaptın," dedim zayıf bir sesle. "Onlara ne yaptın, Hayalet?"

"Saf, küçük Quinn. Senin için ruhumu satarım." K a l ç a l a r ı m ı kavrayarak beni kendine yaklaştırdı.

Büyük, kalın ereksiyon karnıma doğru seğiriyor. "Eğer olsaydı."

"Kahretsin," diye küfrediyorum, titreyen ellerimi saçlarımda gezdirirken. "Sorun ne Quinn?" Jenna endişeyle soruyor.

Kan vardı. Çok fazla kan. Yine de kabadayılarıma iyi bir ders verdiğini düşünmüştüm.

Haklı bir dayak. Kıçlarını tekmeledim. Onları

korkuttum. Ama bu?

Bu çok daha kötü.

İnsanlar *öldü*.

Telefonumun ekranı beklenmedik bir şekilde yanıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Bilinmeyen bir numaradan bir mesaj

var. Tek bir Hayalet emojisi.

... Damien.

BÖLÜM ON DOKUZ

DAMIEN

HIZLANDIRMA AŞAĞI THE DAR YOL GEÇİŞ MEZARLIK, KÜÇÜK QUINN'I BIR TÜRLÜ ANLAYAMIYORUM.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aklımdan çıkmıyor. Benim için onun anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Sonra

Bunca yıl onu gölgelerden izleyip koruduktan sonra nihayet son kez tadına bakmak

Gece... Gitmesine
izin veremem. Şimdi
olmaz.
Hiçbir zaman.
Denesem bile olmaz.
Neyse ki, güvenli eve hızlı bir yolculuk. M o t o s i k l e t i m i n beyaz farı yolu aydınlatıyor.
Gece boyunca, bu noktada bu yolculuğu gözüm kapalı yapabileceğime emin olmama rağmen, çünkü biz
buraya çok sık geliyorum.
Gece kontrolleri.
Güncellemeler. Ara sıra
ekstra siparişler.
Bu rutin beynime kazındı.
Bisikletlerimizi mezarlığın uzak ucuna, ormanın başlangıcına yakın bir yere park ediyoruz. Telefonum elimde
Quinn'in iletişim bilgilerini arıyorum. Bunu gördüğüm anda yüzümde çarpık bir gülümseme beliriyor.
kendini *Küçük Quinn* olarak ekledi.
Zamanım kısıtlı olduğu için bir tane basit hayalet emojisi
göndermeye karar verdim. Bu kadar yeter.
El fenerinin ayarını açarak sorumluluğu üstleniyorum ve ağaçların arasından ilerliyorum, Jensen ve
Micah da hemen arkasından.
"Hikâyemiz nedir?" Micah omzumun üzerinden soruyor. "Muhtemelen bu bizim tek şansımız.
doğru. Sorgulanmadan önce."
"Hikâyeye ihtiyacımız yok," diye bastırıyorum. "Onların hiçbir şey
bilmesine gerek yok." Jensen onaylamaz bir tavırla homurdanmadan
önce, "Biz bir birliğiz," diyor.
"*Her şeyi* biliyorlar, Damien.
Her zaman bilirler."
"Bu *bizim* lanet olası işimiz." Çalılıkların arasında yürürken, hantal bir sopayı tekmeleyerek yolumuzdan çekiyorum.
botlarımla. "Emirlere sadık kaldık," diyorum ona. "Onu güvende tutuyoruz."
Bizim olduğunu iddia ettiğimiz eski, terk edilmiş kulübe yaklaşık iki mil ötede. Üçümüz
Sonunda ön pencerelerde titreyen loş ışıkları fark ederek birbirimizle sessiz sözcükler alışverişinde bulunuyoruz.

İçeri adımımızı atar atmaz huzursuz edici bir his beni ele geçiriyor.

Killian burada.

Hepsinin beklediği yere doğru ilerleyerek başımı sallıyorum. "Neler oluyor?" Ona soruyorum,

aniden alarma geçti. "Boston'dan nadiren ayrılırsın. Ben sana gelirdim."

Omzunu en yakın duvara yaslarken vücudu sertleşiyor. "Bu bekleyemezdi," dedi

cevap veriyor, sesi gergin. "Bir gelişme oldu." Bakışları ben, Jensen ve

Micah ve sonra bir kez daha bana döndü.

"O zaman çıkar ağzındaki baklayı," diye emrediyorum düşüncesizce. "Bu kadar yolu gelmen önemli olmalı.

burada."

"Sakin *ol kuzen*," diye kuru bir kahkaha atarak sözümü kesti. "İşte tam da bu yüzden burada olmam gerekiyordu. Bu yüzden

Seni kontrol altında tutmak için. Böylece raydan çıkmazsın." diye nefes alıyor ve başını eğip bir nefes alıyor.

telefonuna hızlı bir bakış atıyor. Adamlarından birine bakıyor.

"Geldiler."

İkinci komutanı başını sallar. Dışarı çıkmadan önce kısaca "T a m a m d ı r ," diye cevap verir.

"Killian, dostum, neler oluyor?" Jensen soruyor.

Adamlarımızdan birkaçı daha eve giriyor, kırık dökük, sallanan fenerin üzerine bir fener daha koyuyor.

Bu karanlıkta bize biraz daha ışık vermek için yanımızdaki masa. İkizler, aynı zamanda kuzenlerim,

sevgili amcam Peter'ın çocukları, şimdi buradalar. Asher ve Apollo'nun varlığı

sessizce gruba doğru ilerliyorlar.

On beş üyenin hepsi bu küçük, boktan güvenli evde bir araya geldi.

Apollo ve Asher bana bakıp tereddütle başlarını salladıktan sonra dikkatlerini hızla

Kardeşim.

Killian izin verir dışarı a Çabuk, ACİL nefes al.

"Eee?" o sabırsızca soruyor.

"Kimse takip edilmedi," diye onaylıyor Apollo. "Bölge temiz."

Killian başını sallayarak bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Kutsal İlahi'nin üyeleri
dün gece tespit edildi," diyor kuru bir şekilde ve bana neredeyse hiç açıklama yapmıyor.
Micah bir adım öne çıkıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Nerede?" diye soruyor.
"Boston."
"Siktir," diye sertçe nefes veriyorum, burnumun kenarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Bunun o olduğuna emin miyiz?
onları?"
Killian, "İstihbaratımızın nadiren yanlış olduğunu
biliyorsun," diye cevap veriyor. "Dün gece bana neden
haber verilmedi?" Talep ediyorum.
"Beni ikinci komutan yaptınız," diye hemen cevap verir. "Üçünüz nöbetteydiniz. Ben de
Kontrol altında... Ta ki-" Tereddüt
ediyor. "Neye kadar?" Israr ediyorum.
"Onları kaybettik," diye itiraf ediyor. "O zamandan beri onları gören olmadı." "Kahretsin, Killian," diye homurdanıyorum, yumruğumu metal masaya vurarak. "Otomatik olarak en kötü senaryoyu düşünmemeliyiz. Bu bir
Cadılar Bayramı," diye bastırıyor Jensen.
"Bunun sadece kostüm giymiş rastgele siviller olmadığını nereden biliyoruz?"
Killian tedirgin bir şekilde, "Yok," diye karşılık verir. "Öyleyse bekleyelim ve bu arada, bir de
Bu göreve birkaç adam daha. Dikkatin dağınık görünüyor, Damien. Biraz destek almanın zararı olmaz."
"Son beş yıldır bizimle güvende," diye ısrar ediyorum. "*Sadece* biz. Desteğe gerek yok. En azından
henüz değil."
Killian başını sallar.
"Dalgın görünebilirim ama değilim," diyorum ona. "Sadece her zamankinden daha dikkatli davranıyorum. "Sadece her zamankinden
sırf artık yetkili ben olduğum için istifa edip emirlerimi başkasına devredeceğim. Yapacağım.
yeminimin arkasında durmaya devam edeceğim."
"Sana verilen emir izlemekti," diye beklenmedik bir şekilde karşı çıkıyor, beni dikkatle *izliyor*. "Üç kişi için değil

onu dairenize götürüp gün doğumuna kadar onunla oynamanızı istiyorum."

Düzensiz bir nefes vererek odanın diğer ucundan ona sırıtıyorum. Artık yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Birdenbire kimi becereceğimize dair söz sahibi mi oldun?" Açıkça retorik olmasına rağmen soruyorum. O da

Bana kaşlarını çatıyor, çenesi gergin. "Eğer gerçekten teknik konulara girmek istiyorsan, o zaman devreye girmekten başka çarem yoktu.

ve kendimi tanıtacağım," diyorum ona iddialı bir şekilde. "Herifin biri partide ona pis pençelerini geçirdi. I

onu koruyordu. Hepimiz koruyorduk. Üçümüz de onu güvende tutuyorduk." "Çok ileri gitmesine izin verdiniz," diye uyarıyor,

yaklaşarak. "Üçünüz onu aldınız

yaşadığınız yere. Senin

Daire. Lanet maskelerini çıkarmışsın, Damien. *Görünmeyen* olarak kalmaya ne oldu? Maskeler

devam et."

"Bizi takip mi ettirdin?" Sinirli bir şekilde talep ediyorum.

"Cadılar Bayramı gecesinin eskiden yılın en h a r e k e t l i zamanı olduğunu biliyorsunuz," diyor.

"Bu Kutsal İlahi Salem'den ayrılmadan önceydi," diye b e l i r t i y o r Micah. "Yine de, içimde bir his vardı

Jensen ve benim partide izlendiğimizi fark etti," diye açıklıyor.

Ona bakıyorum, gözlerim kısılmış. "Ve bundan bana şimdi mi bahsediyorsun?" Kendimi kaybederek

Sabır.

Micah'nın yanında duran Jensen, "Sadece bir grup üniversite ö ğ r e n c i s i olduğunu düşünmüştük," diye e k l i y o r.

savunmaya geçti. "Geri döndüklerine inanmak için hiçbir sebep yoktu."

Killian başını sallar ve iç çeker. "Dün gece gördüğümüz şeyin onlar *olduğunu* söyleyelim."

Testler. "Ya takip ediliyor olsaydınız? Onları doğrudan dairenize yönlendirirdiniz. Ne olurdu?

o zaman ne yapardınız?"

"Onun yanına yaklaşsalar boğazlarını keserdik," diye karşılık veriyorum, ses tonumda kötü niyet var.

"Böyle bir şeyin olma ihtimali her zaman vardı. Biliyoruz ki bir gün

sonunda onu öğrenirler. Onun peşine düşebilirler."

"Haklısın," diye onaylıyor Killian.

"Görünürde hiç domuz kafası yok," diye mırıldanıyor Apollo.

"Belki henüz değil," diye belirtiyor Asher.

Killian iç çeker, umursamazca. "Peki ya yangın? Bu konuda herhangi bir bilginiz var mı? A

ev yanıp kül oldu." Yüzüm hemen

sertleşiyor.

"*Kundaklama*," diyor. "Bunun her yerinde Jensen'ın adı yazıyor-"

"Kanıtları saklamak zorundaydık," diye Jensen onun yerine

konuşur.

"Sekiz kişi öldü. Büyük bir soruşturma var," diye açıklıyor Killian. "Eninde sonunda

tespit edildi."

"İzlerimizi kaybettirdik," diyorum ona sakince. "Bunun izini bize kadar süremeyecekler."

"Diri diri yakılan siviller hedef değildi" diyor. "Bu nasıl oldu?"

"Tek görmemiz gereken bileklerini kaplayan yara izleriydi," diye açıklıyorum. "O pislikler bunu hak etmişti.

Ona nasıl davrandıkları için cehennemde yanacaklar. Ve eğer onları tekrar öldürme şansım olsaydı.

yapardım. Ancak bu sefer daha fazla acı çektireceğimden emin olabilirsiniz."

Odada birkaç kahkaha yankılanır. Killian

başını sallar.

"Ne yaptığımızı biliyoruz," diye devam ediyorum. "Baban bize emirleri beş yıl önce verdi, Killian.

Kan üzerine yemin ettik. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair ona söz verdim.

zarar vermekten. Bundan geri döneceğimi mi sanıyorsun? Onu mezarında pişman eder miyim?" Soruyorum. O

hiçbir şey söylemiyor. "Bunu başkasına

devretmeyeceğim." Killian, "Ama bunu yapmayı

seçersen anlayışla karşılarız," diyor.

"Böyle bir şey olmayacak," diye sertçe bastırıyorum. "Onu terk etmiyorum. Peter onun yanında kalmamı beklerdi.

sonuna kadar onun yanında olacağım. Onu hayal kırıklığına

uğratmayacağım."

"Peki, şimdi ne olacak?" Killian üçümüze de sert bir bakış atarak meydan okuyor. "Siz gidiyor musunuz?

onu *görmeye* devam etmek için?"

"Eğer yapmazlarsa kafasında bazı kırmızı bayraklar belirebilir," diyor Apollo

içinde.

"Belki de bu iyi bir şeydir," diye konuşuyor Asher. "Onlara böyle sahip olmak

kapat."

"Daha fazla yaklaşamazlar, orası kesin," diye şaka yapıyor Apollo. Sırıtıyorum.

Killian ikizlere bakarak gözlerini devirir. "Yine de ona hiçbir şey söylememek daha güvenli," diye yanıtlıyor,

Sesi alçaktı. "Onu karanlıkta bırakmak için. *Kim* olduğunu bilemez. Anlaşma böyleydi."

"Tarikat'ın kurallarını biliyoruz," diye sertçe belirtiyorum. "Şahsen hiçbirine katıldığımdan değil."

Birdenbire tüm gözler bana sabitlendi.

Sessizliğin içinden, haklı olduğumu bir dereceye kadar bildikleri belli oluyor. "Bilmeyi hak ediyor," diye yüksek sesle duyuruyorum. "Bunu saklamaya devam edebiliriz

Bu kız karanlıkta

Ama neyle karşı karşıya olduğunu bilene kadar, her zaman bir saldırıya açık olacaktır.

Her an onun için gelebilirler."

"Damien-" diye söze başlıyor Micah, ç e n e m i kapalı tutmam için gözleriyle beni uyarıyor.

Şu ana kadar benim öyle biri olmadığımı anlamış olmalı.

"Haklı olduğumu biliyorsun Micah," diye bastırıyorum. "Evet, eskiden bir yemin etmiştik. Biz ne zaman

ilk katıldı. Söz konusu yemin *gerekli* görüldüğünde. Ama bir noktada, gelecekte, yakın ya da uzak, bu

gerçeği bilmesi onun yararına olabilir."

"Öyle olabilir," diye başlar Killian. "Ama şu an için böyle olması gerekiyor. Bunu borçluyuz

Felicity'ye çok fazla, öyle değil mi? Ne de olsa... tüm bunlar *onun* için."

Sırtımı onlara dönerek avuçlarımı duvara dayıyorum ve keskin bir nefes alıyorum.

Hikayeleri duydum. Hepimizin kafasına kazımışlar.

Zavallı Felicity.

"Quinn'e söylemekten başka seçeneğimiz kalmadığı noktaya gelirse, o zaman o köprüyü geçeceğiz

Killian omzuma sert bir el koyarak, "Bunu yapacağımız zaman," dedi. "Senden tek istediğim bunu

biraz daha düşün. Ona olan takıntını bir kenara bırak ve lanet kafanı topla-"

"Takıntı," diye ukala bir kahkaha attım, çenemi sıkarak. "Tamam. Quinn nerede kalacak?

Hayatı boyunca öyleydi. Karanlıkta. *Şimdilik*."

Killian, "Beni haberdar et kuzen," diyerek kapıya doğru yönelir.

"Evet, evet... *kuzen*."

Bununla birlikte, o ve adamlar masanın üzerinde sadece bir tane sönük fener bırakarak çıkarlar. Apollo ve

Asher geride kalsın.

Apollo kısa bir süre tereddüt ettikten sonra, "Dehlizde yanan pislikler," diye söze başladı. "Hak ettiklerini söylemiştin

o."

"Yaptılar," diye onu temin ederim.

"Ne yapmışlar?" Asher merakla sorar.

"Berbat bir şey, dostum," diye cevap veriyor Micah. "Onun hikayesini gerçekten dinlemen ve bileklerini görmen gerekirdi.

Anlıyorum. Ona cehennemi yaşattılar."

"Yani onları oraya biz gönderdik," diye bitiriyor Jensen soğuk bir sırıtışla. "Şimdi onlar tarafından beceriliyorlar.

şeytanın ta kendisi."

Ve ikizler kıkırdar. "Çok doğru," diyorlar hep bir ağızdan.

"Dikkatli ol, Damien," diye temkinli bir şekilde uyarıyor Apollo. "Onun hakkında ne hissettiğin çok açık. Nasıl

En başından beri ona karşı hep böyle hissettin. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

"Çok derine inmeyin," diye sözünü bitiriyor Asher ve bizden uzaklaşıp gözden kayboluyorlar.

Siyah giysileri geceye karışıyordu.

Birkaç dakika odada volta attıktan ve kafamda farklı senaryolar kurduktan sonra

düşüncelerimi susturuyor gibi görünüyor.

"İyi misin?" Jensen arkamda bir yerden belli belirsiz soruyor.

"İyi görünüyor mu?" Micah soruyor, ses tonundan alaycılık akıyor.

"Ye beni."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Biraz hava almam lazım," diye geveleyerek kapıya doğru yöneldim. "Size sonra mesaj atarım."

"Ne yaptığını gördün mü?" Micah homurdanıyor. "Onu kızdırdın."

"Tanrı aşkına, Micah, ç e n e n i kapatır mısın?" Jensen

İnliyor.

Ben seslerinin azalacağı kadar uzaklaşana kadar güvenli evden tartışmaya devam ediyorlar.

Nihayet, uzun zamandır ilk kez yalnızım. Bu

gece kesinlikle bir dönüş oldu.

Bunu kabul etmekten nefret etsem ve Quinn'e gerçeği söylemek istesem de, Killian geçerli bir noktaya değindi. Çünkü

Şimdilik bilmemesi daha iyi. Çünkü gerçeği öğrendiğinde, kim olduğu hakkında

mükemmel küçük dünyası etrafında parçalanacak.

Onun saf ve tamamen masum kalbi paramparça olacak.

...Ama biz parçaları toplamak ve onu tekrar bir araya getirmek için orada olacağız.

Bundan emin olacağım.

AMCAM BANA HER ŞEYI AÇIKLADIĞINDA HENÜZ ON SEKIZ YAŞINDAYDIM.

Geri. Babamdan nefret ettiğimi biliyordu ve bununla başa çıkabileceğimi de biliyordu. Ne de olsa... Ben onun yeğeniydim. Kendi etinden ve *kanından*.

Onun için bunun bir anlamı vardı. Bu her şey demekti.

Aile bağları kaderimi belirlemişti.

Görünmeyen Tarikat aslında amcam tarafından kuruldu. Babamı hor görürdü. Onun kendi

Kardeşim. Ve bu yüzden beni işe aldı.

Babamı k ı z d ı r m a k için her şeyi yapacağımı biliyordu. Anneme yaşattıklarının intikamını

almak için.

Beni bağla.

Cemiyette yemin ettikten kısa bir süre sonra babam hakkındaki tüm gerçeği öğrendim.

Salem'de b u l u n a n dengesiz bir tarikatın ikinci komutanı ve kurucu ortağı,

Massachusetts. Eli adında bir adam onların sadist lideridir. Kısa süre sonra, hayatımızla ilgili her şey

anlam kazanmaya başladı. Ben büyürken evden uzakta geçirdiği bütün geceleri

tüm zamanını yerel bir *kiliseye* ayırıyor.

Berbat sözde *yetiştirilme* tarzım sonunda anlam kazandı.

Beni tanık ettiği tüm o cinayetler.

Bana işlettiği cinayetler.

Beni bir katil olarak y e t i ş t i r m e s i, bir gün ona ve onun boktan hayatına katılmam umuduyla.

Çünkü. *Gerçekten* ona katıl. Kutsal İlahi'nin uğursuz planlarını gerçekleştirmesine yardım et.

Her ne olursa olsun.

Karanlık, duygusuz ritüellerinden sadece hayvanlara değil, *insanlara da* normal insanlar onları bir tarikat

olarak etiketleyecektir.

Şeytani bir tarikat.

Tabii ki kendilerine *Kutsal İlahi* diyorlar.

Ama yaptıkları işin ilahi bir yanı yok. Evsizleri avlıyorlar. Masum sivilleri alıyorlar

kurbanları olarak. Her yaş için.

Çocukları bile.

Ve bunca yıldan sonra, henüz yakalanamadılar. Kaybolmaların hiçbiri onları suçladı. Bu şehirde çok fazla yozlaşmış polis var.

Gerçek niyetleri hakkında hala çok az şey biliyoruz. Ama bir noktada, birkaç kişi vardı

içeride bizim yararımıza kullandık. Bildiğimiz şey, eğer onlara katılırsanız, asla yolunuzu bulamayacağınızdır.

geri çekil. Onlardan biri olduğunuz anda... ölmüş sayılırsınız.

Fareler, *Tarikat* ile bağlantıları olduğu anlaşıldığı anda yok edildiler.

Bu da onun sonu oldu.

Ben doğduktan kısa bir süre sonra, amcam onları uzaktan izlemek için bir grup insan toplamış ve

Şüpheli faaliyetleri rapor edin. Dernek ilk olarak bu şekilde kurulmuştur. Üyeleri

Tarikat, Salem'in kanunsuzları oldu. Masumların

öldürülmesine bir son verdiler.

Ve bunun yerine, gerçek canavarları öldürmeyi seçti. Bunu hak edenleri.

Bunu hak edenler.

Kötülük.

Bu oldu ve sadece yol amca Peter olabilir
gerçekten haklı çıkar Birinin hayatına son vermek.

Ve ellerimde kan olduğu sürece ve

Kaşıntı mı? *Öldürme* arzusu mu?

İnanın ki ben de gemideydim.

İçimdeki şeytanları serbest bırakmak için bir

çıkışa ihtiyacım vardı. Babamdan bana geçen

şeytanlar.

Bu, nihayet ateşkes yapmalarından çok önceydi. Ve şimdi, bu ateşkes bozuldu.

Yıllar geçtikçe, bir şekilde *Tarikat* ile diğer örgütler arasında büyük bir fark olduğu ortaya çıktı.

Kutsal İlahi. Tarikatın tüm üyelerinin çocuk sahibi olması yasaktır. Eğer bu çizgi

geçerse ve gebelik sonlandırılmazsa, gebe kalanlar bir gün kurban edilecektir. Ne zaman

zamanı geldiğinde.

Son Gece dedikleri bir ritüel.

Her ne boksa.

Belli ki hâlâ burada, hayatta *ama içten içe ölü* olduğuma göre, babamın benim için planları var.

Planlar, eminim, gerçekten ölmekten çok daha

kötüdür. YİRMİNCİ BÖLÜM

ENSEN

DAMIEN EVDEN ÇIKARKEN KARANLIK TARAFINDAN YUTULUR. MICAH GEVEZELİĞİNE DEVAM EDER. I

Onu duymazdan gelmek için elimden geleni yapıyorum ama ne yazık ki daha da kötüleşiyor.

"-Ve bu tamamen saçmalık," diye t ü k ü r d ü . "Dün gece içimde bir his vardı.

izleniyor olmak. Nasıl hissettiğimi hep göz ardı ediyorsun. Eğer kafanı kıçından çıkarsaydın,

ve bir kez olsun beni dinledi-"

"Micah!" Sinirle dönüp ona bakıyorum. "Çeneni kapatacak mısın? Kutsal

Cehennem, adamım!"

Gözleri büyür. "Kiminle konuştuğuna dikkat et," diye uyarıyor. "Öyle mi?" Alaycı bir kahkahayla meydan okuyorum. "Yoksa ne olur?"

"Gel de öğren," diye alay ediyor, dikkatle beni izliyor.

Durduğu yere doğru koşarak yüzüne bakıyorum. "Seni susturmam mı gerekiyor?" Tehdit ediyorum,

Sesim neredeyse hiç çıkmıyor.

"Siktir. Sen. Jensen," diyor gözlerimin içine bakarak yavaşça.

Aramızdaki gerilim artıyor. Midem altüst oluyor ve kalbim çılgınca çarpıyor.

Kontrolsüzce. Bakışlarımızın yoğunluğu aklımı başımdan

alıyor. Bir adım daha yaklaştı.

Yutkunuyorum, nefes alışım her geçen saniye hızlanıyor.

"Siktir git," diye fısıldıyor, dudakları ayrık.

Yaklaşırken başımı yana eğip çaresizlik içinde gözlerine bakıyorum. Bir şey bulmaya çalışıyorum

Bu çılgınlığın sebebini. Birdenbire nasıl hissettiğimi anlamaya çalışıyorum.

Gerçek şu ki, onunla tanıştığım ilk günden beri bu hislerimi bastırıyorum.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," dedim sabırsızca.

Hızla öne doğru eğiliyor ve bana tepki vermem için zar zor yeterli zamanı veriyor.

Ben farkına varmadan, o benim

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudakları dudaklarıma çarptı.

Kalbim yerinden fırlıyor, lanet olası boğazımın arkasına sıçrıyor. Aklıma bir şey gelmiyor.

Huzur beni ele geçirdi.

Tamamen hareketsiz kalıyorum; botlarım yere çakılıyor. Nefes alırken bedenim taşa dönüşüyor.

onun toprak kokusu.

Yağmur yağdıktan sonra ormanda olmaya benzer bir koku.

Ağzı benimkine karşı sert ve sonunda beynim bunu fark ediyor. Beni öpüyor. Gerildim.

onu sertçe itiyor. Geriye doğru uçuyor, kendini dik tutmak için masanın kenarına tutunuyor.

"Bu da neydi böyle?" Sert bir şekilde talep ediyorum.

Başını sallıyor, ağzı bir karış açık ve hiçbir şey söylemiyor. Ona doğru bir adım attım, öfkeliydim.

"Ne oluyor Micah?" "Ben sadece düşündüm ki-"

Başının arkasından tutup onu kendime çektim. Onu öfkeyle öpüyorum. Saçlarını yumruklayarak

Ona yaklaşıyorum ve içimde çok güçlü bir şey tutuşuyor. Ona daha fazla karşı koyamıyorum. Kıvılcımlar uçuşuyor.

Kendimi daha fazla tutamayarak dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum ve onu tamamen tadıyorum.

Tadı tam hayal ettiğim gibi.

İnanılmaz.

Aramızda bir aciliyet var, o kısık bir inilti çıkarırken, parmak uçlarını ense köküne sokarken

Boynum. Dudakları benimkilere karşı yanıyor. Sadece dokunuşu bile beni sarmallara sokuyor. Tüm bastırılmış

KİMYA ve gerginlikbiz inşa edilmiş yukarı üzerinde ve yıllar aniden taşar.

Bunu görmezden gelmeye çalışarak çok uzun zaman geçirdim. Kendimi ona karşı hissettiklerime inandırmaya çalıştım.

gerçek değildi.

Ama o zaman neden huzurlu hissediyor?

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi beni k e n d i n e çekiyor. Dillerimiz agresif bir şekilde hareket ediyor ve ikimiz de

kontrol için. Öpüşmeyi derinleştirirken burnu benimkine sürtünüyor ve aç bir şekilde ağzımı keşfediyor. Onun

Elleri sırtımda geziniyor ve avuç içleri gömleğimin altındaki çıplak tende kıvılcımlar yaratıyor. Ve

Duygu bana bir şey *yapıyor*.

Açıklanamaz bir şey.

Micah vücudumun her santimini kabaca yoklarken yumuşak, rahatlamış mırıltılar çıkarıyor. I

eli kasıklarımı bulduğu anda alt dudağını ısırıyor. Aletim pantolonumun içinde büyüyor,

İhtiyaçtan zorlanıyor.

Sikeyim.

Hayatımda hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim. Sürtünme çok iyi hissettiriyor.

"Oh, kahretsin," diye homurdanıyorum, karışık

duygularla şaşırıyorum. Karışık dürtüler.

İlkel dürtüler.

"Bekle-" diye sertçe nefes alıyorum, bileğini sıkıca

kavrıyorum. "Beklemek mi?" Micah yankılanıyor, sesi

gergin. Emin değil. "Tamam..."

Kontrol edilemeyen bir güç onu ele geçiriyor ve kendimi onu kendime çekerken buluyorum. Elini koyuyorum

Pantolonumun ön tarafına karşı, kalçalarımı öne doğru iterek, dokunuşuna doğru, aradaki engeli küçümseyerek

Biz. "I-"

İki eliyle bana uzanıyor ve kot pantolonumun düğmelerini açıyor, fermuarla uğraşıyor.

"Micah-" diye boğuluyorum, oda dönüyor.

Ben daha bir anlam veremeden bel kemerini kavrıyor ve kotumu kıçımın altına indiriyor.

Tahta döşemenin üzerinde dizlerinin üzerine çökerek boxerıma uzandı ve sikimi çıkardı.

Onun için taş gibiyim.

Fenerin loş ışığında bile açlığını çok net görebiliyorum.

Yüzünden okunuyor.

Zorlukla nefes alarak iki adım geri çekiliyorum ve ona bir kez daha belirsizlikle bakıyorum.

Boşalmayı çok istiyorum. O

kadar kötü ki acıtıyor.

Micah bana doğru sürünüyor ve başını kaldırıp tereddütle yüzüme bakıyor. "Gözlerini kapat," dedi.

mırıldanı

yor. Ben

de öyle

yapıyoru

m.

Saniyeler içinde, zorlanan sikimi yumrukluyor ve beni uçtan dibe doğru sıkıca okşuyor. Hissettiğim an

Dilinin ucunda oluşan pre-cum'u yalamasıyla yüksek sesli bir tatmin iniltisi çıkardım.

Bir saniye bile kaybetmeden beni sıcak ağzına aldı, dilini ağzımda aşağı yukarı gezdirdi.

Uzunluğu. Diğer eliyle parmaklarını taşaklarımın etrafında kıvırarak, her santimimi

Ağız, mükemmel bir ritim yaratıyor.

Sikimi emdirmek hiç böyle bir şey hissettirmemişti.

"Lanet olsun Micah," diye sertçe nefes alıyorum, gözlerim kendiliğinden açılıyor. Bakıyorum

Önümde diz çökmüş, pürüzsüz, dolgun dudakları genişliğimin etrafında dönüyordu.

Eliyle beni hevesle okşuyor, sertçe emiyor, sonra beni arkasına kadar götürüyor.

boğazını. Tükürük çenesinden aşağı akıyor, çenesini kaplıyor. Tıkanıyor, beni orada tutuyor.

Sonsuza dek, beni alabildiği kadar derine alıyor.

"Kahretsin," diye sertçe inleyerek saçlarının gevşek tellerini elimde topladım.

Öyle. Acımasızca. Kahrolası. Yakışıklı.

Nefes alış verişi benimkiyle birlikte hızlanıyor ve taşaklarımı s ı k ı l a ş t ı k ç a daha sıkı kavrıyor.

Başımı geriye atıyorum, ağzım açık kalıyor. İnlemelerim onu daha çok çalışmaya teşvik ediyor gibi görünüyor.

Daha hızlı.

"Evet," diye sertçe haykırdım, kafatasının arkasını kavradım. "Oh, lanet olsun."

Aniden, kalçalarımı ileri doğru iterek ağzına daha derin girmeye başladım. Arkasını beceriyorum

boğazını acımasızca. Tekrar ve tekrar. Tekrar ve

tekrar. Tanrım, ne yaptığını gerçekten biliyor.

İtiş üstüne itiş, kontrolün her zerresini talep ediyorum.

Kendimi daha derine iterek, orada tutuyorum. Şiddetle öğürüyor, vücudu geriliyor. Ama yapmıyor

bir kasını bile oynatamıyor. Gözyaşları köşelerinden sızarken gözlerini sıkıca kapatarak dayanıyor. Elleri

İtişlerimin gücüyle kendini sabit tutmaya çalışırken kalçalarımı kavrıyor.

"Boşalacağım," diye haykırdım, dişlerimi sıktım, alnımdan boncuk boncuk ter damlıyordu.

Karnımda bir his oluşuyor.

Ve patlıyorum, boğazının arkasına uzun fışkırmalarla boşalıyorum. Bu sonsuz bir mutluluk, aksine

hiç hissetmediğim bir şey.

Yoğun gözlerle bana bakarak her bir damlayı yutuyor, tadımı çıkarıyor.

Sikeyim.

Siktir. *Siktir*.

Geriye doğru tökezleyerek yarı sertleşmiş sikimi boxer'ımın içine soktum ve pantolonumu yukarı çektim. Bu

öylece olmadı. İmkânı

yok.

"İşte," diye mırıldanıyorum kotumun düğmelerini iliklerken. "Şimdi, hadi gidelim."

Hâlâ dizlerinin üzerinde, topuklarının üzerine oturuyor. "Ciddi misin lan sen?" diye sorar, gözyaşlarını silerek.

Bana ters ters bakarken elinin tersiyle çenesindeki salyayı sildi. "Az önce sana en iyi kafayı verdim.

lanet olası hayatın ve bana söylediğin şey bu mu?"

"Belli ki doğru düşünmüyordum," diyorum ona cesaretle, yüzünün sertleşmesini izlerken. Bir dalga

İncelemesinin altında ezilirken hayal kırıklığı beni eziyor. "Düşünmüyorduk-"

"Oh, öyleydin," diyor ayağa kalkarken. "Sadece sikinle yaptın, kafanla değil."

"Bunca zamandır güzel memeler hayal etmiştim," diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum. "Memeler ben etrafta zıplarken

ateşli bir piliçle sikişti."

Mizah amacı gütmese de kuru bir kahkaha atıyor. "Eminim yapmışsındır," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap verir.

yanımdan geçerken omzunu sertçe benimkine çarptı. "Her iki şekilde de... o *benim* ağzımdı.

daha yeni geldin."

Masadan feneri alıp onu dışarı kadar takip ediyorum, hızına yetişmeye çalışıyorum,

sinirli adımlarla. "Şimdi bir pislik gibi davranmak zorunda değilsin,"

diye suçluyorum.

"Hıyar ben miyim?" diye sorar, sesi acı çıkararak. "İnkâr ediyorsun,

Jensen.

Her zaman öyleydin. Uyan

artık."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Çocukluğumuzdan beri cinselliğinle mücadele ediyorsun," diye atıldı.

"Yapmadım," diye savunmaya geçiyorum.

"Hadi ama dostum," diye tersliyor. "Anlıyorum. Bir şeyleri çözmen için sana zaman tanıyordum. Ama sen

Öylece oturup kafamı karıştırmana kendi isteğimle izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Patikadan aşağı inerken ölü yapraklar çizmelerimizin altında çıtırdıyor ve

bir çılgınlık gibi hissettiriyor. O daha hızlı yürüyor, ben neredeyse bir dala takılıp düşerken önden gidiyor.

Yolun ortasında.

"Yavaşla Micah," diye hırlıyorum. "Bunun hakkında konuşalım-"

O kadar hızlı dönüyor ki ona çarpıyorum. Sadece güvenilmez ışıkla bile

loş fener, gözlerindeki öfkeyi fark etmemek imkânsız.

"Siktir et," diye mırıldanıyor, dişlerini göstererek. "Konuşmak istemiyorum. Dediğin gibi, bu hiç yaşanmadı."

"O zaman aramız hâlâ iyi,

öyle mi?" "Elbette," diye alay

ediyor.

Sonunda mezarlığa varmamız sonsuzluk gibi geliyor. Işığı kapatıp

Fener arkamda, onu ormanın başlangıcına bırakıyorum. Damien çoktan gitmişti.

Micah'nın motosikleti kükrüyor, onun da kaçmaya hazır olduğunu

biliyorum.

Yüksek sesle dar patikadan aşağı inmeden önce bisikletime binme şansım bile olmadı.

Beni geride bırakırken motoru deviriyor.

Ve aklımdan sadece iki şey geçiyor. Birincisi, o haklı.

Ve iki.

Gerçekten sıçtım batırdım.

BÖLÜM YIRMI BIR UINN

"SON ŞANSIN, QUINN!" JENNA ODAMIZA GIRMEDEN ÖNCE MUTLU BIR ŞEKILDE BAĞIRIYOR.

Kylie de ona katılıyor, neredeyse kalçasına yapışmış durumda. "Bizimle hiç parti yapmıyorsun," diye somurtuyor.

Dizlerim bükülmüş ve bacaklarım arkamda havadayken, yatağa yüzüstü uzanıyorum ve başımı sallıyorum

açık ders kitabıma bakıyorum. "Bu sınavdan kalmayı gerçekten göze alamam," diyorum onlara.

"Bugün Cuma gecesi," diyor, sanki bu benim de onlar gibi eğlenmek için can atmam gerektiği anlamına geliyormuş gibi. Nasıl

Dün geceki saçmalıklarından sonra içki içemeyecek kadar akşamdan kalma olmamaları beni aşıyor. "Hadi ama. Biz

Şimdi son sınıflar! Yarın ya da Pazar günü çalışabilirsiniz."

"Tıp Cerrahisi ATI'sine çalışıyorum Jenna," diye açıklıyorum iç çekerek, kalemimi iki elimin arasında döndürerek

Parmaklar. "Ve Liderlik ATI'sinden bahsetmiyorum bile-"

"İyi," diye p e s ediyor ve boy aynasındaki yansımasını inceliyor. "Eğer değişirsen bize mesaj at

Aklını."

"Elbette," diyorum.

Birkaç saat geçiyor ve her ne kadar Ghost'a... *Damien*'a... mesaj atmak istesem *de* atmıyorum. Neredeyse

Kafamda bu cevapsız sorular varken çalışmak imkansız.

Kendime hep, erkeklerin derslerime engel olmasına izin vermeyeceğime dair söz verdim. Ama işte buradayım,

her zamanki gibi dikkati dağınık.

Telefonum beklenmedik bir

şekilde *çaldı*. *Bilinmeyen bir*

numara:

Ders çalışmak nasıl gidiyor prenses?

Ekranıma bakıp iç geçirdim, numarasını hızlıca rehberime ekledim, sonra da telefonumu fırlattım.

Telefonu yastığın üzerine koy.

Hayatımın en uzun duşunu aldıktan sonra bir çift eşofman altı ve rahat bir kıyafet giyiyorum,

bol kapüşonlu. Odada volta atarken telefonumun ekranı başka bir mesajla aydınlanıyor.

Yatağıma doğru koşarken kalbim küt küt atıyor.

Damien:

Seni düşünmeden duramıyorum, Quinn.

BAŞKA BIR MESAJ GELENE KADAR BIRKAÇ DAKIKA GEÇER.

Bu sefer bilinmeyen bir numaradan.

BİLİNMİYOR:

Merhaba Quinn. Ben Michael. Numaranı Ghost'un

telefonundan aldım. Garip geldiyse özür dilerim.

TEREDDÜT EDIYORUM, NIHAYET GERÇEK ISIMLERINI ÖĞRENDIĞIMI AÇIKLAMAK ISTEMIYORUM.

kişi.

Ben:

Merhaba Michael.

Sorun değil, hiç de

garip değil

BİLİNMEYEN #2:

Bugün çok güzel

görünüyordun ME:

Dur tahmin edeyim. Jason mı?

Ghost'un telefonundan benim numaramı da mı aldın? JENSEN:
Hayır.
Michael
DAMIEN'den aldım:
Beni görmezden mi geliyorsun? BENI:
Belki
DAMIEN:
Sorun ne?
Bir şey mi yaptım?
BIRDENBIRE YÜZÜME BAKTI.
Görmezden geliyorum, mesajlarımızın ekranı dönene kadar çalmasına izin veriyorum.
Damien:
Sorun nedir, bebeğim?
MICAH:
Sen iyi misin?
JENSEN:
Umarım iyisindir.
BIRDEN MIDEM BULANDI. ARTIK DAYANAMIYORUM.
Kafamı Harper'ın odasına uzattığımda, onu yatağında kıvrılmış, gözleri telefonuna yapışmış halde görüyorum. O
Sonunda varlığımı fark ediyor ve soruyla bana bakıyor. "Dışarı çıkıyorum," diyorum ona sırıtarak. "Daha iyi hissediyor musun?"
"Üzerimden kamyon geçmiş gibi," diye mırıldanıyor.
"Çıkmadan önce sana bir şey getirmemi ister misin?"
"Böyle iyiyim. Teşekkürler, aşk böceğim."
"Ne zaman istersen," diyorum ve arkamı dönüyorum.
"Hey, Quinn?" diye soruyor ve beni tepeden tırnağa süzerken küçük bir kahkaha atıyor. "Sen
kışa hazır gibi görünüyorsun."
Omuz silkiyorum. "Donuyorum."
"Peki bu gece nereye gidiyorsun?"
"Bir adam var," diye başlıyorum, bundan bahsetmem gerekip gerekmediği konusunda en ufak bir fikrim yok.
Aslında üç tane var.

"Başka söze gerek yok," diyor gururla, onaylarcasına gülümseyerek. "İyi eğlenceler." "Uzun sürmez," diye onu rahatlatıyorum ve merdivenlere yöneliyorum.

"Benim yüzümden eve acele etme!" Odasından seslendiğini duyuyorum. Merdivenlerden hızla inerken, zihnim pervasızca dolaşmaya başlıyor.

Dün gecenin anıları geliyor

beni tamamen hazırlıksız yakaladı. En alt basamakta durdum, sıkıca Parmaklarımı merdivenin tırabzanlarına doladım.

Bilmem gerekirdi.

Perili evden Cadılar Bayramı temalı müzik sesleri yükseliyor. Duman yoğunlaşıyor ve parlak

Alevlerden gelen ışık yoğunlaşıyor. Acı dolu çığlıklar koridorlarda yankılanıyor. Yangından gelen ısı

yoğun ve maskesini takmama rağmen nefes almakta zorlanıyorum.

Hayalet başını kaldırır ve bakışlarını alevlere sabitler.

tavanın ahşap yapıları. Bıçağı yere düşürmeden önce bana tekrar tekrar çarptı.

yanımızdaki zemin.

Bacağımı kaldırıyor, kalçasının üzerine koyuyor ve içime daha derin giriyor. Tam orgazmım beni yutarken

bütün olarak, çığlıklar kaybolur.

O zaman korkudan çığlık attıklarını düşünmüştüm.

Ama şimdi, daha fazla yanılmış olamayacağımı fark ettim...

Acıdan çığlık atıyorlardı.

Diri diri yanma hissinden çığlık atıyor.

Tükürük ağzımda yoğunlaşıyor ve aniden midem bulanıyor. Bu bir kazaydı.

Bir kaza olmalı.

Her nasılsa, kendimi apartmanlarının önüne park etmiş buldum. Nerede olduklarını nasıl hatırlıyorum?

İlk etapta yaşamak başka bir zamanın sorusu. Bu gece... Cevaplara ihtiyacım var.

Aklımı tamamen kaybetmeden önce.

Adrenalin beni tüketirken yumruğumu kapılarına vuruyorum. İlk başta cevap gelmedi, ben de

kendimi daha da sert vururken buluyorum. Beklenti arttıkça artıyor, çılgınca bir his uyandırıyor

İçimde.

Kapı aniden çekilerek açılır ve Hayalet kapı aralığında dimdik durur.

Karşısında duranın ben olduğumu anlayınca soğuk gözleri hemen yumuşuyor.

"Quinn," dedi, şaşırmış bir halde. "Bana hiç mesaj atmadın. Endişelenmeye başlamıştım."

Yüzüm kızarmaya başlıyor, yanaklarım yanıyor. Boğazımın arkasındaki yumruyu yutmaya çalışıyorum.

yüzüne bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama kendime engel olamıyorum. Bakışlarım aşağıya kayıyor. Üstü çıplak,

Vücudunun üst kısmı yara izleri ve mürekkeple kaplı, gri eşofmanının bel bandı kalçalarına doğru sarkıyor.

Saçları sırılsıklam, yani duştan yeni çıkmış olmalı.

Irish Spring vücut yıkama suyunun ve tıraş losyonunun kokusunu içime çekerek kollarımı iki yana açıyorum.

ve geri çekil.

Soğuk bir hava rüzgârı sırtıma değiyor ve bedenim titremeye başlıyor.

İrkilmiyor bile.

"Geç olduğunu biliyorum ama seninle konuşmam gerek," diye düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum, duruşumu düzelterek. "Tüm

üçünüz."

Kenara çekildi. "İçeri gel."

Başımı sallıyorum. "Burada konuşabiliriz," diye ısrar ediyorum.

Gözleri kısılır. "Öyle mi?" diye sorar. "Emin misin? Titriyorsun, bebeğim-"

"Jensen! Micah!" Aniden seslendim.

Yüzünde çarpık bir gülümseme var. Tabii ki eğleniyor.

"Onları sen mi öldürdün?"

"Quinn," diye sözümü kesiyor, bileğime uzanırken omzumun üzerinden bakıyor. "İçeri gel.

Lütfen."

"Yangını sen başlattın, değil mi?" Suçluyorum.

"Tanrı aşkına-" diye ısırıyor. Parmakları bileğimi yakaladı ve beni içeri çekerek kapıyı kilitledi.

arkamızdaki kapı. Yüzünü bana dönerek ensesini ovuşturdu. "Eee?"

Kaşlarımı kaldırarak sabırsızca soruyorum. "Yaptın mı?"

Dudaklarını sert, düz bir çizgi halinde bastırır, ifadesi tamamen okunamazdır. Gözleri kararıyor,

ama bir parıltı var. Eğlenceli bir ipucu. Mizah.

Sanki insanların yanarak ölmesi önemli bir şey

değilmiş gibi. Bir trajedi değil.

"Ben de senin gerçek adını biliyorum," diyorum dikkatle, onu yakından izleyerek. "*Damien*."

Çarpık bir şekilde sırıtıyor. "Sana söylerdim," diye rahatça cevap veriyor. "Ama hiç sormadın. Sen

aslında bana Hayalet demeye oldukça kararlı görünüyordu. Ya da,

bilirsin.

Babacığım."

Arkamda bir varlık hissedince topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Merhaba, Jensen. Micah," diye anons ediyorum,

gözlerindeki tedirginliği görmek.

"Evet, *gerçek* isimlerinizi biliyorum," diyorum cesaretle, üçüne de bakarak. "Arkadaşım

bana üçünüzün oldukça ünlü olduğunuzu söyledi."

Micah bir adım öne çıktı, gözleri kısılmıştı. İfademi dikkate almayarak konuyu değiştiriyor. "Bu

Her şey yolunda mı?"

Jensen sessiz kalarak beni yakından izliyor.

"Hepinizin bana gerçeği söylemesini istiyorum." Kaşlarımı çatarak Damien'a döndüm. "Geçen gün sekiz kişi öldü.

gece, ve biz oradaydık. Dördümüz birden. Yangını siz mi başlattınız?"

"Mekanik bir şey olmalı," diyor Jensen arkamdan.

Damien aynı anda soğukkanlılıkla "Evet," diye yanıtlıyor.

"Bizdik." Ona gözlerimi kırpıştırarak bakarken kalbim yerinden

fırlayacak gibi oluyor. "Damien," diye azarlıyor Micah,

sinirlenmiş bir halde.

"Dikkatli ol, dostum," diye ekliyor Jensen, neredeyse ince bir uyarıda

bulunuyor. "Sana yalan söylemeyeceğim, küçük Quinn," diyor

Damien usulca,

yaklaşıyor. "Evet, başladık

Ateş. Sana onları korkutacağımızı söylemiştim." Birden gözleri karardı. "Ve onlar

hayatlarıyla ödeyecekler."

Titrek bir nefes vererek kekeledim, "Bunu gerçekten kastettiğini düşünmemiştim-"

"Sana ne yaptıklarını unuttun mu?" Damien hafifçe elimi tutarak ve elimi yukarı iterek soruyor

bileğimi ortaya çıkarıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Başparmağını çıplak tenime sürtüyor,

solmuş yara izlerini takip ederek. "Acıyı hak ettiler. Her bir saniyesi dayanılmazdı."

Başımı sallıyorum, ağzım açık kalıyor.

Nefesim kesiliyor.

Tüylerim diken diken oldu.

"Bu ölmeyi hak ettikleri anlamına gelmez," diyorum titrek bir sesle, diğer herkesle endişeli bakışlar

Onlar.

"Ama yaptılar," diye konuşuyor Jensen.

Micah da, "Ölmeyi hak ettiler Quinn," diye haykırır. "Seni inciten herkes ölmeyi hak eder.

acı çek."

"Bu şekilde Tanrı'yı oynayamazsınız," diye azarlıyorum onları.

"Bebeğim, eğer Tanrı gerçekse, o zaman Tanrı *benim*," diyor Damien *kendini* beğenmiş bir şekilde. "Ve eğer bir şans verilirse, bunu yaparım

Yine," diye devam ediyor duygusuzca, gözlerinden insanlığa dair her ipucu süzülüyor. "Hepimiz yapardık. Yapardık

Senin için her şeyi yaparım. Senin için öldürürüm.

Hatta senin için *ölürüm*." Vay anasını.

Kalbim küt küt atıyor.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," diye söze giriyor ve iri, dövmeli elleriyle yüzümü çerçeveliyor.

"Ve öyleyim. Senin için deli oluyorum, Quinn. Sen benim için her zamankinden daha önemlisin.

kavrayamazsın. Sadece bana güvenmene ihtiyacım var."

"Daha yeni tanıştık," diye ısrar ediyorum, aklım karışmış bir halde. "Sana nasıl güvenebilirim ki?"

"Sizi korumama izin verin," diye talimat verdi. "Bırakın sizi *biz*

koruyalım."

"Beni neyden koruyacaksın?" Kolları iki yanına düşerken o n d a n uzaklaşarak talep ediyorum. "Ben bir

Büyük kız, Damien. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Her zaman baktım."

"Quinn..." Ben kapıya yönelirken o aceleyle dışarı fırlıyor. "Bilmediğin şeyler var. Bilmediğim şeyler.

anlatmaya bile başlayamam."

Birden donup kalıyorum, parmak uçlarım hafifçe kapı tokmağını sıyırıyor. Başımı çeviriyorum, gözlerimi kilitliyorum

onunkiyle. "Ne gibi?" Talep ediyorum. "Anlamıyorum-"

"Zamanla göreceksin," diye sesleniyor, şimdi sadece birkaç santim ötemde duruyor, benim üzerimde yükseliyor

Küçük çerçeve.

"Tam da ihtiyacım olan şey bu," diyorum ona kararlılıkla. "*Zaman*. Düşünmek için. Kafamı her şeyin etrafına sarmak için

Bu."

"Ve bu iyi," diye yanıtlıyor biraz fazla hızlı bir şekilde. "Neye ihtiyacın varsa." "Bu çılgınlık," diye g e v e l i y o r u m endişeyle, ondan çok kendime.

"Tam anlamıyla delilik. Ben nasıl

diğer yöne koşmak? Nasıl oluyor da senden korkmuyorum?"

"Çünkü birbirimize bağlıyız," diyor nefesinin altından, sanki bu ifadenin derin ve güçlü bir anlamı varmış gibi

Arkasındaki anlam. "Dördümüz de." Parmaklarının tersiyle yanağımı hafifçe okşuyor, bir adım atıyor

yaklaşıyor, aramızdaki küçük boşluğu kapatıyor. Gözlerim umutsuzca onunkileri arıyor. Beklenmedik bir şekilde

Avucunu göğsüme dayadı, tam kalbimin üzerine. "Hissettiğini biliyorum." Hissediyorum.

Bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Partide onları ilk gördüğüm andan beri aramızdaki o açıklanamaz bağ. Maskeler,

ve hepsi.

Derin bir nefes alarak çaresizce Damien'ın tehditkâr mavi gözlerine bakıyorum. "Hissediyorum," diyorum

fısıltıyla itiraf etti. "Nasıl ya da neden bilmiyorum... ama *biliyorum*. Sanki seni yıllardır tanıyormuşum gibi." Tereddüt ediyorum,

Bakışlarımı koridorun sonundan beni izleyen Jensen ve Micah'a sabitliyorum. "Üçünüz de. Ben yapamam.

açıkla-"

Başparmağını ayrık dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, eğilirken bakışlarını ağzıma indiriyor. "Ve sen

zorunda değilsin," diye mırıldanıyor.

"Beni neden izlediğini söyle," diye talep ediyorum.

Yüzü sertleşiyor.

"Tamam." Geri çekiliyorum. "Ben gidiyorum-"

"Bekle," diye nefes alıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. "Senin için yeterince iyi olduğumu düşünmüyordum.

Ve... Siktir... Hâlâ öyle olduğumu düşünmüyorum."

Küçük bir nefes alarak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum, ancak hiçbir şey çıkmıyor.

"Çok safsın." Gözlerimi kaçırarak başka tarafa bakarken çenesi sıkıca kenetleniyor. "Ben istemedim

"Seni mahvediyorum Quinn."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Ellerimi göğsüne koyarak usulca soruyorum.

"Biz buralarda tanınırız," diye mırıldanıyor ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. "Kaos eğilimindedir

bizi her yerde takip ediyor. Seni uzaktan izlemenin senin için daha güvenli olacağını düşündüm. Getirmek

dünyamıza girmen tamamen yasaktı. Ama sonra seni Cadılar Bayramı partisinde gördüm. İşte o zaman

Hatalı olduğumu fark ettim." Sonunda başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "İnanmakla hata ettik

"Biz olmadan daha güvendesin."

Omzunun üzerinden bakarak bakışlarımı Jensen ve Micah'ya sabitliyorum. Micah bana, "Seni önemsiyoruz Quinn," diyor.

Jensen başını sallar. "Bu dünya sandığınız kadar güvenli değil," diye söze girdi.

"Kendimi tamamen karanlıkta hissediyorum," diye mırıldanıyorum Damien'ın dokunuşuna karşı.

Dudakları hafifçe benimkileri okşarken, "En karanlık gecelerde sana rehberlik edeceğiz," diyor.

"Her zaman, Quinn." Ve beni öptü. *Gerçekten* öptü.

Öyle şehvetli ve şefkatli bir öpücük ki, ruhumu ateşe veriyor.

BÖLÜM YIRMI IKI UINN

ÇÖZÜLME İÇİNDEDAMIEN'S SICAK, ÇIPLAKGÖĞÜS, ONU IÇIME ÇEKIYORUM. ONUN SARHOŞ EDICI KOKUSU

üzerimde. Tüm mantığım ve aklım bir anda yok oluyor. Bunlara karşı nasıl bu kadar güçlü duygular geliştirdim?

Sadece bir geceden sonra erkeklerin bu kadar hızlı olması beni aşıyor.

Yine de bu yoğun duygularla savaşmak yerine tam tersini yapmayı seçiyorum.

Onları tamamen kucaklıyorum.

Titreyen ellerimle başının arkasını kucaklarken kollarım boynuna dolanıyor,

onu daha da yaklaştırıyor. Ağzımın içinde usulca inliyor, ellerini sırtımda gezdiriyor, her bir elini hissediyor.

bir parçam. Eşofmanımın altından geçirerek kıçımı sıkıyor, tenimi yoğuruyor.

Damien hızla eğiliyor ve beni yerden kaldırıyor. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak

ona sıkıca sarıldım. Koridorda yürürken beni hararetle öpüyor. En kısa sürede nereye ulaşırsak

Jensen ve Micah ayaktalar, öpüşmemizi kesiyorum.

Başımı çevirdiğimde dudaklarım Micah'ınkilerle buluşuyor. Beni şefkatle öpüyor.

Dilini benimkine sürtüyor,

Eliyle yüzümü kavrıyor, ağzımı daha derinlemesine keşfetmek için başını yana eğiyor. Benim

Karnım zil çalıyor. Bana karşı çok tatlı. Çok nazik.

Jensen çenemi tutuyor ve sabırsızca beni öpmek için kendine doğru çekiyor.

İşte buradayım, hala Damien'ın

üçüyle de sırayla yiyişiyordum. Ve başka türlüsünü de istemezdim.

Kendimizi bir şekilde Micah'ın yatak odası olması gereken yerde buluyoruz.

Odanın köşesine. Damien beni yatağa yatırdı, önce sırtımı yatağa bastırdı.

Pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekiyordu.

Sonra külotumu yırtıp alt tarafımı tamamen çıplak bıraktı.

Pürüzsüz dudaklarını iç uyluğuma sürtüyor, tenime küçük, alaycı öpücükler konduruyor. "Bak

Damien dudaklarında çarpık bir sırıtışla, "Bizim tatlı kızımıza bak," diye geveliyor. "Şimdiden bizim için damlıyorsun."

Beni ağzına aldığında bir nefes kaçıyor, sıcak nefesi klitorisimi havalandırıyor ve

omurgamı titretti. Diline karşı kıvranarak yüksek sesle haykırıyorum.

Micah yanımdaki yatağa tırmanıyor ve tutkulu bir öpücükle beni susturuyor.

Bacaklarımı Damien'ın boynuna dolayarak ona doğru uzanıyorum, bir şeyi kavramaya ihtiyacım var.

Herhangi bir şey.

Damien beklenmedik bir şekilde, "Tutun onu," diye emreder.

Jensen parmaklarını bileklerime doluyor ve kollarımı başımın üzerinde kenetliyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum Micah'nın dudaklarına karşı.

Çenemi tutuyor ve başımı kendi tarafına çevirerek göz teması istiyor. Bakışları ağır.

Nüfuz ediyor.

"Öyle mi?" Micah usulca sorarken, Damien ağzıyla beni harap ediyor ve sertçe homurdanıyor

dilinin her hareketiyle. "Amını yalamasına bayılıyorsun, değil mi küçük Quinn?"

Çaresizce başımı sallıyorum, nefesimin altında inliyorum, kelimeleri

oluşturamıyorum. "Kıpırdama bebeğim," diye emrediyor Jensen,

ben inlerken bileklerimi daha sıkı kavrıyor.

kurtulmak için mücadele ediyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Damien, genişçe açılmış kalçalarımın arasından bana bakarak. "Seni tadabilirim

Sonsuza dek." Doğrudan gözlerimin içine bakarken dilini klitorisimin üzerinde düzleştiriyor. Vücudum geri sarsılıyor

ve neredeyse *çığlık* atacaktım. "*Evet*!"

Doruğa ulaşmak için şimdiden çok hevesliyim.

Micah yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni kendisine doğru çekti, dilini tekrar

Ağzıma. Öpüşürken inliyorum, midemde kelebekler uçuşuyor.

"Sen güzel," o fısıldar karşı benim dudaklar. "Yani çok güzel."

Jensen dudaklarını boynuma bastırıyor, dişlerini boynumun altındaki hassas deriye hafifçe sürtüyor.

Kulak memesi.

Birden Damien parmaklarını içime soktu.

Bacaklarım hemen titremeye başlıyor ve tüm vücudum geriliyor.

Beni olduğum yerde tutarken parmaklarını defalarca içime sokuyor. Ben bunun kurbanıyım.

orgazmım beni bütünüyle yutarken güzel bir saldırı.

Kalçalarımı savurup yüzüne sürüyorum. Uyarı vermeden, kıçımdan küçük bir sıvı dalgası akıyor,

Çarşafların üzerinde birikiyor. O kadar güçlü bir serbest bırakma ile geliyor ki, akıllara durgunluk veriyor.

Coşkuyla haykırıyorum.

"Vay anasını, bu çok s e k s i y d i ," diye inliyor Jensen. "Çok seksisin Quinn."

"İşte bizim iyi kızımız," diye övüyor Damien, nefes nefese, parmaklarını kıvırarak. "Tekrar. *Tekrar*, bebeğim.

Yapabilirsin."

Ben yüksek sesle inlerken Micah alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor.

Damien duvarlarımı sertçe okşayarak, "Bana nerede olduğunu söyle bebeğim," diye ısrar ediyor.

"Burada mı?" diye hevesle soruyor,

Parmaklarını içimde daha derine batırıyor. Hemen parmaklarının etrafında kenetleniyorum. Saniyeler içinde, onu ıslatıyorum

Yüzümü, gözlerimi sıkıca kapatarak güçlü, inanılmaz bir **h i s s e** teslim oluyorum. "Siktir. İşte orada...

Tam burada."

Eliyle kasık kemiğime bastırıyor ve beni defalarca boşaltıyor.

sonraki birkaç dakika. Sonra Jensen ile yer değiştirdi. Klitorisim ve g noktam arasında geçiş yapıyor, benim

Jensen'ın dilinin altında orgazmlarım daha da şiddetleniyor.

Vücudumda gezinirken, bacaklarım puding gibi hissediyor.

Damien'ın sıkı tutuşu yüzünden ellerim ve bileklerim uyuştu. Ve kalbim şiddetle çarpıyor.

"Ne düşünüyorsun, küçük Quinn?" Gözlerinin içine bakarken Jensen soruyor. "Hazır mısın

daha fazla?"

Micah kıkırdıyor, dudakları kulağımın yanında duruyor. "Sence bizi hâlâ götürebilir misin?"

"Hepimiz mi?" Damien ekliyor. "Şu anda mı?"

Zayıf bir şekilde üçüne bakarak tereddüt etmeden başımı sallıyorum.

"Evet

-" demeye çalışıyorum.

Damien sırıtarak elinin tersiyle yüzümü okşuyor. "Bundan pek emin değilim prenses,"

O da karşı çıkıyor. "Biraz uykuya ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Ama ben seni yapmak istiyorum-" Micah dudaklarıma küçük bir öpücük kondurmadan önce nefesim kesiliyor.

"Merak etme bebeğim," diye mırıldanıyor Micah, saçlarımı hafifçe okşayarak. "Bunu daha sonra telafi edebilirsin."

Haklılar.

Beni kendimden bile daha iyi tanıyor gibiler.

Küçük bir sırıtışla göz kapaklarım ağırlaşıyor. "Sizden gerçekten çok hoşlanıyorum çocuklar," diye mırıldanıyorum uykulu uykulu,

hiç düşünmeden. "Seninleyken kalbim küt küt atıyor." "Korku mu?"

Damien soruyor. "Bizden korkuyor musun Quinn?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. "Sakin hissediyorum."

"Çok tatlı," diye mırıldanıyor Jensen, gözlerimin içine bakarak.

Micah bana gülümsüyor. "Biz de senden *gerçekten* çok hoşlanıyoruz."

Damien ve Jensen ıslak mendili çekip çıkarırken beni kollarına aldı ve göğsüne yakın tuttu.

Örtüler. Ben sıcaklığı kucaklarken onlar da kuru, temiz bir çarşafla vücudumu kaplayarak beni içeri sokuyorlar.

"Eve dönsem iyi olacak," diye aceleyle çıktım. "Harper'a dışarıda kalmayacağımı söyledim.

uzun süre."

"Sadece mesaj at." Damien eğiliyor ve eşofmanımın ceplerini karıştırıyor. Bir kez

cep telefonumu buluyor, kilit ekranını işaret ediyor. "Senin için yapacağım. Şifren ne?"

Gözlerim kapanıyor.

"Quinn?" diye sorar, nazik ve sessiz bir tonda. "Şifren mi?"

"1031," diye iç geçirdim, yüzümü yastığa gömdüm, erkeksi, kalıcı kokusunu içime çektim

yastık kılıfından şampuan.

"Aferin kızıma," diye nefes alıyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "O senin içindeki tek Harper mı?

temaslar?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

Ve saniyeler içinde... derin bir uyku beni ele geçirdi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DAMIEN

ÜÇÜMÜZ KÜÇÜK QUINN'I YATAĞINDA UYURKEN BIRAKARAK OTURMA ODASINA GEÇTIK.

Quinn'in bu gece gelmeyeceğini haber vermek için arkadaşı Harper'a mesaj attım. Sonra onun cep telefonunu

Telefonu şarja takıp kanepenin yanındaki sehpaya koyuyorum.

Sonunda onun bizimle olduğunu bilerek rahatlayabilirim.

Sağ salim.

Jensen ve Micah'dan gelen tuhaf bir hava olsa da.

İkisine de bakıyorum,

Gözlerim küçük yarıklara

dönüşüyor. "Siz iyi misiniz?"

diye soruyorum.

Jensen bana dönmeden önce Micah'ya endişeli bir bakış fırlatıyor. "Biz iyiyiz," dedi belli belirsiz

Cevaplar.

Micah başını sallar ve banyoya doğru yönelir, kapıyı sessizce arkasından kapatır.

Jensen ona baktığımı fark edince omuz silkiyor. "Ne

yaptın?" "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey."

"Elbette," diyorum suçlayıcı bir şekilde.

Bakışlarını hemen benden kaçırıyor ve telefonunun ekranına bakıyor. "O çok

Lanet olası hassas adamım," diye savunmacı bir şekilde mırıldanıyor.

"Dayanamıyorum." "Sen ne dersen o."

Birden yüzü düşer. "Siktir," diye ağzından kaçırır, tetiktedir. "Damien, bak-"

"Şimdi ne olacak?" Telefonunu elinden kaptığım gibi dışarı çıktım.

Hayal kırıklığı içime doluyor. Ve tam o anda, saf adrenalinle dolup taşıyorum.

Kalbim çarpmaya başladı. Vücudum titremeye başlıyor. Bir şeye vurma dürtüsü hissederek, elimi sıkıyorum.

serbest elini sıkı bir yumruk haline getirdi.

"Hayatta kalan biri var," diyorum acilen, bulanık görüşümün ardından göz kırparak. "Piçlerden biri başardı

canlı çıkacağız."

"Bu imkansız."

"İradesi var; bunu ona vereceğim."

Jensen yenilgiyle kanepenin kenarına sıkıca tutunur ve Micah hiddetle bağırırken memnuniyetsizlikle inler

alarm gibi görünen bir şekilde oturma odasına geri

döndü. O biliyor.

O da az önce makaleyi okudu.

Başımı öfkeyle sallıyorum, ardından hızlıca aşağı kaydırıp temel bilgileri okuyorum. "O nakledildi

Dün gece geç saatlerde Boston'a vardık," diye anons ettim, dişlerimi

sıkarak. "Mass General." "Bu nasıl oldu?" Jensen tersledi.

"Henüz bir isim vermediler" diye belirtiyorum. "Açıkladıkları tek şey hastanın erkek olduğu ve

Şu anda yanık merkezinde tedavi görüyor."

"Şimdi ne olacak?" Micah soruyor.

Jensen'a telefonunu geri vererek ikisine de bakıyorum. "Killian'a tek kelime etmeyin," diyorum sertçe.

bir elini saçlarımda gezdirerek. "Bu şimdilik aramızda kalacak. Bunu tek başıma halledeceğim."

Micah hemen arkamdan geliyor. "Cehennem gibi, yapacaksın," diye tükürüyor. "Bu işte beraberiz.

Her zaman. Ben de seninle geliyorum."

"Gerçekten Killian'ın bunu öğrenmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Jensen kapı aralığından seslenirken

siyah bir kapüşonlu. "Büyük ihtimalle zaten biliyordur. O aptal değil."

"Bu *bizim hatamızdı*," diyorum suratımı asarak. "Nasıl oldu da o yangından kurtulduk, ama *biz*

bunu düzelteceğiz." Onlarla yüzleşmek için hızla arkamı döndüm. "Killian'ın bana daha fazla

Lanet olsun. Şimdiden kendini çok büyük ve güçlü sanıyor. Birdenbire çok meşgul olduğumu

Quinn'in amcığı yüzünden bir bok yapamıyorum."

"Birkaç adam daha kullanabiliriz," diye öneriyor Jensen. "Apollo ve Asher'a mesaj atabilirim-"

"Hayır," diye bastırıyorum ve onları iterek oturma odasına geri dönüyorum.

Jensen, "Caddenin hemen aşağısındalar," diye savunuyor. "Hastaneden sadece birkaç blok ötede-"

"Desteğe gerek yok," diyorum kararlı bir şekilde, telefonumu kanepenin minderlerinden alıp

cebime soktum. "Bir planım

var." "Sağlam mı?" Micah

soruyor.

"Taş gibi," diyorum Jensen'a dönerek. "Kasaya girmem gerekiyor."

Başını sallayıp odasına doğru ilerliyor. Ben de arkasından gidip, hızlıca şifreyi girmesini izliyorum.

Kenara çekilip dar dolaba girmemi sağlarken kasa alçak bir tıkırtıyla açılıyor. Bulduğumda

tam da aradığım şey, yüzümde bir gülümseme olduğunu iddia ediyor.

Jensen kaşlarını kaldırarak elimdeki boş şırıngaya bakıyor. Micah kapı

aralığından kuru bir kahkaha atıyor.

"Bu iş görür," diyorum onlara, kapaklı iğneyi çevirerek.

"Planınız bu mu?" Jensen belirsizlikle sorar. "Onu bir şeyle vurmak mı?"

Şırıngaya dokunup omuz silkiyorum.

"Tanrım, Damien." Micah iç çekiyor. "Aklını kaçırmışsın. Bunu biliyor muydun?"

"Bu iki kişilik bir iş, hatta," diye başlıyorum. "Bir yanık merkezinde, büyük ihtimalle seruma bağlı."

fermuarları bulmak için kasayı karıştırıyorum. Onları eşofmanımın cebine soktum.

küçük sıvı şişelerini arıyorum. Aradığımı bulduğumda, onlara doğru tutuyorum.

hesaplı bir sırıtışla. "Potasyum klorür."

Micah kaşlarını çatıyor. "Bunların hepsini nereden buldun?" diye merak

ediyor. "K a r a b o r s a d a n," diyorum Jensen'la göz göze gelerek. "Seni Bunu aldığımda aklımdaydı. Seninle birlikte

ve bir şeyleri ateşe vermeye olan aşkın."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sorar.

"Herifin vücudunun büyük bir kısmında üçüncü derece yanıklar olduğunu varsayarsak, bunu atlatabileceğinden bile şüpheliyim.

önümüzdeki birkaç gün içinde. Beklenen bir ölüm olacak, o yüzden muhtemelen otopsi yapmayacaklar," diyorum kayıtsızca.

"Yanıklarda potasyum çok yükselebilir zaten. O yüzden bu şırıngaya biraz koyacağım. İçine atacağım.

ve herifin kalbinin durmasına neden olacak. Vücudu savaşmak için çok zayıf olacak ve

ölümüyle tanıştı."

"Tanrım," diye

mırıldandı Micah.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Jensen soruyor.

"Çok okurum."

"Peki odasına nasıl girmemizi öneriyorsun?" Jensen araştırır. "Özellikle de onların

adını bile açıklamadınız mı? Ve eğer öğrenirseniz, gerçekten de

fark edilmeden içeri sızmak mı? Bu kadar kolay olacağını mı

sanıyorsun?"

"Küçük ayrıntılara takılma," diye karşı çıkıyorum, sorusunu görmezden gelerek. "Ben her zaman

bir meydan okuma."

Micah benimle aynı fikirdeymiş gibi sessizce başını sallıyor.

"Pekâlâ," diye yanıtlar Jensen. "Ben de seninle geleceğim-"

"Hayır," diye hemen sözünü keser Micah. "Burada kalıp ellerimin üzerinde oturmayacağım. I

biraz öfke boşaltmaya ihtiyacım var. Damien ve ben bu işi

halledeceğiz."

Jensen yüzünü buruşturur ve aralarındaki gerilim artar. "Peki," der kasvetli bir şekilde. "Ben burada kalacağım.

Quinn'le, o zaman."

Micah kapı aralığından kaybolmadan önce, "Bunu sen yap," diye şiddetle karşılık veriyor.

Jensen savunmacı bir tavırla bana bakana kadar kafasının arkasına dik dik bakıyorum, gözleri kocaman. "Ne?"

talep eder, sinirlenir.

Ona suçlayıcı bir şekilde başımı sallıyorum.

Aralarında her ne olduysa, her ne yaptıysa... *Gerçekten*

sıçıp batırdı.

"Ben bir bok yapmadım, Damien," diye t e r s l i y o r , benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor.

Ellerimi havaya kaldırarak şakasızca gülüyorum. "Dinle dostum, ben bir bok demedim."

"*Beni* öptü," diye beklenmedik bir şekilde açıkladı.

Ah-ha!

Tam da beklediğim gibi.

"Nihayet," diye alkışlıyorum. "Artık zamanı gelmişti."

Yüzü hemen yumuşuyor ve gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Ama sen benim nasıl hissettiğimi biliyorsun.

Quinn," diyor bana. "Özellikle de dün gece onunla birlikte

olduktan sonra." "Ne olmuş yani?" Meydan okuyorum. "İkisiyle

birlikte olamayacağını kim söyledi?" "Ne?"

"Beni duydun," diyorum, başının arkasından tutup alnımı onunkine bastırarak. "Biziz. Bu

her zaman *biz* olacağız. Bu işte birlikteyiz, Jens."

Sonunda, rahatlamış gibi görünen küçük bir nefes veriyor. Sanki tek yaptığı buymuş gibi.

gerekli.

Doğrulama.

Ona tutunduğum yeri bırakıyorum ve yanından geçerken omzunun arkasını o k ş u y o r u m .

kendi düşüncelerinden başka bir şey düşünemiyor, odanın ortasında şaşkın şaşkın duruyordu.

KORIDORDA ILERLERKEN TAVANDAKI FLORESAN IŞIKLARI VIZILDIYOR.

Hastane. Soyunma odasını beklediğimizden daha hızlı geçtik, tam içeri girerken

Biri dışarı çıkıyor. Alan neredeyse boş. İçeride sadece bir kişi daha var. Sadece uyum sağlamak için, ve

Sanki buraya aitmişiz gibi görünen Micah ve ben dolaplara doğru ilerliyoruz.

Önlük giymiş adam aceleyle yanımızdan geçiyor.

Micah'nın bakışlarının başımın arkasında olduğunu

hissederek *hayır anlamında* elimi sallıyorum. Henüz değil.

Kapı yumuşak bir gümbürtüyle adamın arkasından kapandığında, gözlerimiz konsantre bir bakışla kilitleniyor.

"Sonraki ikisi," diye talimat verdim, odanın diğer ucuna doğru yürüdüm ve büyükçe, dağınık bir odanın kapısını açtım.

Dolap. "Vardiyaları *bitiyor*."

Kapıyı kapatırken dolaba bakarak başını sallıyor. "Anladım."

"Kapıyı koru," diyorum ona, başka biri içeri girmeden sadece birkaç saniye önce. Adam başladığında

bana doğru bakıyor, ben de usulca başımı çeviriyorum. Yanımdan geçip evine doğru yürürken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyor.

Dolap.

Doğru anı beklerken meşgul gibi davranıyorum, parmaklarım önümdeki kilidi karıştırıyor. Bu

Adamın eşyalarını topladığı ve eve gitmeye hazırlandığı anlaşılıyor. Mika'ya baktığımızda

Göz ucuyla başımı sallıyorum.

Sırtını kapıya yaslayarak kimsenin girmesini engelliyor.

Ve soyunma odasının köşesinde üstünü değiştiren tamamen ilgisiz adama doğru sürünüyorum. O bakıyor

Benim boyumda, en azından aynı boyda. Ondan birkaç kilo fazlam var ve bu benim avantajıma,

Çoğu saf kas gücü. Ona hızlıca yaklaştım, tepki verecek zaman bırakmadım, bu da bana

üstünlük.

Dirseğimi ve kolumun kıvrımını ön tarafına doladığımda geldiğini bile görmüyor.

boynunu, boğazını sıkıca kavrıyor. Mırıldandığı melodi şimdi alçak, çaresiz gurultulara dönüştü

kafa karışıklığı. Sonra, *dehşet*.

Benimle mücadele etmek için çok uğraşıyor, yüzümü pençelemek için başının arkasına uzanıyor. Ama ben

onu o kadar hazırlıksız yakaladı ki başka ne yapacağını bilemedi. Hızla başımı çeviriyorum.

Boğazını sıkarken elimden geldiğince uzanmaya çalışıyorum. Ön kolumu kavradı ve

Beklediğim gibi, içindeki mücadele önemli ölçüde zayıflıyor.

Sonunda vücudu gevşedi.

Micah nöbet tutmaya devam ederken ben de onu aşınmış fayans zeminde sürüklüyorum.

"Peki, Jensen'la aranızda neler oluyor?" Merak ettim.

"Yok bir şey," diye cevaplıyor umursamazca. "Tanrı aşkına, dostum. Şimdi zamanı *değil*."

"Neden olmasın?"

"Öncelikle, az önce boğazını sıktığın bir adamı yerde sürüklüyorsun," dedi.

kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verir.

Adamı dolaba sırt üstü yatırdıktan sonra gülümseyerek Micah'ya bakıyorum. "Sadece deniyorum

yardım et."

"Tanrı aşkına," diye hırlıyor. "Şimdi olmaz, Damien."

Bedenim başka hiçbir şeye benzemeyen bir coşkuyla öfkelenirken dolabın kapısını arkamdan kapatıyorum. Geri adım atar atmaz

Soyunma odasının kapısı bir kez daha açılıyor ve ikinci kurbanımız içeri giriyor.

Ama bu sefer, hiç beklemediği bir anda, adamın kafasına vurdum.

Onu dolaba sürüklerken kan damarlarımızda nitrojen gibi pompalanıyor. Soyunmak için yarışıyoruz

ve onların kıyafetlerini, lacivert önlüklerini giyer giymez, ellerini arkadan fermuarla bağlarız.

ve sesleri bastırmak için tişörtlerimizi ağızlarına tıkıyoruz.

Şu an için baygın durumdalar, ancak gelmelerine ne kadar süre olduğunu bilmiyoruz.

geri döndüğümüzde, onları dolabın en arkasındaki çarşaflarla örtmeye karar verdik.

Bu iş görür.

Şimdilik.

Vardiya değişiminin en önemli zamanı olduğu için kimse kayıp olduklarını anlamayacak bile.

Kata girebilmek için onların CNA rozetlerini kullanıyoruz. Yanık ünitesi ürkütücü derecede sessiz, büyük ihtimalle

Gecenin bu saatinde. Birinci katın koridorunda ilerliyoruz, gelen belli belirsiz sesleri duyuyoruz

köşeyi döndüğümüzde hemşire istasyonundan.

Başımı hafifçe sallayarak masayı işaret ediyorum. "Bana bir dakika verin," diyorum ona.

Karanlık bir odada kaybolmadan önce başını sallıyor.

Hemşire istasyonunun arkasına doğru gelişigüzel ilerliyorum. Herkes meşgul görünüyor, işlerine odaklanmışlar.

Masanın üzerindeki kağıt çizelgeleri karıştırırken çalışıyorum. Çizelgelerin çoğu bir bilgisayarda yapılsa da

Neyse ki bu hastane yedek çizelgeleri de saklıyor. Acil bir durum

olursa diye mi?

Ulaşım için

mi? Kim

bilir...

Bu bilgilere yalnızca personelin erişebileceği açıktır. Burada hiç kimse bir CNA'yı sorgulamaz

dosyalar arasında geziniyor ve kendi işlerine bakıyorlar.

Kamerada görünmeme rağmen başımı eğiyorum ve tıbbi maske sakladığım için şükrediyorum.

kimliğimin çoğunu.

Altında, detayları gözden geçirerek kendi kendime

sırıtıyorum. Seni buldum, seni piç.

Timothy Schnyder.

Bir hastaya bir hemşire.

Bella Rivers, RN.

Arkamdaki personelin sessiz konuşmalarını duymazdan gelerek

okumaya devam ediyorum

üzerinde.

Oda numarası 66.
Havalandırıldı ve
sakinleştirildi.
Merkezi hat.

Kesinlikle kusursuz. Kendi kendime sadistçe gülümsüyorum, aletimle birlikte şişmeye başladığında lanetliyorum.

öldürme dürtüsü.

Solumdaki yaşlı görünümlü kadın yorgunluktan iç çekiyor. "Uzun bir gün müydü?" Bakışlarımı gazeteden ayırmadan soğukkanlılıkla soruyorum.

"Çok," diye yanıtlıyor kuru bir kıkırdamayla. "Her zaman fazladan vardiya alıyorum."

"Mmm." Başımı hafifçe çevirdiğimde gözlerim onun rozetine kilitleniyor.

Vay, vay, vay. *Merhaba,*

Bella Rivers. "Bu duyguyu çok iyi bilirim."

Tam bu sırada Micah salona geri adım atar ve hızlı adımlarla ilerlerken varlığını hissettirir

bize doğru geliyor. Göz ucuyla Rivers'a bakıyorum, sessizce elimle onu işaret ettikten sonra gözlerimi kilitliyorum.

onun gözleriyle.

İpucunu anladı, bir kez başını salladı.

"Affedersiniz," diyor Micah, ameliyat maskesini burnunun köprüsünde daha yükseğe ayarlarken. Dinleniyor

kolunu hemşire odasının tezgahına dayıyor ve bakışlarını onun rozetine indiriyor. "Bella?"

"Evet?" diye soruyor, bilgisayardan başını kaldırıp soru dolu gözlerle ona bakarak. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, katta yeniyim," diye kolayca cevap veriyor. "Ve malzeme odasına girmem gerekiyor. "Ve malzeme odasına girmem gerekiyor.

kodu benim için çalışmıyor gibi görünüyor."

"Tabii ki değil," diye mırıldanıyor sabırsızca. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Sandalyesini dışarı iterek

Altında, ayağa kalkıyor ve istasyonun arkasından dışarı çıkıyor. "Benimle gel."

"Gerçekten minnettarım," diyor ona ve yakından takip etmeden önce bana son bir kez dikkatli bir bakış fırlatıyor

koridorda arkasından. Şimdi

benim şansım.

Tek şansım.

Başımı eğerek 66 numaralı odaya doğru ilerliyorum. Loş ışıklı ve kapısı açık bırakılmış.

hafif aralık. A r k a m d a n sessizce kapattıktan sonra küçük perdeyi indirmeyi ihmal etmiyorum,

Kapıdaki dikdörtgen pencere.

Derhal üzerine Giriyorum, var. o
ezici Koku her zaman dezenfektan

Hastanelerden nefret ederim ve buradaki hava çok havasız. Kan naklinin zayıf damlası ve

S o l u n u m cihazının sessiz iç çekişi içime başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan gönderiyor.

Ve *işte orada.*

Orada yatıyor, tamamen hareketsiz. Çaresiz. Her zamanki gibi

güçsüz. Kalp monitörünün bip sesi beni güldürüyor.

Oh, Timothy.

Sana kod yazmak için *sabırsızlanıyorum*.

Loş bir ışık yaktıktan sonra, bir yandan etrafımı kolaçan ederken bir yandan da ona doğru s ü r ü n ü y o r u m . Bu

Duvarlar çıplak, soluk sarıya boyanmış ve neredeyse hiç dekorasyon yok.

Yatağının başucundaki boş masaya bırakılan oyuncak ayı ve geçmiş olsun kartı hariç.

Büyük ihtimalle ailesinden.

Onlara taziyelerimi iletirdim... eğer olsaydı.

Teddy'nin kafasını koparıp Timmy'nin yemek borusuna tıkmaktan daha çok zevk alırdım.

Zamanımın az olduğunu bildiğim için yanına gidip ekrandan hayati değerlerine bakıyorum. Çünkü

Şimdi durumu stabil.

...Ama çok uzun sürmeyecek.

Aşağıya b a k a r a k , göğsündeki merkezi hattı inceledikten sonra geri kalanını gözden geçiriyorum. Göğsündeki

En azından görünen kısımları. Yaraları korkunç. Tanınmaz halde.

Birden kendimi kafamdaki sahneyi hayal ederken buluyorum.

Alevler ona yapışıyor. Derisinin yaprakları dökülüyor. Kararmış et parçaları için için yanıyor.

İşkencenin kömürleşmiş kokusu. Saf, ölümsüz acı çığlıkları.

Çok güzel bir yer.

Keşke gerçek zamanlı olarak tanık olabilseydim.

Ama tabii ki, piç kurusu her şeyi mahvetmek ve bir şekilde hayatta kalmak zorundaydı.

Vücudunun büyük bir kısmı beyaz sargı ve bandajlarla kaplı. Aşağıda tüpler olmasına rağmen

Boğazından burnuna kadar. Yüzünden görebildiğim kadarıyla, şu anda çok kötü bir şekli var. Yüzünden geriye ne kaldı?

Derisi ağır dokulu. Kösele

gibi ve ham.

Ama burada merhamet bulamayacak.

Eğilerek maskemi çenemin altına ayarlıyorum, ağzım kulağından geriye kalan azıcık kısmın yanında. "I

Henüz tanıştığımıza inanmıyorum," diye sesleniyorum, çiğ, şişkin göz kapaklarının görüntüsüne b a k a r a k .

"Quinn adına buradayım. Hani şu gençlik yılları boyunca işkence ettiğin kız." I

tereddüt ediyor, kalp atışları hafifçe hızlanırken ekrana bakıyor. Usulca kıkırdıyorum ve

işaret parmağındaki nabız oksimetre cihazına baktı. "Ne oldu? Dilini kedi mi kaptı?" Şakayla karışık söyledim,

ışık gözlerimi terk etmeden önce. "Seni piç. Nasıl oldu da alevlerin arasından çıkmayı başardın?" İç çektim,

ona dilimi şaklatarak. "Muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyorsundur.

Şey, Timmy... Ben bir yakınım

Şeytanın dostuyum ve seni cehenneme göndermeye geldim."

Monitörü susturduktan sonra önlüğümün cebine uzanıp şırıngayı alıyorum. Enjekte ediyorum

serumuna potasyum koyup elimden geldiğince hızlı bir şekilde itiyor, sonra da sinsi bir bakışla hayati belirtilerini gözlemliyordum.

Sırıt.

"Umarım sonsuza kadar yanmanın tadını çıkarırsın," diye alay ediyorum. "Onu incittiğin için siktir git."

Hızlı adımlarla odayı geçip yüz maskemi çıkarıyorum ve şırıngayı kesici alet kutusuna atıyorum.

koridora geri adım atmadan önce konteynır. Hemşire istasyonuna geri dönüyorum.

ve meşgul görünmek için elimden geleni yapıyorum, masanın üzerindeki gevşek kağıtları karıştırıyorum.

Oda 66'dan alarmların çalmaya başlamasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum.

Timmy artık dengesiz.

"Yardım edin!" diye bağırıyor bir kadın sesi koridordan. "Burada yardıma ihtiyacım var, STAT!

Kaza arabasını getirin!"

Aniden, o düşerken benim endorfinim fırlıyor.

Hemşire odasından çıkıp sola dönüyorum ve koridorda hızlı adımlarla ilerliyorum.

Kaos.

Dahili telefondan yüksek sesle "Mavi kod" yankılanıyor. "Mavi kod."

Omzumun üzerinden baktığımda, Hemşire Rivers'ın aniden köşede belirdiğini fark ettim.

koridorda hastasına doğru ilerliyor. Micah'nın hızla onun arkasından geldiğini fark edince kilitleniyoruz.

gözlerim, çıkışımı yapıyorum.

Bir dakika bile geçmeden, telefonum önlüğümün cebinde titriyor.

KILLIAN:

Hayatta kalan biri var.

Henüz bir isim açıklamadılar

TIMOTHY SCHNYDER, HEMEN KARŞILIK VERIYORUM.

KILLIAN:

Öyle mi?

İşi bitirmek için hastaneye birkaç

adam göndereceğim.

KAPILAR AÇILIR VE MICAH IÇERI DALAR, GÖZLERI FAL TAŞI GIBI AÇILMIŞ, VÜCUDU

Koridorun sonunda benimle buluştuğunda adrenalin.

Zahmet etme, ben mesaj atarım. *Biz hallettik.*

"Vay anasını, ne acele ama," diye sertçe nefes veriyor Micah. "Her zaman çok zeki bir piç oldun."

Homurdanıyorum.

"O öldü, Damien," diye onaylıyor. "Onu geri getirmenin bir yolu yok."

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Yok."

Ve merdiven boşluğuna
yöneliyoruz. BÖLÜM YIRMI
DÖRT UINN

GÖZLERİM HIZLA AÇILIYOR VE JENSEN'İN SESSİZCE ODADA VOLTA ATTIĞINI GÖRMEK BENİ ŞAŞIRTIYOR.

Çok derin düşüncelere dalmış görünüyor. Ellerini sıkıca kalçalarına koymuş ve bakışları
çıplak ayaklarının altındaki zemin.

"Sen iyi misin?" Sessizliği bozarak aniden sordum.

Yüzünü bana dönüyor, gözleri kocaman. "Evet," diye cevaplıyor kasvetli bir şekilde, zoraki bir sırıtışla. "Ben iyiyim."

"Buraya gel," diye teklif ediyorum.

Jensen gözlerinde endişeli bir bakışla yanıma oturuyor. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Gel buraya," diyorum tekrar, yanımda dinlenirken kollarımı ona doluyorum. "Annem eskiden
bana iyi olduğunu söylemenin iyi *olmaktan başka bir* şey olduğunu
söyle."

Sessiz bir kahkaha atıyor, vücudu sonunda benimkine karşı gevşiyor. "Annen çok akıllı," diyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sınırlarını aşmamaya çalışarak soruyorum.

"Emin değilim."

"Yapmak zorunda değiliz. Sorun değil."

Pozisyonunu hafifçe değiştirerek yüzünün yan tarafını göğsüme yaslıyor. "Sen gerçekten de

"Ben sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşarken o temkinli bir şekilde ağzından kaçırıyor. "Bunu biliyor muydun?"

"Öyle miyim?"

"Evet, öylesin," diye yanıtlıyor küçük bir nefes vererek. "Sanırım aklımda çok şey var. Bu
Son birkaç yıl garip geçti."

"Ben de öyle."

Başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerimi derin derin süzüyor. "Ö y l e mi?" diye merak ediyor.

"Babam öldüğünde on yaşındaydım," diye endişeyle başlıyorum, bakışlarını ondan kaçırarak. "Ve o zamandan beri,

Kendimi yabancı hissettim. Sanki hiçbir yere ait değilmişim gibi. Her zaman pozitif kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Gülümsemek... ama bu gerçekten çok zor."

Sessiz kalıyor ama sanki burada güvende olduğumu söylemek istercesine beni sıkıca kucaklıyor. Benim tüm

En karanlık sırlar onunla birlikte korunacak ve mezara

götürülecek. Bu beni sakinleştiriyor ve sonunda her şeyi dışarı

vuruyorum.

"Kendini vurdu," diye duygusal bir şekilde mırıldandım. "Ve bu hiç tahmin etmediğimiz bir şeydi. Belki de

uyarı işaretlerini görseydik, onu durdurabilirdik..." Küçük bir nefes vererek tereddüt ediyorum.

"Onu kaybetmek hayatımda yaşadığım en büyük acıydı."

Yüzüme uzanıyor ve gözümün kenarındaki bir damla yaşı nazikçe siliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diyor eliyle yüzümü kavrayarak. Ona doğru eğildim

dokundum ve gözlerimi kapadım, ona karşı rahatladım. "Yaşadığın şey korkunç ve duyguların

geçerlidir. Her biri."

Gözlerimiz yoğun bir bakışla kilitleniyor. "On üç yıl oldu," diye gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Bunu aşmış olmalıyım

Şimdiye kadar-"

"Hayır," diye seslendi. "Hayır, Quinn. Kederin zaman aşımı yoktur."

Başımı sallıyorum, parmak uçlarımı hafifçe omuzlarında gezdiriyorum. "Daha yeni tanıştık ve işte buradayım, içimi döküyorum.

Sana bağırsaklarımı açıyorum," diye şaka yapıyorum. "Beni çok rahat

hissettiriyorsun."

"Aynı şey senin için de geçerli. Sanki seni ezelden beri tanıyormuşum gibi geliyor," diyor elmacık kemiğimi hafifçe yoklayarak

başparmağıyla. "Çok samimisin." "Sen

de öylesin, Jensen."

"Senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Seni gerçekten tanımak," diye nefes alıyor. "Eğer bana izin verirsen."

Karnım zil çalıyor. "Bu hoşuma giderdi," diye itiraf ediyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirirken. "Onunla birlikte olmak istiyorum.

seni de tanıyorum."

Hafifçe sırıtarak başını omzuma yaslıyor, yüzlerimiz artık sadece birkaç santim aralıklı. "Kim bilebilirdi ki

Dünyanın en güzel kızının aynı zamanda en büyük kalbe sahip olacağını?" diye sessizce haykırdı.

gözlerimin içine öyle içten bakıyor ki nefesim kesiliyor.

İkimiz arasındaki güçlü ve enerjik bağdan dolayı kalbim hızla çarpıyor. İnanılmaz bir şey.

ne kadar kolay *anlaştığımızı*. Onunlayken kendimi çok anlaşılmış hissediyorum, sanki kendimi açıklamama gerek yokmuş gibi. Dün gece,

Orada oldu bir inkar edilemez fiziksel cazibe,

ama Bu gece, beni zihniyle uyarıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Usulca sordum.

"Evet," diye nefes alıyor. "Şimdi seninleyim."

Gözlerimin içine bakıyor ve dilinin ucuyla dudaklarını yavaşça ıslatıyor. Güçlü bir şey var,

Aramızdaki manyetik çekim.

Eğilip beni usulca öpüyor.

Ve aynen böyle, tüm dünya bir anda yok olur.

Dili yavaş, erotik bir dansla benimkine sürtünüyor. Üzerimde daha da yuvarlanarak beni

Altındaki yatağa. Parmaklarım eşofmanının paçasını kavrıyor ve kalçalarından aşağıya doğru çekiyorum,

Onu hissetmek için çaresizce.

Aleti serbest kalıyor ve avucumun içinde çok yumuşak bir his uyandırıyor. Düşük bir inilti göğsünden kaçıyor

Beni daha derin öpüyor. Kalçalarını dokunuşuma doğru yönlendirirken elimle onu çalıştırıyorum, umutsuzca

ne kadar temas kurabilirse.

Ereksiyonunun ucunu girişime yerleştiriyorum ve saniyeler içinde içime batıyor. Yakalıyor

iniltimi ağzına alıyor ve pelvisini bana doğru iterek içime daha fazla giriyor. İşte

Dikkatlice ölçülmüş her vuruşta aynı anda klitorisimi çalıştırırken inanılmaz sürtünme.

"Evet," diye usulca dudaklarına yapışıyorum, her duyguya teslim oluyorum. "Jensen..."

"Quinn," diye nefes alıyor, parmaklarını boğazımda dolaştırıyor.

Tekrar tekrar içime giriyor, dudaklarını çenemde gezdiriyor.
Her ne kadar alışkın olsam da

söz konusu onlar olduğunda, bu çok daha farklı. Bu tutkulu.

"Oh, kahretsin," diye inliyor Jensen, tekrar sokmadan önce sonuna kadar çekiyor. "Çok sıkısın. Yani

"Benim için ıslan bebeğim."

"Evet," diye cesaretlendiriyorum, parmak uçlarımla kollarında şişen kasların izini sürüyorum.

Zaman yavaşça geçiyor ve içimdeki his gittikçe artıyor.
Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum.

Şu anda tek yapabildiğim *hissetmek*.

"Jensen... Çok yakınım..."

"Beni boşaltacaksın bebeğim," diye mırıldanıyor, hızlanırken boynuma yumuşak bir öpücük konduruyor

Hızını artırdı, içime daha sert girdi. "Benimle gel. *Lütfen, Quinn*." Ve

tam zamanında, sonsuz mutluluğu memnuniyetle karşılıyorum.

YATAKTAN KALDIRILMA HISSI BENI UYANDIRIYOR. NEFES NEFESE KALDIM, HIZLI BIR BAKIŞLA

Jensen ve Micah yataklarında derin bir uykuya dalmışken tepemdeki karanlık figüre bakıyorum. Beni taşıyor

Gözlerim yavaşça karanlığa alışırken odanın içinde ve koridorda ilerliyorum.

"Damien?" Uykulu bir şekilde fısıldıyorum.

Yumuşak, derin bir nefes veriyor. "Evet, bebeğim. Benim," diye beni rahatlatıyor, yüzümü onunkine yasladığımda

sıcak bir omuz. "Ben buradayım."

Bir süre sonra odasına giriyoruz. Yanına tırmanmadan önce beni nazikçe yatağına yatırdı.

Ben. Yorganın altına yerleşiyoruz, bacaklar iç içe geçmiş, bedenler birbirine bastırılmış. Sakinleştirici bir his

bir anda üzerimde. Onunla birlikte olmanın tanıdıklığı beni memnun ediyor.

Yanağımı çıplak göğsüne yaslayıp vücudunun sunduğu tüm sıcaklığı içime çekiyorum. O benimkini hafifçe fırçalıyor

parmaklarıyla saçlarını okşuyor ve her nefes alıp verişinde göğsünün sabit bir şekilde inip kalkmasından zevk alıyorum.

Başımın altında.

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor. "Kalbinin sesini duyabiliyorum," diyorum ona.

Güçlü, sessiz vuruşlar onun içinde sekiyor.

"Gerçekten mi?" diye sorar. "Bir tane olduğunu

bilmiyordum."

İçimden bir ürperti geçiyor. Boynumu bükerek gözlerinin içine bakıyorum.

Saha boyunca bile

Odasının karanlığında, içlerinde bir kıvılcım var. Onu çok net görebiliyorum. Hiç görmediğim kadar net.

daha önce var.

Eliyle yüzümü kavrıyor. "Kalbim *senin* için atıyor, Quinn," diye mırıldanıyor, dudaklarımı

başparmağı. "Sensiz, deliliğin eşiğinde, uyuşmuş, boş bir adam kabuğundan başka bir şey değilim."

Nefes alışım hızlanıyor.

Onunki de.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Umutsuzca soruyorum. "Sana karşı nasıl bu kadar güçlü hissedebiliyorum?"

Eğilerek alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sorulacak kişi ben değilim..."

doğru kelimeyi bulmaya çalışarak tereddüt eder. "...

Hisler." "Neden olmasın?"

"Nasıl çalıştıklarından emin değilim," diye yanıtlıyor. "Bunların nasıl çalıştığından, gerçekten. Yıllarca, hiç hissetmedim

hiçbir şey. Hayal edilemez bir öfke dışında tek bir duygu kırıntısı bile yok." Aniden, çenemi tutup

Sıkı bir kavrayışla. "Seninle tanışana kadar," diye itiraf ediyor. "Sen benim başka bir yanımı ortaya çıkardın. Bir yanımı.

yapabileceğimden emin değildim."

İfadesinin ardındaki duygusallık nedeniyle nabzım hızlanıyor.

Damien daha yakına eğiliyor, dudakları artık benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. "Bana *yeniden yaşadığımı* hissettiriyorsun."

küçük, titrek bir nefes vererek açıklar.

Başımı çevirip avucuna yumuşak bir öpücük konduruyorum. İşte o zaman kaba, yırtık pırtık bir

Merkezde yara izi var.

"Bunu nasıl aldın?" Sessizce sordum.

Çenesi sıkıca kenetleniyor ve dokunuşuma karşı geriliyor. "Neyi?" "Bu

yara izini," diye cevap veriyorum, gözlerim hevesle onunkileri

keşfediyor, ta ki o

Uzakta.

Parmaklarımın ucuyla derisine gömülü tümsekli şekil bozukluğunun izini sürüyorum, umutsuzca

En derin, en karanlık sırlarını biliyorum... Kimseyle paylaşmadığı yanlarını. Onu öperim.

Bileğini sıkıca tutarken bir kez daha avucumun içine alıp dudaklarımı yara izinin tüm uzunluğu boyunca gezdiriyorum. Onun

Başparmağı kıvrılıyor ve gözlerimin derinliklerine bakarken yüzümü nazikçe okşuyor.

Odadaki hava ağırlaşır. Yavaş nefesleri belirsizliğin küçük iniltilerine dönüşüyor. İşte

Bakışlarının ardında çok fazla travma var ve onu hiç bu kadar çelişkili görmemiştim.

"Quinn..." Başını sallayarak telaşlı bir nefes veriyor. "Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim,"

itiraf ediyor.

Ona doğru uzanarak elimle yanağını kavrıyorum. "Neyin?" diye

soruyorum. "Düşmekten," diye atıldı ve ağzı benimkiyle çarpıştı.

Beni tutkuyla öpüyor. Başım hemen dönüyor. Ona doğru eğilerek, ben de onu öpüyorum.

İçimdeki her şey, her duygu yoğun bir şekilde dışarı akıyor. Ve o bunu hissediyor. Sahipleniyor. *Bana* sahip çıkıyor.

İnliyor, dilini dudaklarımın arasından geçiriyor. Onda beklenmedik bir değişiklik var.

Başını yana eğerek beni daha derinden öpüyor. *Şehvetli* bir şekilde. Vücudu hemen gerildi ve ben

Düşüncelerinin tıpkı benimkiler gibi hızla akıp gittiğini söylüyor. Tüm bu duygular bunaltıcı olmanın ötesinde. Güzel ama bir o kadar da ürkütücü.

Nefesinin altından yumuşak bir mırıltı çıkararak dudakları çenemde geziniyor. "Seni rahatsız etmek istemedim,"

Dudaklarını dudaklarıma götürüp beni şefkatle öperek konuşmaya başladı. "Uyuduğunu biliyorum ve

Onların yanında güvende olduğunu sanıyordum," diye nefes alıyor ve eliyle ensemi okşuyor. "Ama... Ben

Sensiz uyuyamam." Kalbim

çok dolu hissediyor.

Onu sırt üstü yatırıp eşofmanını erkeksi kalçalarından aşağı çekiyorum. Onları tekmeleyerek çıkardı.

Beline sarılmadan önce arkama uzanıp elimle sikini okşuyorum. O zaten

Benim için zonkluyordu, ucu zaten ön sakızla kayganlaşmıştı.

"Bunca yıldır bunu bekliyordum," diye ağır ağır inliyor, dayanamayıp seğiriyor

çaresizlik içinde. Onu daha hızlı okşuyorum ve o da altımda kıvranıyor. "*Senin için*-"

Elimi itiyor ve sabırsızca sikini yumruklayarak ucunu girişime yerleştiriyor.

Aniden, beni kalınlığının üzerine indiriyor, aynı anda kalçalarını sallıyor.

Tırnaklarımı geniş omuzlarına geçirerek ona haykırıyorum. "Oh," diye nefes nefese kaldım, tamamen

onu. Her birinden. Lezzetli. İnç.

Parmak uçlarını agresif bir şekilde kalçalarıma bastırıyor ve irkiliyorum.

Baskıdan dolayı, eminim

cildimde çürükler bırakacak.

Büyüleyici ama acımasız dokunuşunun daha fazla hatırlatıcısı.

Ta ki uzanıp başımın arkasından tutarak beni kendisine yaklaştırana kadar. Dudaklarımız

ateşli bir öpüşmeyle çarpışıyor ve adam tüm kontrolünü kaybediyor. Söz konusu o olduğunda alışık

olmadığım bir şey.

Kalçalarımı hareket ettirerek, boğazımda yumuşak bir inilti yakalanırken yavaşça ona binmeye başlıyorum. Onu çalıştırmak

Dövmeli parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, beni dikkatle tutuyor. Sanki narin bir cam parçasıymışım gibi.

kırılmaması için.

Yine de... zaten kırılmış olanı kıramazsınız.

Ben daha bir anlam veremeden kapüşonumun eteğinden tutup kafama geçiriyor. Çekiyor

Sonra spor sütyenimi çıkarıyor ve elleriyle göğüslerimi avuçluyor. Gözleri bir bakışla genişledi

Takdir. *Sevgi*.

"O kadar güzelsin ki," diye nefes nefese haykırıyor, gözlerimin içine bakıyor, gözlerimi

başparmaklarıyla büzüşmüş meme uçları. "Sür beni, bebeğim. Evet. Aynen böyle," diye övüyor hırçın bir tonda,

Belimi kavradı ve beni ona doğru daha hızlı salladı. "Lanet olsun,

Quinn.

Senin güzel küçük amcığının

sikimi mengene gibi kavrıyor. Hissedebiliyor musun?"

Kalçalarımı yuvarlarken alt dudağımı dişlerimin arasına alarak

inliyorum. "Söyle bana," diye keskin bir şekilde nefes alıyor,

kalçalarımın arasına uzanıyor, çalışıyor

başparmağıyla klitorisimi

okşadı.

"Evet," diye boğuluyorum, zaten orgazmımın eşiğindeyim. "Tanrım,

evet-" "Sana ne demiştim, küçük Quinn?" diye alay ediyor, sesi alçak.

Sıkı.

"*Tanrını* bulamayacaksın

Burada," diye homurdanıyor ve ben onun sert, kalın sikinin üzerinde zıplarken beni zorla aşağı indiriyor. "Benimle değil...

Özellikle de ben senin içinde bu kadar derindeyken."

"Oh, lanet olsun," diye bağırıyorum, klitorisim onun dokunuşunun altında şişerken kalçalarımı sallıyorum. "Evet," diye teşvik ediyorum,

Bacaklarım geriliyor, sırtım kamburlaşıyor. Beni daha yavaş çalıştırıyor, başparmağı artık sularımla kaplı. "Evet. Sadece

Böyle. Devam et, lütfen-" Vücudum bir an için kaskatı kesildi, ta ki ben aşırı uyarılmış bir şekilde öne doğru sarsılana kadar

doruk noktam beni bütünüyle yutarken.

Şaşkınlıktan boğuk bir hıçkırık çıkarırken çenem düşüyor.
Başparmağını yavaş ve dikkatli bir şekilde döndürüyor.

şişmiş klitorisimin üzerinde daireler çiziyor ve ben vahşileşiyorum.
Daha fazlasına ihtiyacım var, onun horozunu sürmeye başladım.

çaresizlik.

"Lanet olsun... Şu haline bak," diye tapınıyor, dişlerini göstererek. "*Çok iyi* gidiyorsun. Benim için devam et,

bebeğim."

Uzun boyunun üzerine çökerek beni neredeyse tamamen dolduruyor.
İç duvarlarım onu sıkıca kavrıyor,

Orgazmımın bir başka dalgası içimden geçerken onun etrafında spazm geçiriyorum. "İşte bu," diye inliyor, kıçımı sıkıyor, beni devam etmeye teşvik ediyor

yavaş, sabit bir ritim. Sallanma

ileri geri, kendimi dik tutmak için avuçlarımı göğsüne dayıyorum.
Yorgunluğumu hissederek

Az önce içimi sarsan duyguları bastırarak tenimi nazikçe okşuyor, parmak uçları

kalçalarıma sürtünüyor. "Bu iş sende prenses."

"Yapamam," diye mırıldandım. "Bunu kaldıramam. Bu çok fazla-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ben sırt üstü yatana kadar bizi ters çevirdi.
Erkeksi vücudu beni yere yapıştırdı,

altında hareketsiz yatıyordum. İçime sertçe girerek nefesimi k e s t i .
Boğuk bir hıçkırık çıkardım,

Bacaklarımı beline doladım.

Damien neredeyse sonuna kadar çekiyor, sonra geri itiyor. Tekrar ve tekrar. Onun itişleri

Güçlü ama hassas. Kalçamı kavrayarak dizimin arkasını kalçasının üzerine getiriyor ve

Bacaklar daha geniş. Bu sadece ona daha fazla erişim sağlıyor gibi görünüyor. Parmak uçlarımı teninde gezdiriyorum, parlıyor

Ter içinde, duygularımın derinliklerine dalarak bayılmaktan kendimi alamıyorum. O kadar güzel ki.

Kollarını başımın altından geçirerek yatağı kavrıyor ve eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

boynum. "Oh, kahretsin," diye homurdanıyor, leğen kemiğini benimkine sürtüyor. Sert kıçını ellerimin arasına alıyorum ve

onu daha sert aşağı yönlendirmek. "Sonsuza dek burada, bu anda kalabilirim." "Ben de," diye fısıldıyorum nefes nefese, gözlerimi sıkıca kapatarak.

"Quinn," diye inliyor kulağımın dibinde. "Oh...Quinn. Canavara ne yaptın böyle?

İçimde mi?"

Kalbim güm güm atıyor ve işte tam oradayım.

"Hala nefes aldığım sürece, senin için öldüreceğim Quinn," diye söz veriyor, elini altından geçirerek

İçime acımasızca pompalarken kıçımı nazikçe okşamak için. "Seni güvende tutmak için." Küçük boncuklar

Omzumu hafifçe ısırmadan önce dudaklarını tenime bastırırken üzerime ter damlıyor.

"Senin için öldürmek. Senin için öl. Ne pahasına olursa olsun."

"Damien-" diye haykırıyorum, dünyayı sarsan başka bir orgazm içimden geçerken kayboluyor ve tüm

endorfinlerimin aşırı hızlanmasını sağladı.

"Ne kadar iyi bir kız," diye usulca nefes alıyor, daha hızlı pompalayarak beni yatağa gömüyor. "Çok aşığım

Seninle bebeğim. Anlıyor musun? Kafayı takmış durumdayım." Aniden bana çarptı, beni yakaladı

tamamen hazırlıksız yakaladı. "Lanet olsun. Daha fazla dayanamayacağım."

Umutsuz küçük çığlıklar atarak omuzlarını destekliyorum, sırtındaki kasların esnemesini izliyorum

Her güçlü hareketimde parmak uçlarımın altında.

"Arkanı dön," diye emrediyor, çekilmeden önce aceleyle dudaklarımı öpüyor ve beni

Karnımı. Sikinin pembe başını ıslak yarığıma sürtüyor, tekrar tekrar, alaycı bir şekilde. I

Sızlanıyorum, yüzümü yastığa gömüyorum, düzensiz nefeslerimi bastırıyorum. "Sen benim en sevdiğim kızsın," diye mırıldanıyor,

batmak içeride . Ben ile Bir, zor İnme. Biz her ikisi de Aynı anda nefes nefese kaldım ve çarşafları yumrukladım.

Her bir cezalandırıcı itişte homurdanıyordu. "Çok yaklaştın. Hissedebiliyor musun Quinn?"

"Evet," diye yastığa doğru nefes alıyorum, her harekete uymak için kıçımı kaldırıyorum.

"Hâlâ bunu istiyor musun?" diye soruyor usulca. "*Beni* istiyor musun?"

"Evet-"

"Söyle."

İstilasına karşı kendimi geri iterek başımı çeviriyorum, yüzünü onun yüzüne yaklaştırırken gözlerimi onunkilerle kilitliyorum.

benimkinin yanında. "Seni istiyorum. Seni," diyorum itişler arasında.

Yüzünde anında bir gülümseme beliriyor. "Düz bir şekilde uzan," diye homurdanıyor, başımın arkasını tutuyor ve

yüzümü yatağa bastırarak. "Sessiz ol."

"Oh...benim..." Sonu görünmeden içime girerken inliyorum.

"Ne dedim ben?" diye ısırıyor ve parmaklarını ağzıma sokuyor.

Onları emiyorum, sessizce inliyorum. Tadı çok güzeldi.

"Sen küçük bir sürtüksün." Kulağımın dibinde baştan çıkarıcı bir şekilde gülüyor. "*Benim* sürtüğüm. Doyamıyorum

sen."

Parmaklarını boğazımın arkasına doğru itiyor ve ısırmadan önce öğürüyorum.

"Siktir, Quinn." Keskin bir iniltiyle içime daha sert giriyor. İç duvarlarım onun etrafında sıkılaşıyor

Bir kez daha horoz, üzerimde yıkanan başka bir orgazm, beni mutlak bir mutluluk durumuna gönderiyor. "Ben istemiyorum

henüz gelmedi. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum." Hareketsizleşir, kabzasına kadar gömülür, üzerine yığılırken

Ben.

Onun ağırlığından nefes almakta zorlanıyorum, ta ki o hafifçe kayarak bana daha fazla yer açana kadar.

Derin nefes al.

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca içimde titreşti, ta ki dışarı çekip beni geri çekene kadar.

dizlerimin üzerinde. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kıçımın yanaklarını ayırdı ve beni içine aldı.

Ağız.

"Evet," diye inliyorum, beni yutarken dudağımı ısırıyorum, bir delikten diğerine yalayarak ilerliyor.

"Mmm," diye inliyor, dilinin ucunu dar deliğime daldırıyor. "Tadın çok güzel amına koyayım."

Parmaklarını amıma sokarken bir yandan da kıçımı yiyor.
Kalçalarımı sıkıca kavrıyor,
beni yerimde tutuyor. Kollarımın üzerine düşüyorum, yüzüne ve parmaklarına doğru geri itiyorum.
Serbest eliyle kıçıma vuruyor ve ardından sert bir acı hissi bırakıyor.
Pompalıyor
parmaklarını içime sokuyor, onları kıvırıyor, uyarılmamı içine çekiyor.
"Çok seksisin." Derin bir iç geçiriyor, diziyle bacaklarımı daha geniş açıyor, ucunu
sikini girişime dayadı. Uzun bir vuruşla içime girdi ve eğilerek dudaklarını
sırtımı boydan boya öpmeden önce kürek kemiğime yaslandı. "Ne var? Ne? Ne?
Quinn? Bana ne istediğini söyle."
Kalçalarını her sallayışında bir ileri bir geri sallanırken, umutsuzca nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Ben istiyorum
Seni boşaltmak için," diye itiraf ediyorum, artık göz kapaklarımın
ardında yıldızlar görüyorum.
"Nereye istiyorsun prenses?" diye soruyor ve parmaklarını ensemde birleştiriyor,
saçımı sıkıca çekmeden önce. "Söyle. Bana."
"İçime gir," diye acele ettim. "Doldur beni,
lütfen."
"Fuuuck," diye homurdanıyor ve bana acımadan çarpıyor. Derimin şapırdadığı yüksek bir ses duyuldu.
içime daha sert giriyor. "Senin için boşalacağım, Quinn." Yatak başlığı şiddetle sallanıyor
Duvar. "Doğru." Nefes alış verişi sığlaşıyor. "Şimdi-"
Serbest kaldığını iddia ederek keskin bir inilti çıkarıyor. Hızını yavaşlatarak kalçalarını benimkilere sürtüyor.
ve kollarını vücudumun ön tarafına dolayarak beni altında esir tutuyor.
Damien ve ben sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca bu pozisyonda kaldık.
Birbirine yakın duran bedenler
iç içe geçmiş ve ter içinde kalmıştım. Gözlerim bir kez daha kapanıyor ve yorgunluk beni ele geçiriyor. Onun
Kendini çektikten birkaç dakika sonra içimden döl sızmaya başladı, ta ki parmaklarıyla yakalayana kadar
ve onu tekrar içime itiyor.

Yan dönüyor ve beni kendine doğru çekerek saçlarımı hafifçe okşuyor. "Su?" dedi sessizce

soruyor, dudakları kulağımın

yanında. Cehennem gibi

kavruldum, başımı salladım.

Komodine uzanıyor ve bana küçük bir bardak uzatıyor. "İç," diye emrediyor, ben içerken beni izliyor.

dudaklarımı bardağa götürüp yudum yudum i ç i y o r u m . Gözlerim karanlığa alıştığından beri onu görebiliyorum.

çok net. Bu gözler çok ilgi çekici ama bir o kadar da korkutucu. Çok fazla gizem barındırıyorlar. Sanki bir

Kapalı defter.

Ama bana *asla* zarar vermeyeceğini biliyorum.

"İşte bu k a d a r . Suyunu iç." Suyu yutarken yüzümdeki saçları hafifçe tarıyor.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek suyun geri kalanını içtim. "Aferin kızıma."

Beni gözlemleme şeklinden nabzım hızlanıyor. Kimyamız inkar edilemez. Öyle bir şey var ki

Güçlü bir kıvılcım. Karnımdan aşağıya doğru fırlayan çırpıntılar gönderiyor. Ben elimi uzatırken oda dönmeye başladı.

Bardağı yavaşça elimden alırken parmakları benimkilere değiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, bardağı yerine koyarken onu dikkatle izliyorum.

Komodin.

Birden yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerimin içine sonsuza dek bakarak, daha yakına eğiliyor,

Acele etmiyor. Parmaklarımı bileklerine doladığımda kalbim hızla çarpıyor.

"Nasıl-" Tereddüt ediyorum, aklım başımdan gidiyor. "Bu nasıl-"

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni bir a n d a susturuyor. "Şşşt," diye nefes alıyor öpüşmemizde, kayıyor

Dilini ağzıma soktu.

"Damien," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, hızlı hızlı nefes alıyorum. "Her şey çok hızlı gelişiyor. Korkuyorum-"

"Olma," diyor, üzerime yuvarlanarak beni altına sıkıştırıyor. "Seni yakaladım, Quinn." Ve bastırıyor

alnıma yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu. "Sonuna

kadar." BÖLÜM YIRMI BEŞ

MICAH

PENCEREDEN IÇERI SÜZÜLEN PUSLU BIR IŞIKLA UYANIYORUM. YAN DÖNÜYORUM, BAKIŞLARIM

Jensen'a kilitlenmiş. Dün gece Quinn ve onunla birlikte yatağa girdiğimi neredeyse unutuyordum.

Damien ve ben hastaneden eve geldik.

Hâlâ uyuyor, sırt üstü yatmış, kollarını başının yanındaki yastığa dayamış. Bu alır

Grup evlerinde oda arkadaşı olduğumuz zamanlara geri döndüm. Tek fark, ben her zaman karşıda uyanırdım.

ondan oda.

Şimdi yatağımda, hemen yanımda.

Quinn görünürde yok ve kapı kapalı.

Hızlı bir nefes alarak parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve Jensen ile karşılaşmamı canlandırdım

zihnimdeki güvenli evde. Ben, dizlerimin üzerinde, dudaklarım onun

sikinin etrafında. Endişeyle dik oturup yüzümü ellerimin arasına

alıyorum.

Bir parçam ondan nefret ediyor. Ama başka bir yanım da onu tekrar karşımda hissetmek istiyor.

Öfkeyle iç çekiyorum, derinlere kök salmış sıcak, cinsel hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum.

Hiçbir uyarı olmadan, yanımda bir hareket oluyor. Jensen'ın nefesi tenimi okşuyor, sonra onun sıcaklığı,

Pürüzsüz dudakları omzumun arkasına bastırıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor anlamlı bir şekilde.

Eli pazumu buluyor ve parmak uçlarını yavaşça kolumda gezdiriyor. Bir ürperti vuruyor

Gözlerimi kapatıp başımı eğdiğimde, onun dokunuşuna karşılık olarak omurgam titriyor. Ense kökümü öpüyor

Boynum, nefesim.

"Çok üzgünüm Micah," diyor sessizce.

Başımı çeviriyorum ve gözlerimiz

kilitleniyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Seni incittiğim için. Seni incitmek

istememiştim.

Lütfen beni affet."

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sesim kısık. Birden onun içten gözlerinde kayboldum. "Ben senin gibi bir adam değilim.

oynayabilirsin. Ben senin en iyi

arkadaşınım." "Sen bundan daha

fazlasısın."

"Öyle miyim?" Gözleri benimkileri keşfederken soruyorum.

"Ben senin gibi değilim," diyor bana. "Sen zaten kim olduğunu biliyorsun. Ama ben? Ben hala

kendim."

"Ne istiyorsun, Jensen?"

"Quinn'le birlikte olmak istiyorum," diye başlıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Bakışlarını dudaklarıma indiriyor. "Ama ben

aynı zamanda *seninle* olmak istiyorum. İçten içe, hep

istedim." "Benimle ol," diye tekrarlıyorum, sesim

kesiliyor.

"Seninle *olacağım*." Hiç uyarmadan kalçamı okşuyor. "Bana göstermeni istiyorum."

Sikim kalçalarımın arasında büyüyor. Zorlanan ereksiyonumu elime alarak, kendimi okşuyorum

yavaşça, bacaklarımın arasına ulaşmadan önce hızını artırıyor. Parmaklarını taşaklarımın etrafında kıvırıyor.

Midemde bir düğüm oluşurken onlara hafifçe masaj yapıyor.

"Sana ne göstereceğim?" Derin nefes alarak soruyorum.

"Her şeyi," diye itiraf ediyor, sonunda kendine karşı dürüst davranarak. "Şu anda ne düşünüyorsun?

Şimdi mi, Micah?"

"Sen," diyorum, kendimi daha yavaş okşayarak.

Dişleri omzumu hafifçe sıyırıyor. "Ben mi?" diye yankılanıyor. "Kalın dişlerimle daracık kıçına

Sik mi? Seni ikiye bölmem mi? Seni sertçe becermek mi?"

Başımı çevirip o çarpıcı, ela gözlere derin derin bakıyorum. "Hayır," diye kararlılıkla cevap veriyorum.

Yüzü hemen sertleşir.

Birden onu tuttum ve ters çevirdim. Tamamen hazırlıksız yakalandı, şimdi ellerinin üzerinde

ve dizleri, keskin bir nefes veriyor.

"*Seni* beceriyorum," diyorum ona, boxer'ını yavaşça kalçalarından aşağı çekerken. "Kendimi gömmek istiyorum

çok kötü." Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak sertçe nefes veriyorum. "Çok mu hızlı?"

"Yap," der hemen. "Al beni, Micah."

Komodinimin çekmecesinden kayganlaştırıcıyı alıp parmaklarıma yeterince sıkıyorum. Yavaşça

bir parmağınızı içine sokun ve ona bu istilaya alışması için her türlü zamanı tanıyın. Bu belki

onun için yeni olabilir, ama benim için değil.

"Siktir," diye sertçe nefes veriyor, bana karşı geriliyor.

"Rahatla," diyorum ona dikkatlice. "Bu işi çok daha kolaylaştıracak."

Bir tane daha eklediğimde Jensen inliyor, dar deliğini parmaklarımın etrafına geriyor, onu

Bu duyguya alıştım. Çok geçmeden doğru noktayı buldum. Onun zevk inlemeleri beni cesaretlendiriyor.

daha da içine sokmak için. Zaman geçiyor ve sonunda keskin bir nefes yakalıyor

Elimi geri itiyor, daha fazlasını istiyor.

Sonra, sikimi ve kıçını daha fazla kayganlaştırıcıyla kaplıyorum. Bana bakmak için döndüğü an, ucunu bastırıyorum

girişine karşı. Yavaşça içine d o ğ r u itiyorum ve benden bir nefes

kaçıyor.

Kıçı kesinlikle bakire.

O kadar sıkı ki.

"Tanrım-" diye derin bir nefes aldı, arkasına uzanıp uyluğumu kavradı, parmak uçlarını

Tenime.

"Durmamı ister misin?" Hareketsizleşerek

soruyorum. "Hayır," diye karşılık veriyor.

B u n u n l a birlikte, ona daha fazla batıyorum, onu g e n i ş l e t i y o r u m . İnanılmaz hissediyor. Ne kadar istesem de

Kontrolümü tamamen kaybediyorum ve onu sertçe beceriyorum, kendimi tutuyorum. İleriye doğru iterek, onu daha derine itiyorum,

ve kıçı beni sıkıca kavrıyor.

"Siktir, Micah," diye haykırıyor sıkılmış dişlerinin arasından, bacaklarının arasına uzanıp sikini okşuyor.

"Evet...siktir-"

"Öyle mi?" İnliyorum, ona daha sert girmeden önce hafifçe geri

çekiliyorum. "Siktir," diye homurdanıyor, bana karşı geri itiyor,

itişlerimi karşılıyor. "Evet.

Evet."

Tam doğru noktaya vurduğumda vücudunun bana karşı

gerildiğini hissediyorum. "Daha fazla," diye teşvik ediyor.

"Uzun zamandır bu anı bekliyordum," diye itiraf ediyorum, şimdi onu acımasızca beceriyordum, her tarafı

Ter. İtiş kakıştan sonra zorla içine giriyor, zorlanan sikimi kıçına gömüyordum. Bu his

Yaklaşan orgazmım içimde hızla gelişiyor. Ben hızlandıkça o da sikini daha hızlı sıvazlıyor,

Ağır ağır nefes alıyor. "Senin içinde olmak. Seni döllerimle doldurmak."

Aniden içinde patlıyorum, kalçalarımı gürültülü *alkışlarla* kıç yanaklarına vuruyorum. Ağlıyorum

şaşkınlık içinde. Saf inançsızlık.

Yoğunluk kelimenin tam anlamıyla aklımı başımdan alıyor.

Neredeyse bir yıldır bir erkekle sikişmedim. Ama en çılgın hayallerimde bile kendimi kaybedeceğimi düşünmemiştim.

Jensen'da. Sonunda aklı başına geliyor.

Yine de, işte burada, vahşice inliyor, serbest bırakıldığını iddia ederken çarşafların her yerine geliyor.

Karnının üzerine çöküyor ve ben de yanındaki yatağa yığılıyorum. Sesin yanı sıra

düzensiz nefeslerimizden sonra oda sessizleşiyor. Tavana bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Yorgunluk.

"Bu..." sesi kesiliyor. "Delicesine iyiydi." "Siktir," diye

gülüyorum, nefesimi toplamaya çalışıyorum.

"Yani, iyi miyiz?"

"Kesinlikle."

Beklenmedik bir şekilde, bir şey hafifçe karnımın alt kısmına

sürtünüyor.

Güç kazandığımda

Gözlerimi açtığımda bakışlarım Jensen'ın parmak uçlarının altındaki kalın yara izine kayıyor.

İkimizde de olan yara izi, neredeyse aynı yerde.

Damien da dahil.

Tarikatın işareti.

Ve kısa bir an için, kabul törenime dair bir anımsama beni bütünüyle yutuyor.

Karnımın alt kısmında yakıcı bir ağrı yayılıyor. Bıçağı etimden çekip çıkarıyorum ve gözlemliyorum

Bıçağın kanlı ucuyla kanım akmaya başlıyor. Kıpkırmızı kan ölü yaprakların üzerine damlıyor.

Altımdaki toprak.

Ayağa kalkmaya çalışırken, vücudumdaki ağrı reseptörleri harekete geçince elimle karnımı sıktım.

Dalgalanma. Birden içimde öfkeli, yakıcı bir sıcaklık belirdi. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir sıcaklık.

İleriye doğru attığım her adımda karnımda şiddetli bir elektrik şoku hissediyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek öne doğru eğildim, kendimi geri dönmeye zorladım.

Yukarı Tarikat bekliyor... YİRMİ ALTINCI BÖLÜM UINN

GÖZLERIMI AÇTIĞIMDA, CENNET KOKUSUYLA UYANIYORUM.

TAZE KAHVE. ÇARŞAFLAR ÜZERIME DÜŞÜYOR

Dik oturup odada Damien'ı ararken belim tutuldu. Görünürde yoktu.

Yorgun bir şekilde ağırlaşmış göz kapaklarımı ovuştururken, dördümüz arasında olan her şeyi tekrar oynatıyorum

sadece birkaç gün içinde. Onlarla ilk kez Cadılar Bayramı gecesi tanışmış olmama rağmen, kendimi çok derinden hissediyorum.

onlara bağlıyım. Sanki tüm hayatım boyunca onları arıyormuşum gibi.

Birden Damien elinde bir kupayla kapıdan içeri girdi.

Eğri büğrü sırıtıyor ve

O seksi gamzeleri ortaya çıkıyor.

Yatağa yaklaşırken bakışları çıplak bedenimde geziniyor. "Nasıl uyudun prenses?"

"Harika," diye cevap veriyorum, yanaklarımda bir sıcaklık hissediyorum.

Yanıma oturup bardağı bana uzatıyor. "Dikkatli ol," diye uyarıyor, ben bardağı alırken bana dikkatle bakıyor

onun elinden. Gözleri çok mavi, beni içine çekiyor. İçlerinde sonsuz bir derinlik var. Bu

hipnotize edici. "Gerçekten çok sıcak," diyor. Ve yumuşak, baştan çıkarıcı bir kıkırdama çıkarıyor, en güzel

melodi. "Yine de, sen ve dumanı tüten kahve arasında rekabet yok."

Gözlerimi devirerek gülüyorum ve kavurucu sıcaktaki sıvıyı soğutmak için hafifçe üflüyorum. "Teşekkür ederim

Sen," diyorum.

Saniyeler içinde gözleri şehvetle karardı. Anında nefesim kesiliyor, bardağı sıkıca kavrıyorum. Birden

Bana bakma şekli çok ilkel. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Görünen her santimetrekareme bakıyor. Vücudumun saklı olmayan her parçasına.

mavi ipek çarşafların altında.

"Damien," diye mırıldandım, telaşlıydım. Biraz da kendimden utanıyorum. Boşta kalan elimle çarşafı kaldırıyorum.

kendimi örtmek için acele bir girişimde bulundum.

Ta ki elini uzatıp başparmağının ucuyla dudaklarımda iz bırakana kadar. "Çok çekicisin Quinn," dedi.

usulca söylüyor. Yorganı aşağı çekiyor ve göğüslerimi nazikçe avuçluyor. Meme uçlarım onun altında sertleşiyor.

Nazik bir dokunuş ve kendimi onun düşünceli bakışları altında erirken buluyorum, tek bir kelime bile edemiyorum. "Don't

Bizden saklanman gerekiyormuş gibi hissediyorsun," diyor ve omzuma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Senin vücudun

Bir sanat eseri ve ruhun olabildiğince saf. Kusursuzsun, bebeğim."

"I-" Tereddüt ediyorum, kelimeleri oluşturmaya çalışıyorum.

"Söyle," diye derin derin nefes alıyor, dudaklarını boynumda gezdiriyor ve kulağımın yanında duruyor. "Söyle,

Quinn."

"I-" Ona doğru eğilerek fısıldıyorum, üzerime kahve dökmemek için umutsuzca çabalıyorum. Başım

yüzüyor ve karnım hafifliyor. Birine karşı bu kadar güzel hissetmeye alışık değilim. Bu kadar özel. "-

Kusursuzum."

"Aferin kızıma," diye mırıldanarak kulak mememin altındaki hassas deriyi öpüyor.

Memnuniyetle inliyorum, küçük, istekli bir nefes çekiyorum.

"Şuna bakar m ı s ı n ?" diye seslendi Micah kapı aralığından. Başımı çevirip

Bu hararetli andan itibaren bakışlarımı ona diktim. Bu sabah farklı görünüyordu. Sanki yeni kazanmış gibi.

Piyango. "Hâlâ buradasın. Artık hiçbirimiz uyanmadan gizlice kaçmak yuka yok.
rı?"

"Sana da günaydın, Micah," diye espriyle karşılık veriyorum.

Kollarını sert, dövmeli göğsünün üzerinde kavuşturarak sırıtıyor. O Terden parlıyor ve yüzü pembenin

açık bir tonunda.

Damien arkasına yaslanıyor, kaşlarını çatarken avuçlarını arkasındaki şilteye yerleştiriyor.

Micah sırıtarak ona göz kırpıyor. "Kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

"Ben iyiyim," diye karşılık veriyor Damien, kalçamı okşayarak. "Kendi kahvaltımı yapmak üzereyim."

Ben daha kafamı toparlayamadan, kahvemi komodinin üzerine koyuyor ve sonra

Yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor. Micah bir süre kapı aralığından izledi, acaba

arkasını dönüp salonda kaybolmadan önce katılmak ister.

Damien'ın dili klitorisime sertçe vuruyor ve bacaklarımda bir mengene tutuşu var, beni

onu. "Mmm," diye alçak sesle inleyerek beni yutuyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu daha yakına çekerken zevkle haykırıyorum, dilimde konuşuyorum.

Damien Sylvester bir Tanrı gibi am

yiyor. Aşkın da ötesindeyim.

Tüm sinir uçlarım aniden gerildi. O kadar tahrik oldum ki, o beni takip ettiğinde bile

Dudaklarını iç uyluğuma değdirdiğinde, memnuniyetle inlemekten kendimi alamıyorum. Etimi dudaklarının arasında sıkıyor.

dişler, sonra dudaklar, beklentiyi daha da artırıyor.

Klitorisimi öpüyor ve ona karşı çaresizce kıvranıyorum. Dili düz ve geniş.

hafif bir baskı uyguluyor. Nefes alışım hızlanıyor ve parmak uçları kıçıma batıyor.

"Evet, Damien," diye inliyorum, çarşafları kavrıyorum ve başımı geriye atıyorum.

Basınç.

Yine de olabildiğince yavaş hareket ediyor. Buna k a t l a n m a k çok zor. Sabit bir ritim tutturuyor ve sadece

Vücudum gerilmeye başladığında o da bunu hissediyor. Bununla birlikte yavaşlıyor, dilini aşağı yukarı gezdiriyor.

Islak yarığımdan, klitorisime hafifçe bastırarak.

U ç u r u m u n kenarına bu kadar yakın olmak, ancak hemen aşağıya atılmamak, en vahşi duygudur. O sadece biliyor

beni deliliğin eşiğine nasıl getireceğini.

Başımı kaldırıp bacaklarımın arasına baktığımda beni izlediğini fark ediyorum. Zevk alıyor

Göster. Gözlerimde saf çaresizlik bakışı titreşiyor.

"Lütfen," I beg, inliyor. Nefes alıyorum. Sert, ve Hızlı.

"Lütfen, Damien."

"Lütfen, ne?" diye alaycı bir şekilde soruyor, iki parmağını içime sokarak. "Lütfen gelmeme izin ver."

Birdenbire Jensen ve Micah kapıda belirir. Yavaşça yatağa yaklaşırlar. katıksız şehvet yüzlerini kaplamıştı.

"Jensen ve Micah'a o tatlı amcığın tadına baktırmaya ne dersiniz?" Damien'ın önerisi

sinsi bir sırıtış. "Bakalım sana isimlerimizi kaç kez haykırtabilecekler."

Bununla birlikte, kenara çekilir.

Jensen ve Micah bacaklarımın arasına yerleşiyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Micah beni alıyor.

Ağzının içine. Klitorisime güçlü bir emme uyguluyor ve parmaklarını içime sokuyor,

iç duvarlarımı okşuyor. tam doğru noktada.

Orgazmım tam zamanında beni yıkıyor. Vücudum kasılıyor, bacaklarım sertleşiyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Hayatımın en akıl almaz orgazmı. Damien yatakta yanıma uzandı ve benim

yüzünü hevesle. Klitorisimi ağzına sokup çıkaran Micah, klitorisime masaj yapmak için dilini kullanıyor.

Aynı anda, tüm sinir uçlarını geriyor.

"Oh, evet," diye yüksek sesle nefes nefese kalıyorum. O beni becermeye devam ederken ben de onun yüzüne sürtünüyorum.

parmaklarıyla. "Evet, Micah!"

"Mmm," diye nefes alıyor.

Aniden, Jensen hiçbir uyarıda bulunmadan ona katılıyor, her ikisinin de yüzü şimdi kalçalarımın arasına gömülmüş durumda.

"Jensen," diye bağırıyorum ve sırtım anında eğiliyor.

İçimden bir şok geçti. Aynı anda iki adam birden üzerime geliyor. Bu

kitaplara geçecek bir olay.

Kalçalarımı oynatırken bacaklarım kendiliğinden daha da açılıyor, dillerinin her hareketine karşılık veriyorum.

klitorisimin üzerine. İkisi de kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni yerimde

tutuyorlar.

Jensen ıslak bedenimi yalıyor.

yarık ve sonra dilini içime daldırıyor. Birlikte sihir yapıyorlar, beni sonuna kadar memnun ediyorlar.

Yere bakıp bakışlarımı onlara kilitlediğim anda, yüzlerinin neredeyse birbirine değdiğini fark ediyorum.

Birdenbire gözleri buluşur.

Ve dudakları çarpışır.

Birbirlerini vahşice öpüyorlar, dilleri birbirine çarpıyor, sularım yüzlerini kaplıyor. Çok sıcaktı,

Elimde olmadan bakakaldığım, transa geçtiğim, birbirlerini açgözlülükle öpmelerini izlediğim ilkel an,

Ağızları hala etime baskı yapıyordu.

Onlara karşı kıvranıyorum, iki kat daha fazla his hissediyorum.

Yüzlerini sürüyorum,

Huşu içinde isimlerini

haykırıyorum.

"Evet, Micah! Oh, Tanrım, evet, Jensen!"

Damien kulağımın dibinde, kollarımı başımın yanına sıkıştırarak, "Bırak beni," diye nefes alıyor. "Bizim için gel, bebeğim."

Klitorisim dillerinin altında şişiyor ve ikisi de içime bir parmak soktukları anda

Aynı anda nefesim kesiliyor. Dünyayı sarsan bir orgazm daha içimde patlıyor, bedenimi sarsıyor

tüm kalbimle mutluluğa teslim olurken.

"Siktir," diye inliyor Jensen, boştaki eliyle bacağımı okşuyor. "Tadın inanılmaz."

"Tatlı kızımız," diye nefes alıyor Micah, iç uyluğuma doğru öpücükler kondurarak. "O kadar güzel ki."

İkisi de acele etmiyor, birbirlerini okşuyor ve vücuduma doğru öpüşerek i l e r l i y o r l a r .

Boynum. Üzerime eğilirken Micah'nın pazılarındaki kaslar esniyor.

"Tadına bak bebeğim," diye mırıldanıyor, doğrudan ruhuma bakarak.

Dudakları benimkiyle çarpıştı ve ben TADINI ÇIKAR ve tatlı tat. "I Biliyorum nasıl için paylaşın." O Öpücükler tutkuyla, çenemi tutarak Dilini ağzıma sokup benimkine sürttü.

"Hepimizin var," diyor Damien, gözümün kenarına küçük bir öpücük kondurarak.

Du dakl "Damien," diye inliyorum, masumca gözlerinin içine bakmak için ar. öpüşmemizi kesiyorum. Bana karşı geriliyor, elmacık kemiğimi elinin ayasıyla okşuyor.

başparmağını. "Evet?" dedi.

sorular soruyor, yumuşak gözlerle beni dikkatle izliyordu.

Sertçe yutkunarak, dokunuşuna doğru eğildim, yüzümü avucuna yasladım ve herkesle bakışlarımı paylaştım.

üçü. "Gerçekten başka kız yok mu?" Neredeyse fısıltıyla soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor Damien en ufak bir tereddüt bile göstermeden. "Sadece sen, küçük Quinn," diye ekliyor Micah.

Kollarımı Jensen'ın boynuna dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum.

"Peki ya sen?" Damien bana sırıtarak bakıyor ve bakışlarını Jensen ve Micah'ya doğru kaydırıyor.

Sanki aklımı okumuş gibi. Hepsini istiyorum.

Damien.

Jensen.

Ve Micah.

"Seçim yapmak istemiyorum," diye şiddetle itiraf ediyorum.

"Oh, prenses," diye mırıldanıyor Jensen, dudaklarını omzuma bastırarak. "Neden seçtin?" Micah saçlarımı okşayarak soruyor.

Damien'ın gözleri şefkatle parlıyor, daha yakına eğiliyor ve dudakları dudaklarımı okşuyor. "Ne zaman sahip olabilirsin

Hepimiz mi?"

Kalbim hayretle çarpıyor. "Yapabilir miyim?" Soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Damien, ben parmak uçlarımla gamzelerinde gezinirken. "Seni mutlu etmek her şey

bizim için önemli,

Quinn." Bununla

birlikte gülümsedim.

Bu gerçek gibi gelmiyor. Her zaman istediğim her şeye sahibim, tam burada ve şimdi bu adamlarla.

Adamlarım.

Ne yanlış gidebilir ki? BIRKAÇ

HAFTA SONRA "ŞÜKRAN

GÜNÜN KUTLU OLSUN, ANNE!"

"Şükran Günün kutlu olsun, tatlım," diyor heyecanla ve beni kendine özgü ayı gibi sarılışının içine çekiyor.

Çok seviyorum. "Tatilde okuldan eve döndüğün için çok mutluyum."

"Ben de öyle. Çok uzun zaman oldu," diyorum ve onu mutfağa kadar takip ediyorum.

Aroması

Şükran Günü yemeği güçlü, ağzımı sulandırıyor. "Vay canına, burası harika kokuyor."

"Eminim çok fazla yemek yapmışımdır."

"Yemek artıklarını geri getirme konusunda iyiyimdir," diye şakacı bir şekilde cevap veriyorum. "Genelde paket servisle yaşıyoruz."

Gülümseyerek bana dönmeden önce fırındaki büyük hindiyi kontrol ediyor. "Nasıl oldu da

okulda mıydın?" diye soruyor.

Mutfak adasındaki uzun taburede otururken, şaka yapmak niyetinde olmadan gülüyorum.

"O kadar kötü, ha?"

"Gerçekten çok yorgunum," diye itiraf ediyorum ağzıma bir parça peynir tıkıştırırken.

"Eminim öylesindir. Hemşirelik zor ama sen çok akıllısın. Üstesinden gelecek sin " diyerek cesaretlendiriyor.

Gülümse. "Seninle gurur duyuyorum

Quinn." Gülümsüyorum.

"Finallerin ne zaman?" diye soruyor.

"Aralık ayının ikinci haftası."

Gözleri açılıyor. "Neredeyse vardın!" diye haykırıyor.

"Neredeyse."

"Arkadaşların nasıl?"

"İyiler," diyorum, son zamanlarda onlarla pek vakit geçirmesem de.

Son birkaç haftadır boş zamanlarımın çoğunu

Damien, Jensen ve Micah. Ayrı ayrı romantik randevulara çıkıyorduk ve birbirimizi tanımaya çalışıyorduk.

diğerlerini ayrı ayrı.

Tehlikeli olduklarına dair kırmızı bayraklara rağmen onlara çok aşık oldum.

Tabii ki.

Ama buna rağmen onları aklımdan çıkaramıyorum.

Annemin yüzünde hevesli bir gülümseme beliriyor, sanki düşüncelere daldığımı hissetmiş gibi. Sıcak bir

hissi üzerime çöküyor, yanaklarıma yerleşiyor.

"Yüzün kızarıyor," diyerek bana bir kadeh kırmızı şarap dolduruyor. Bir kez kaydırdığında

zümrüt yeşili önlüğüyle ellerini siliyor. "Dökülme."

"Ne?" Utangaç bir şekilde gülüyorum.

"Quinn," diye haykırıyor, gözlerinde hevesli bir bakışla tepkimi gözlemliyor. "Daha önce hiç

Seni daha önce böyle görmüştüm."

"Ne demek istiyorsun?" Terli avuç içlerimle kıpırdanarak soruyorum kuc

ak. "Erkek, değil mi?"

Aslında anne, sadece bir çocuk değil. Ben aslında sırtımı üçü tarafından havaya

uçuruldu.

Ne kadar çok, o kadar iyi.

Evet... bu olmayacak. Kesinlikle

kendini kaybeder.

Gözlerimi devirerek genişçe gülümsüyorum, tamamen telaşlıyım. Nabzım hızla atıyor ve göğsüm daralıyor.

Doğru yanıtı bulmakta zorlanırken midem hafifliyor.

Her ne kadar sadece anne ve kız değil, aynı zamanda en iyi arkadaş olsak da

Ona hepsiyle birlikte olduğumu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Tamam." Ben en sevdiğimiz şaraptan uzun bir yudum alırken o iç geçiriyor. "R a h a t s ı z etmeyeceğim."

"Evet, haklısın," diye itiraf ediyorum, heyecanının her saniyesine bayılıyorum.

Daha önce hiç bir adamı

Daha önce evdeydim. Hep içime kapanıktım. *Şimdiye kadar*. "Yani, bir adam var..."

"Ve sen ondan gerçekten ama *gerçekten* hoşlanıyorsun," diye gözlemliyor. "Yüzünün her y e r i n d e yazıyor, tatlım.

Aşık oluyorsun."

Kalbim anında yerinden fırladı. "Olmaz öyle şey. Bu kelimeyi kullanmak için çok erken," diye itiraz ediyorum, bir süre tereddüt ediyorum bir an. "Öyle değil mi?"

Başını sallıyor ve gözleri yumuşuyor. Midem bulanıyor. Bu bakışı biliyorum. "Yemin ederim, senin

Babamla ilk buluşmamızda birbirimize aşık olduk," diye açıklıyor, elini tutmak için tezgahın karşısına uzandığımda.

"Büyüleyiciydi. Her saniyesi. Bana bu *hissi* verdi. Sadece biliyordum."

Gözlerim yaşarıyor. "Özür dilerim anne," diyorum belli belirsiz.

"Ne için, tatlım?" diye soruyor, hızla fırçalayarak. "Yirmi harika yıl geçirdik

birlikte ve artık burada olmasa da hala benimle. Benimle.

bize

." "Onu gerçekten özlüyorum."

"Ben de," diye sessizce cevap veriyor, gözlerindeki ışık geri gelmeden önce. "Ama

Bu kadar yeter. Bak.

Çok mutluyum! Bu çok heyecan verici!"

"Lütfen dur," diye şakayla karışık acele ediyorum, bardağımı neredeyse ağzına kadar dolduruyorum. "Hadi ama. Bu adam hakkında her şeyi duymak istiyorum!"

Yenilmiş bir şekilde iç çekiyorum. "Öncelikle, onun

adı Damien-" "Damien, ne?" diye araya giriyor.

"Damien Sylvester-"

"Sylvester," diye

yankılanıyor.

Ona baktığımda, yardım edemiyorum ama olduğum yerde donup kalıyorum. Bakışlarında bir şey var.

beni huzursuz hissettiriyor. Çenesi gözle görülür şekilde gerildi ve dönmeden önce boğazını temizledi.

buzdolabının kapısını açmak için.

"Onunla ne zamandır görüşüyorsun?" diye soruyor dalgınca, tamamen hareketsiz durarak.

"Birkaç hafta," dedim dikkatlice, başımı dehşet içinde sallayarak. "Bekle, onu tanıyor musun yoksa

Bir şey mi?"

Birdenbire kıkırdıyor. "Onu nasıl tanıyabilirim, tatlım?"

"Gerçekten kafam karıştı. Garip davranıyorsun."

"Tuhaf, nasıl?" diye merak ediyor.

"Son bir dakikadır sebepsiz yere buzdolabına bakıp duruyorsun," diye karşılık veriyorum.

gergin kahkahalar.

"Sadece zor bir gün," diye mırıldanıyor, kapıyı kapatıyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor. Adımlarını

Öne doğru eğildi ve sırıtarak kollarını tezgâhın üzerine koydu. "Bilirsin

işte.

Tatiller."

"Biliyorum," diye katılıyorum.

Zayıfça sırıtıyor. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" "Bir

Cadılar Bayramı partisinde."

İlgisiz bir şekilde başını sallıyor. "Sana iyi davranıyor

mu?" "Evet. Bir prenses gibi."

"Bana *güvende* olacağına söz ver Quinn."

Güvende.

Güvenli.

Güvenli.

Şüphe yükseliyor ve havada ani bir gerginlik hissi var. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Güvenli kelimesini sayısız kez duyduktan sonra haftalardır zihnimde tekrar ediyordum.

Damien, Jensen ve Micah. Ya

şimdi annem?

Onun adını duyunca açıkça irkildiğinden bahsetmiyorum bile.

"Endişelenme anne. Güvende olacağım." *Bu her ne demekse.* Şarabımın kalanını yudumlarken

Bunu garip bir tesadüf olarak geçiştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Söz veriyorum."

OKULA DÖNDÜĞÜMDE, SINAVLARIM YAVAŞ YAVAŞ GEÇER. BY.

Ve nihayet, dönem sonu geldi. Her nasılsa, kız öğrenci yurdunda uyanan ilk kişi ben oluyorum.

Ev. Umutsuzca sıcak bir kahveye ihtiyaç duyarak aşağıya iniyorum, özellikle de

paketlemeyi bitir.

Ev bu sabah çok soğuk ve merdivenlerin dibine vardığımda dikkatim ön kapıya doğru çekildi.

Birdenbire izlendiğim hissine kapıldım. Son birkaç

gündür bir şeyler yolunda gitmiyordu.

"Quinn?" Merdivenlerin tepesinden gelen sesi duyuyorum ve Jenna'nın korkuluklara doğru eğildiğini fark ediyorum. "Bu

Burada biri mi var?"

"Sanmıyorum," diyorum bakışlarımı tekrar kapıya

çevirerek. "Tamam," diye gülüyor. "O zaman ne

yapıyorsun?"

Kahkahalara katılarak, midemin çukurundaki hissi hafifletmek için kapıya yöneliyorum. Ne zaman ki

çekip açıyorum ve bakışlarımı yere indiriyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kanlı bir çığlık atıyorum, geriye doğru düşüyorum ve sertçe kıçımın üzerine iniyorum.

Kesik bir domuz kafası

verandada, kapıdan yaklaşık bir metre uzakta sergileniyor. Gözleri korkunç bir şekilde oyulmuş,

Ekleyeyim. Derimsi, pembe kabuğunda don oluşmaya başladı bile, böcekleri ve sinekleri uzak tutuyor...

Yine de, etine tam olarak işlenmiş olan sembolü gözden kaçırmak zor değil.

Daha önce hiç görmediğim bir sembol.

"Quinn!" Jenna merdivenlerin tepesinden çığlık atıyor ve hemen aşağı inip beni kurtarmaya geliyor.

tüm hızıyla. Bana ulaşır ulaşmaz bakışları domuzun başına kayıyor ve çığlık atıyor.

Tüm kızlar, hala pijamaları içinde, korku ve iğrenme içinde ç ı ğ l ı k atarak merdivenlerden aşağı koşarlar.

Önümüzdeki sahneyi gördükleri an.

Nabzım hızlanıyor ve birden midem bulanıyor. Cep telefonumun çalması beni zıplattı.

Cebimden çıkarırken beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Kim ayağa kalkmama yardım ederken nefes nefese, "Damien,"

diyorum.

"Günaydın, güneş ışığı-" diyor uykulu bir şekilde, ta ki Kim konuşmamızı bölene kadar.

"Aman Tanrım, Quinn! Yaralandın mı?" diye çılgınca soruyor ve elimi sıkıyor.

"Teşekkürler, Kim. Ben iyiyim."

"Sorun nedir?" Damien sorar, sesi hemen bir oktav düşer.

"Şey, şu anda bir domuzun kafasına bakıyorum-" "-

Neredesin?" diye soruyor.

"Hâlâ okuldayım," diyorum ona, kızların travma geçirmiş konuşmaları arasında konuşurken soğuk hava içeri giriyor

kokusuyla birlikte evin içine yayılıyordu. "Bu çok iğrenç. *Şeytani*. Kim böyle bir şey yapar

ki?"

"Yola çıkıyoruz."

"Bekle, ne?

Gerçekten mi?"

"Zaten okulu bırakmayı planlıyordun, değil mi?" diye sorar. "Şey, evet-
"

"On dakika içinde orada ol," diyor, sesi keskin. "Polisleri arama, Quinn. Ondan kurtulacağım. Sadece

tüm bavullarınızın hazır olduğundan emin olun." "Tamam." Ve böylece aramayı sonlandırıyorum. "Ne yapacağız?" Brenda soruyor.

"Polisi arayalım mı?" Georgia, Jenna'nın arkasına saklanarak hoş olmayan görüntüyü engellemek için yalvarır.

"Bence yapmalıyız."

"Polisi aramak yok," diye acele ettim. "Bu sadece aptalca bir şakaydı. Polise haber vermek istemiyoruz.

göt herifleri daha fazla cesaretlendirmeyin."

"Bu doğru," diye kabul ediyor Georgia. "Muhtemelen şu anda bizi izliyorlardır."

O rahatsız edici izlenme hissi intikam duygusuyla geri dönüyor.

"O zaman bununla ne halt edeceğiz?" Jenna vurguluyor. "Kızartma mı yapacağız?"

"Bu iğrenç," diye karşılık veriyorum. "Damien buraya geliyor. İcabına bakacağını söyledi."

Kaşlarını çatıyor.

"Toparlanmam lazım. On dakika içinde burada olacaklar," dedim ve arkamı döndüm.

Merdivenlere yönel.

SOĞUK HAVA BOYNUMDAKI ÇIPLAK DERIYI ISIRIYOR VE GIYMEMEYE KARAR VERDIĞIM IÇIN KENDIME LANET EDIYORUM.

son anda atkımı çıkarmıştım. Kız öğrenci yurdumun ön merdivenlerinden aşağı koşarken, neredeyse

Yolun diğer tarafına park etmiş, süslü, siyah Wrangler.

Micah aceleyle cipten iniyor ve karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakmıyor bile. Sanki hiçbir şey

ona dokunabilir. Hiçbiri onlara dokunamaz.

Başkaları için tehditkar olsalar da, onlar tarçınlı çöreklerdir.

Be

n. Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Çantalarımı sokağın ortasında bırakarak ona doğru atıldım ve o da kollarını etrafıma sarar

beni sıkıca kucaklıyor. Onun yanında kendimi çok güvende hissediyorum. Her zaman beni kucağına alma eğilimi var.

Kendimi önemli ve değer verildiğimi hissediyorum.

Damien yanımda tetikte duruyor, gözlerini kocaman açmış. "İyi misin?" d i y e soruyor, hafifçe saçlarımı okşuyor.

"Evet," diyorum, yüzümün yan tarafını Micah'nın göğsüne yaslıyorum, onun sıcak, iri cüssesine sarılıyorum

Ceket. "Beni kurtarmaya geldiğiniz için şimdi

mutluyum." Damien başını sallar. "Hemen döneceğim

prenses. Sen burada kal."

"Bir şeyin yok Quinn," diyerek beni rahatlatan Jensen, çantalarımı alıp bagaja y e r l e ş t i r i y o r .

"Her zaman yanınızdayız."

"Hadi seni arabaya bindirelim." Micah yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve içeri girmeme yardım etti.

Kapıyı kapatmadan önce benim için emniyet kemerini taktı. Şoför k o l t u ğ u n a atladığında, elini benim koltuğuma koydu.

Diz. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyiyim" diyorum, ta ki o bana endişeyle bakana kadar.

"*Gerçekten mi?*"

"Güzel."

Birkaç dakika geçiyor ve ben ara sıra Damien ve Jensen'i uzaktan izliyorum.

ön basamaklardaki sahneyi inceliyorlar. Domuzun kesik başını siyah bir çöp torbasına atarlar.

Bu sırada bütün kızlar pencereden olan biteni izliyor.

Damien aniden ellerini ensesine koyar ve öfkeyle verandada adım atmaya başlar.

"Gerçekten üzgün görünüyorlar," diye belirttim.

Micah beni yatıştırmak ve dikkatimi dağıtmak için bacağımı ovarak sıcağı üflüyor. "İyiler," dedi.

kovuluyor.

Cipe ulaştıklarında, arkaya atlamadan önce çantayı bagaja atarlar. Micah

Damien ile göz teması sağlamak için dikiz aynasını ayarlar. "İyi miyiz?" diye sorar.

Arkamı döndüğümde, Damien'ın gözlerinde küçük bir öfke parıltısı yakalıyorum.

kaybolur. "Evet," diye belli belirsiz cevap veriyor, hâlâ gergin.

Micah ön camdan dışarı boş gözlerle bakarken çenesi sıkıca kenetleniyor.

"Sakin olun çocuklar," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Bazı ezikler son bir aptallık yapmaya karar verdi

hepimiz eve dönmeden önce bir şaka. Gerçekten endişelenecek bir şey yok." Hiçbir şey söylemediler.

Aramızdaki sessizlik ürkütücü.

Birdenbire, siyah bir karga cipin tam önünde havada füze gibi uçarak cipi kıl payı ıskaladı.

Ön cam.

"Vay anasını," diye gevezelik ediyorum ve uzaktan gelen gaklama sesi rahatsız edici bir

içimde hissediyorum.

"Sakin ol," diyor Micah, elini yatıştırıcı bir şekilde dizime koyarak. "O sadece bir kuş."

"Haklısın bebeğim," diye seslendi Jensen arkamdan, koltuğuma uzanıp nazikçe

omuzlarıma masaj yaptı. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Bu bir şaka."

"Hemen eve gitmek zorunda mısın?" Damien soruyor.

Arka koltuğa uzanıp elimi onunkinin içine koyuyorum. "Anneme bu gece geç saatte evde olacağımı söyledim,"

sırıtarak cevap verdi. "Ya da yarın sabah bir ara."

"Mükemmel," diye mırıldanıyor ve elimin arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Hadi biraz yemek yiyelim."

DAMIEN

"İZLE SENİN STEP," I UYARI, GRASPING HER BICEP TIGHTER.

Kaldırımın üzerinde tökezlemeye başlıyor ama onu sabit tutmaya çalışıyorum. Bir kahkaha ile

Kolunu belime doladı. "Sensiz ne yapardım ben?" diye soruyor şakacı bir şekilde.

"Sakar kız," diye takılıyor Micah.

"Düşersen seni yakalamak için her zaman buradayız," diye söz veriyor

Jensen. Bu çok klişe bir söz olsa da, kız kocaman gülümsüyor. "Ben

şanslı bir kızım,"

bize anlatıyor.

İçeri girdiğimizde sessiz konuşmalar lokantada yankılanıyor. Micah ve Quinn içeri girdiklerinde

Booth, Jensen ve ben sessizce bakışıyoruz.

"Geri döneceğiz," diyor Jensen, Micah ile göz göze gelerek.

Micah başını sallar.

"Ne? Gidiyor musunuz yani?" diye somurtuyor. "Daha yeni geldik."

"Atmamız gereken bir şey var," diye cevap veriyorum ona.

çarpık sırıtış.

"Kokmaya başlamadan önce," diye ekliyor Jensen esprili bir şekilde, eğilip yanağından öpmek için.

"İğrenç," diye mırıldanıyor ve tiksinti dolu bir bakışla burnunu kırıştırıyor. "Üzgünüm çocuklar uğraşmak zorundasınız bununla."

"Üzülme aşkım. Yakında görüşürüz," diyorum ve dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum.

Jensen ve ben büyük bir aceleyle lokantanın dışına çıktık. Birdenbire, her şey iş oldu. Biz

Jeep'e atladım ve direksiyonu öyle sıkı kavradım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Aramızda bir sessizlik var.

İkimiz *de nefretle* doluyuz.

Kafamda, Kutsal Ruh'un her bir üyesini katletmeye yönelik şiddet eylemleri canlandırıyorum.

İlahi. Onları yok edeceğiz.

Ona *asla* dokunamayacaklar.

Bundan emin olacağız. Onlar

öldü.

"Domuzun içine oyulmuş sembol," diye mırıldanıyor Jensen, sesi kısık. "Bu onlar. Geri döndüler."

Gözlerimi sıkarak kapatıyor, gerginliğimi azaltmaya çalışarak boynumu döndürüyorum. Direksiyonu kavramak

daha güçlü bir şekilde, öfke beni tüketiyor. Yumruğumu ortasına vurduğumda korna yüksek sesle çalıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye başlıyor öfke dolu bir sesle. Nefesim kesiliyor. Bunun ne anlama geldiğini *çok* iyi biliyorum. Hepimiz biliyoruz.

Hedeflerinin kapısının eşiğinde bir domuz kafası sergilemek Kutsal İlahi için bir ritüeldir. Bu

geldiklerine dair bir işaret. Bir sonraki kurbanlarını seçtiler.

"Bir sonraki dolunay bugünden tam bir ay sonra," diyor Jensen sıkılmış dişlerinin arasından. "Biz

bir ayınız var-"

"Onun için geliyorlar," diye bitiriyorum sözlerini, gözlerinin içine bakarak. "Onun için geliyorlar,

Jensen. Onun kim olduğunu biliyorlar."

EPİLOG

UINN

BİR HAFTA SONRA

THE ATMOSFER IS BÜYÜLÜ AS I İZLE
KAR TANELERI GÖKYÜZÜNDEN DÜZENLI BIR ŞEKILDE

ön cam. Parıldayan beyaz bir kar örtüsü yeri kaplıyor. Jensen dikiz aynasından bakıyor.

ve gözlerimiz kısa süreliğine kilitleniyor. Memnuniyetle gülümsüyor.

"Sana bir sürprizimiz var," diye anons ediyor Damien ön koltuktan. "Seni bir süreliğine Noel."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, yüzüme döndüğünde kocaman gülümsedim. "Bir dakika. Gerçekten mi? Ciddi misin sen? Nereye?"

Jensen gülüyor. "Sana söyleseydik sürpriz olmazdı," diyor ve bir an için bana bakıyor yola bakmadan önce.

"Aynen öyle," Micah kabul ediyor."Biz Yapma. istiyorum için harabe ve Sürpriz, prenses."

"Beni tatil için götürmek zorunda değilsiniz," diyorum onlara. "Beni şımartmak zorunda değilsiniz. Ben. Seninle olduğum sürece her yerde mutlu olurum."

Damien arka koltuğa uzanıp elimi tutuyor ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. "Herhangi bir şey kızımızı gülümsetmek için" diyor.

Jeep kırmızı ışıkta durduğunda kalbim on kat büyüyor. Her biri beni bir şekilde hissediyorum. Dördümüz arasındaki seks akıllara zarar, beni yanlış anlama. Ama bu

En önemlisi de bana değer verildiğimi hissettirmeleri. Kendimi buraya ait hissetmemi sağlıyorlar. Ait *onlarla* birlikte.

Sonunda, artık kayıp değilim. Bulundum.

Birden pencerenin dışındaki bir şey dikkatimi çekiyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Bakışlarım yakındaki bir ağacın çıplak dalında dinlenen bir kargaya kilitleniyor.

Tüylerim diken diken oldu,

ve omurgamda bir ürperti dolaşıyor.
Hiçbir uyarı olmadan, bize doğru
bakıyor. Ve gözlerimin içine baktı.
Caw.
Caaawww.

Melt for Us, Bloodshed ile aynı dünyada geçen bir novella ve Bloodshed'den hemen sonraki zaman çizgisini takip ediyor. Bloodbath, Order of the Unseen'in bir sonraki tam uzunluktaki kitabı olacak. Daha fazlasına ihtiyacınız var

Maskeli Adamlar mı? Günahkarlar ve Azizler Dizisi'ndeki cameo görünümlerine göz atın!

TEŞEKKÜRLER
Annem ve Noni,
Her zaman olduğu gibi beni yıldızlara ulaşmaya teşvik ettiğin için
teşekkür ederim Chris,
Bana inandığın için teşekkür
ederim Amanda,
Hikayenizi paylaştığınız, bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olduğunuz ve her zaman için teşekkür ederim
Charity
Chimni'de bana
tezahürat
yapıyor,
Beni olabileceğim en iyi yazar olmaya ittiğin için teşekkür ederim. Sen herkesin en iyi asistanı ve arkadaşısın.
isteyebilirim. Köşemde olduğun için çok şanslıyım.
Kayla, Kaos Ajanı (Haley), Jessica Rita Rampersad, Sara, Macie, Brittany, Emily, Genesis,

Katie, Lynn, Jenn, Shen, Megan, Alexandra ve Jess F. Şimdiye kadarki en harika beta ekibi. Teşekkür ederim

geri bildirimleriniz, dostluklarınız ve discord'daki tüm gece

kahkahalarınız için.

Bunu yapamazdım.

Yardımınız, sevginiz ve desteğiniz olmadan. *mutlulukla ağlar*

Tüm inanılmaz duyarlılıktaki okuyucularıma çok teşekkür ederim. Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum,

özveri ve sıkı çalışma. Bu kitap için duyarlı okuyuculara sahip olmak benim için çok önemliydi.

senin

ARC ekibim,

Desteğiniz benim için dünyalara bedel! Her zaman olduğu gibi, sevginiz ve desteğiniz beni çok şaşırttı. Ben

Pek çok harika arkadaş edindim ve her birinizi takdir ediyorum

Okuyucularıma,

Siz olmasaydınız, ben burada olamazdım. Tam zamanlı bir yazar olma hayallerimi yaşayamazdım. Teşekkür ederim.

Quinn, Damien, Jensen ve Micah'ı benim kadar sevdiğiniz için. Bu karakterler değişti

ve onların hikayelerini sizlerle paylaşmaktan çok mutluyum.

YAZAR HAKKINDA

Molly Doyle'un yazma tutkusu beşinci sınıftaki İngilizce dersinde başladı. 2013'te çevrimiçi bir yazı platformuna geçtikten sonra Molly'nin çalışmaları

43 milyondan fazla okuyucunun dikkatini çekmiştir. Supernatural izlemediği, Haunt Attractions'da rol almadığı ya da

Şöminenin yanında şarap içiyor, Erotik Romantik romanlar yazıyor ve bir gün Yönetmen ve Senarist olmayı hayal ediyor.

Molly okuyucularından haber almayı çok seviyor! Ona sosyal medya üzerinden veya realmollydoyle@yahoo.com adresinden ulaşabilirsiniz.

AYRICA YAZAN MOLLY
DOYLE **ARZULAR DÜET**
BASKIN ARZULAR
KARANLIK ARZULAR
GÖRÜNMEYENIN DÜZENI
BIZIM IÇIN ÇIĞLIK
AT KAN
DÖKÜLSÜN
BIZIM IÇIN
ERITIN KAN
BANYOSU
GÜNAHKÂRLAR VE
AZİZLER
GÜNAHKÂRLAR VE
AZİZLER HAYDUT
MELEK
VAHŞİ ŞEYTAN
Belge Anahatları
Başlık Sayfası
İçerik Uyarısı İçerik
Telif Hakkı
İthafı Bölüm
I
1. Damien
2. Jensen
3. Micah
4. Damien
5. Kabul Gecesi
6. Damien
7. Damien
Bölüm II
8. Damien
9. Quinn
10. Damien
11. Quinn

12. Micah
13. Quinn
14. Quinn
15. Damien
16. Quinn
17. Quinn
18. Quinn
19. Damien
20. Jensen
21. Quinn
22. Quinn
23. Damien
24. Quinn
25. Micah
26. Quinn
Sonsöz
Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: Molly Doyle

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.